

“இறங்கி வா சுமி! உன்னிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும்” என்று மணலில் நடந்தான் பிரபு.

சற்று தூரம் சென்ற மணலில் அமர்ந்தனர் இருவரும்.

குருட்டாம்போக்கில் மணலில் கோடு இழுத்தாள் சுமி.

திடுமென்று சிகரெட் லைட்டரின் சத்தம் கேட்கவும், சற்று பதைப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இப்போது என்ன?

சிகரெட்டை வாயில் பொருத்தியபடி, “வெ..ல்” என்று பிரபு இழுக்கவும், முதல் இரவின் நினைவில் சுமித்ரா திணறிப் போனாள்.

“எ... என்ன?”

“புரியவில்லை?”

“புரியவில்லையே” என்றாள் அவள் தவிப்புடன்.

“புரிகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

“இல்லையே. மெய்யாகவே இல்லையே.”

“ம்ம்... உனக்கு என்ன குறைவு?” என்றான்.

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு, தலை குனிந்தாள், சுமித்ரா. தன் குறையை என்னவென்று இவனிடம் சொல்லுவது?

“தலையை நிமிரு சுமித்ரா! நிமிர்ந்து என்னைப் பார். உனக்கு என்ன குறை? சொல்லு. சொன்னால் அதை நிவர்த்தி செய்கிறேன். அதை விட்டுத் தொட்டதற்கும் கண்ணீர் விட்டால், எனக்குப் பிடிக்காது. சொல், என்ன விஷயம்?”

“ஒன்றுமில்லை.”

அவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. “எதற்கெடுத்தாலும் ஒன்றுமில்லைதானா? இந்த ‘ஒன்றுமில்லை’ என்ற வார்த்தையைச் சற்று மறந்துவிட்டுப் பேச. ஒன்று மில்லாதபோது இந்தக் கண்ணீர் விடுவானேன்? பிடிக்காத திருமணம் -

இருக்கலாம். ஆனால், அதற்காக இவ்வளவு நாள் இப்படி அழவில்லையே. இப்போது என்ன வந்தது?” என்று அதட்டிக் கேட்டான்.

“....”

“ஒரு வேளை அந்த நடராஜ் கேட்டால் சொல்வாயோ?”

சிவுக்கென்று எழுந்து விட்டாள் சுமித்ரை. காரை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

“சொல்லாமல் நீ இங்கிருந்து சிசல்லப் போவது இல்லை சுமித்ரா” என்று வழி மறித்தான் பிரபு.

சுமித்ராவுக்கும் சினம் உண்டாயிற்று. “ஒரு வேளை நான் இழந்துவிட்ட பாக்கியத்தின் அளவு இப்போதுதான் எனக்குச் சரியாகப் புரிந்ததோ என்னவோ?” என்றாள் வெடுக்கென்று.

“இழந்துவிட்ட பாக்கியமா? உன் செல்வ நிலைக்கு நான் உன்னை மணந்ததே நீ செய்த பாக்கியம்தான். ஜென்ம ஜென்மமாக நீ செய்த புண்ணியம்தான். நினைவு வைத்துக் கொள்.” என்று சிறிதான் பிரபு.

“என் ஒழுக்க மேன்மைக்கு நான் உங்களை மணக்க நேர்ந்ததே என் துர்பாக்கியம்தான். ஜென்ம ஜென்மமாக நான் செய்த பாவம்தான். புரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று விம்மிக் கொண்டே, அவனைச் சுற்றி காருக்கு ஓடினாள் சுமி.

காரில் ஏறி அமரும் வரையிலும் பிரபு ஏதும் பேசவில்லை.

பிறகு “ஒருவேளை அந்த நடராஜை மணந்திருந்தால் அது மெய்யான பாக்கியம் என்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பாயோ?” என்றான்.

“சீ” என்று வெடித்தாள் சுமித்திரை.

“என்ன சீ?”

“இப்படி என்னிடம் பேச உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை?”

“பேசுவதற்கு வெட்கம் ஏன்? ஆனால் கட்டிய கணவனிடம் ஒரு புன்னகைக்குப் பஞ்சமாகிப் போகக் கண்டவனுடன் நாலு பேர் நடுவில் கலகலத்துச் சிரிப்பதுதான் அருவருப்பாக இருக்கிறது” என்றான் பிரபு.

பதில் சொல்ல முடியாமல் மளமளவென்று கண்ணீர் வடித்தாள் சுமித்ரா.

சற்று நேரம் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தான் அவன். பிறகு தன் கைக்குட்டையை எடுத்து நீட்டினான் அவன். “முகத்தைத் துடைத்துச் சீர் செய்து கொள். நாம் இப்போது சியாம் வீட்டுக்குப் போகிறோம்.” என்றான்.

அவள் முகம் துடைத்து, கார் கம்பார்ட்மெண்டில் இருந்த பவுடரை எடுத்து லேசாக முகத்தில் பூசிக் கொண்டாள்.

“சுந்தரிக்கு உடம்பு சரியாயில்லை. பார்ட்டி முடிந்ததும் அங்கு வந்து தலையைக் காட்டி விட்டுப் போகச் சொன்னான்.”

“வெகு நேரமாகி விட்டதே.” என்று சகஜமாகப் பேச முயன்று கூறினாள் சுமித்திரை.

“படுக்கையில் இருக்கிறாள் அல்லவா? பகலெல்லாம் தூங்கிவிட்டு இரவெல்லாம் அவன் உயிரை வாங்குகிறாளாம். ‘நீங்கள் இருவரும் வந்தால் சற்று டைவர்ஷன் இருக்கும்’ என்று அழைத்தான். ‘வருகிறேன்’ என்று மடத்தனமாகச் சொல்லித் தொலைத்து விட்டேன்” என்று அவன் கசந்து கொண்டான்.

அவன் பேச்சின் பின் பகுதியைக் கவனியாதவளாகி “படுக்கையிலா? என்ன உடம்புக்கு?” என்று கவலையுடன் விசாரித்தாள் சுமி.

இந்த ஸெட்டில் சுந்தரியிடம் சுமிக்குக் கொஞ்சம் பிரியம் உண்டு.

“ச்சு. எல்லாம் போய்ப் பார்த்துக் கொள்,” என்று காரை எடுத்தான் பிரபு.

“அப்பாடி. நல்ல காலம். வந்தாயப்பா!” என்று நன்றியுடன் ஓடிவந்து பிரபுவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள் சியாம். “சுந்தரி உள் அறையில் இருக்கிறாள் மிஸஸ் பிரபு. அங்கே வாருங்கள்” என்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

“சுந்தரி! இதோ வந்துவிட்டார்கள் சுமித்ரா. இனி அவர்களைப் போரடி. நாங்கள் போகிறோம்.” என்று பிரபுவோடு கிளம்பினாள் சியாம்.

“எனக்கும்...” என்று கெஞ்சுதலாக இழுத்தாள் சுந்தரி.

“ஊஹூம், டாக்டர் அது கூடாது என்று சொன்னார் இல்லையா? பிறகு பார்க்கலாம்” என்று பிரபுவோடு சென்று விட்டாள் சியாம்.

முகத்தைச் சுளித்து உதட்டைப் பிதுக்கி அவனுக்கு அழகு காட்டிவிட்டுச் சுமியிடம் திரும்பினாள் சுந்தரி.

“பாருங்களேன் இவரை. ஒரு பெக் கூடத்தான் தர மாட்டேன் என்கிறார். மூன்று நாள்களாக இது வேறு ஒரே எரிச்சலாக வருகிறது” என்றாள்.

அப்போதுதான் சுந்தரி கேட்டது மது என்பதும், சியாம் அதைத் தரமறுத்தான் என்பதும் சுமித்ராவுக்குப் புரிந்தது. என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் மௌனம் சாதித்தாள்.

“ஓ... உங்களிடம் இதைச் சொல்லுகிறேனே, நீங்களே ஒரு போட்டவர் ஆயிற்றே. ஆனால் நான் கூட முன்பு அப்படித்தான் இருந்தேன் சுமித்ரா. திருமணத்துக்குப் பிறகு அவர்தான் பழக்கம் காட்டி விட்டார். இப்போது தினமும் இரண்டு பெக் இல்லையானால் பைத்தியம் பிடித்த மாதிரி இருக்கிறது. ஆனால் இதிலும் உங்கள் பிரபு கெட்டிக்காரர்தான். அளவு

என்றால் அளவுதான். வேண்டாம் என்றால் வேண்டாம் தான்! நானும் சியாமும் வேறு ரகம். பார்ட்டி என்றால் நிறுத்தத் தெரியாது. அரை மயக்கமாகி விடுவோம் அதற்காகவே பார்ட்டி நாள்களில் டிரைவரைத்தான் கார் ஓட்டச் சொல்வது. ஆனால் எனக்கு ஒரே அதிசயம் சுமித்ரா. நாங்கள் தினமும் குடிக்கிறோம். அப்படியும் கொஞ்சம் மீறினால் மயக்கம் வந்து விடுகிறது. பிரபுவைப் பாருங்கள். அவர் தினமும் குடிப்பது இல்லை இல்லை தானே?”

“இல்லை” என்றாள் சுமி மெல்லிய குரலில்.

“தினமும் குடிக்கும் வழக்கம் இல்லை. ஆனாலும் ஐந்து பெக் குடித்தாலும் அவர் தடுமாறுவது இல்லை. ஒருநாள் பக்கத்திலேயே இருந்து நானே ஊற்றிக் கொடுத்தேன். அவர் குடிக்கக் குடிக்கப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். பிறகும் அவருக்கு வாய்கூடக் குழறவில்லை” என்று அதிசயித்தாள் சுந்தரி.

ஆனால் அதற்குப் பிறகுதான் வெறி பிடிப்பது உண்டு என்று மனக்கசப்புடன் நினைத்தாள் சுமித்ரா.

“ஒரு நாள் சுமித்ரா, நாங்கள் ஓர் எட்டுப் பேர் உட்கார்ந்து கொண்டு குடித்தோம். எல்லாரும் மயங்கி விழுந்த பிறகும், பிரபு நிதானத்தோடு இருந்து எங்களை யெல்லாம் அவரவர் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். ரொம்பவும் திடமான சித்தம்” என்று சிலிர்த்தாள் சுந்தரி.

சுமித்ராவுக்கு இந்தப் பேச்சே வயிற்றைக் குமட்டியது. “மல்லி எங்கே?” என்று பேச்சை மாற்றினாள்.

“ஊருக்குப் போயிருக்கிறாள். இங்கிருந்தால் கெட்டு விடுவாளாம். மாமாவும் மாமியும் அழைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் சொல்வதும் மெய்தான். இந்தக் குடி பற்றிக்கொண்டால் விடாது!”

மீண்டும் பேச்சு குடியில் செல்வதைச் சுமித்ரா தவிர்க்க முயன்றாள், “உங்கள் உடம்புக்கு என்ன சுந்தரி?” என்று வினவினாள்.

“அபார்ஷன்தான்” என்று சலித்துக் கொண்டாள் சுந்தரி.

சுந்தரியின் முக வெளுப்பின் காரணம் இப்போதுதான் சுமித்ராவுக்குப் புரிந்தது. “அடடா!” என்று வருந்தினாள். “கஷ்டமாக இருக்கிறதா?”

“ஆமாம் சுமித்ரா. இதோடு ஐந்து தடவை செய்தாயிற்று. அவருக்கென்ன ஆண்பிள்ளை. ஜாலியாகத் தப்பித்துக் கொள்கிறார். நான்தான் மாட்டிக் கொள்கிறேன். வருஷத்துக்கு இரண்டு தடவை அனுவிடம் செல்ல வேண்டியதாகி விடுகிறது.”

சுமித்ரா அதிர்ந்து போனாள்.

தானாகக் கரு சிதைந்து போயிற்றே என்ற அனுதாபம் காட்டினாள். இல்லையென்றதும் திகைத்தாள். இதுவே வழக்கம் என்பது தெரிந்ததும் அதிர்ச்சியுற்றாள்.

“பெற்றுக் கொள்வதுதானே சுந்தரி?” என்று மெல்லக் கேட்டாள்.

“ஐயய்யோ? வயிற்றைத் தள்ளிக் கொண்டு- ஒரே அசிங்கம். முதலில்தான் ஒன்றும் தெரியாமல் விக்டரைப் பெற்றுக் கொண்டேன்” பார்வை சுவரில் இருந்த படத்தில் பதிந்தது.

அந்தப் படத்தில் இருந்த சிறுவன்தான் விக்டர். சுந்தரி சியாம் நாயகியின் அருமந்தப் புத்திரன். இங்கே இல்லை. தாத்தா பாட்டியுடன் வளர்கிறான். தாயிடம் இல்லாத பொறுமையும் கவனிப்பும் பாட்டியிடமிருந்து தான் அவனுக்குக் கிடைத்தன.

“அவன் பிறந்ததிலிருந்து இதே கதைதான். பிள்ளை பெறுவது என்றால் எவ்வளவு வலிக்கும் தெரியுமா? அதோடு

முதலில் ஷேப்பே இல்லாமல் உடம்பு அசிங்கமாகி விடும். ட்விஸ்ட், ஷேக் ஒன்றும் ஆடமுடியாது. அது மட்டுமா? விஸ்கி, பிராந்தி எல்லாம் அடியோடு கூடாது என்று விடுவான். அந்த அனு.. அவள்தான் டாக்டர். இரவு விழிக்காதே என்பார்கள். இந்த இரண்டு நாள் அடைபட்டுக் கிடப்பதே இவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதையே பத்து மாசம் செய்வதா? அப்பப்பா, நம்மால் ஆகாதம்மா. செத்தே போவேன்.”

“ஏதோ பில்ஸ்... என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“அது சரிப்படாது. தினமும் மறக்காமல் தின்ன வேண்டுமாம். அது எப்படி முடியும்?” என்று ஆட்சேபித்தாள் சுந்தரி. “அதைவிட இது எவ்வளவோ மேல்.”

“ஓ... ஓகோ!” என்று முடித்துவிட்டாள் சுமித்ரா.

“சுமித்ரா! இந்தச் சியாமைக் கொஞ்சம் அழைத்து வாருங்களேன். என்னை மட்டும் பெரிதாகத் திட்டுவார். வருகிறவர்களுக்கு உண்ண, தின்ன ஒழுங்காகக் கொடுப்பது இல்லை. இன்று இப்போது உங்களுக்கு இவர் என்ன தந்தாராம்?”

“எனக்கு எதுவுமே வேண்டாம்!” என்றாள் சுமித்ரா.

“பரவாயில்லை, அவரைக் கூப்பிடுங்கள்” என்றாள் சுந்தரி.

சுமித்ரா எழுந்து சியாமை அழைக்கச் சென்றாள்.

சிறு மேசை மேல் விஸ்கி பாட்டில் இருக்க, இருவர் கையிலும் மதுக் கிண்ணங்கள் இருப்பதைக் கண்டாள். மனதுக்குள் திக்கென்றது.

“உங்களைச் சுந்தரி அழைக்கிறாள்” என்றாள் சியாமிடம்.

கிண்ணத்தில் இருந்த மீதியை ஒரே மூச்சில் விழுங்கி விட்டு எழுந்து சென்றான் அவன்.

சுந்தரி கணவனுடன் பேசும்போது எப்படிச் செல்வது என்று தயங்கி நின்றாள்.

அச்சமும் லேசான வெறுப்புமாக அவள் பார்வை பிரபுவின் கையில் இருந்த கிண்ணத்தில் நிலைத்தது.

அவள் பார்வையைக் கவனித்த பிரபு தேவியாக நகைத்தான். கிண்ணத்தைத் தூக்கி ‘டோஸ்ட்’ பண்ணிவிட்டு, மேலும் ஒரு மிடறு விழுங்கினான். சுமி திரும்பி விட்டாள்.

அதற்குள்ளாகவே, “இருவரும் என்ன ரகசியம் பேசுகிறீர்கள்? அதெல்லாம் பிறகு பேசலாம். இப்போது இங்கே வாருங்கள்” என்று சுந்தரியின் உரத்த குரல் கேட்டது.

நல்லதாயிற்று என்று அங்கே விரைந்தாள் சுமித்ரா.

பிரபுவும் பின்தொடர்ந்தான்.

“வாருங்கள், இரண்டு ஆட்டம் சீட்டுப்போடலாம்” என்றாள் சுந்தரி.

“சுந்தரி, அவர்கள் தூங்க வேண்டாம்? மணி பத்தரை ஆகிறது” என்று மனைவியைக் கண்டித்தான் சியாம். “பிரபு திாழிற்சாலைக்குப் போக வேண்டும்...”

“பரவாயில்லை. நாளைக் காலை, கூடக்கொஞ்சம் தூங்கிவிட்டு லேட்டாகப் போய்க் கொள்வார். அவர் என்ன, பிறரிடம் கை கட்டிச் சேவகம் செய்கிறவரா? கொஞ்சம் நாமதமாகச் சென்றால் யாரேனும் தலையை வாங்கி விடுவார்களா?” என்று வாதிட்டாள் சுந்தரி.

“சரி சரி. சற்று ஆடலாம் சியாம். ஆனால், ஒரே லாவுண்ட்தான். நானே கலவை. பிறகு நானே எழுந்து விடுவேன்” என்றான் பிரபு கண்டிப்பாக.

“உம்” என்று அரைமனதாகச் சம்மதித்தாள் சுந்தரி. “பிரிட்ஜ்... லாமா?”

“எனக்குச் சரியாகத் தெரியாதே” என்றாள் சுமி தயக்கத்துடன்.

“பரவாயில்லை, நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் உட்கார்” என்று சீட்டுக் கட்டைக் கலைத்தான் பிரபு.

சுமித்ராவை டம்மியாக வைத்துக் கொண்டு மூன்று ஆட்டங்களில் வென்றான். ஓர் ஆட்டத்தில் மட்டும் சுந்தரி பிடிவாதமாகப் ‘பிட்’ செய்தாள். சுமியும் சற்றுக் கவனித்து ஆடவே, அந்த ஆட்டத்திலும் சியாம் - சுந்தரி ஜோடி தோற்றார்கள். நாலு ஆட்டம் முடிந்ததும் பிரபு உறுதியோடு எழுந்து விட்டான்.

சுந்தரி எவ்வளவோ கெஞ்சியும் அவன் மசியவில்லை. கடைசியாகச் சுந்தரி அரைமனதாக அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

இருவரும் தங்கள் வீட்டினுள் புகும்போது மணி பன்னிரண்டு.

மனமும் உடலும் சோர்ந்து களைத்துத் தன் அறைக்குள் சென்றாள் சுமித்ரா.

பின்னோடு வந்த பிரபு அவள் கைகளைப் பற்றியதும், துள்ளிக் கொண்டு கதறி விட்டாள். “வேண்டாம், வேண்டாம்.”

“வேண்டாமா?” என்று அவளைப் போலவே மிமிக்கி செய்து பரிகசித்தான் பிரபு. “ஏன் வேண்டாம்? கட்டியவன் காதலோடு வந்தால் வேண்டாமா?”

“இது காதலா? இல்லவே இல்லை. ஐயோ, எனக்குப் பிடிக்கவில்லையே! விட்டு விடுங்களேன்!” என்று தவித்தாள் சுமித்ரா.

“நடராஜ் என்றால் மறுப்பாயா?”

“கடவுளே! அவர் பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை ஏன் வதைக்கிறீர்கள்?” என்று விம்மினாள் சுமித்ரா.

“தெரியவில்லை?”

“ஐயோ இல்லையே.”

பிரபு ஏளனமாகச் சிரித்தான். “நடராஜ் உன்னைக் காதலிக்கிறான். இது உனக்குத் தெரியாதா?”

ஒருகணம் பிரமித்து நின்றாள் சுமித்ரா. பிறகு பலமடிகத் தலையசைத்தாள். “அவருக்கு என்னிடம் இரக்கம், வேறு ஒன்றும் கிடையாது” என்று மறுத்தாள்.

“உன்னிடம் இரக்கப்பட அவன் யார்!”

“அவர் என் நண்பர். கல்லூரி சிநேகிதர். அப்போதிருந்தே என்னிடம் நட்போடு இருப்பார்.”

“நண்பர்! சிநேகிதர்!” என்று இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தான் பிரபு.

“நண்பர் இல்லை என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று சட்டென்று போங்கிய சினத்துடன் கேட்டாள் சுமித்ரா.

“எப்படித் தெரியும்? அவன் உனக்காகப் பரிந்து பரிந்து கேட்கக் கேட்டால் தெரியவில்லை? உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் அவன் கண்ணில் படுகிறார்களா? அந்தப் பாவையிலிருந்து கூடவா எனக்குத் தெரியவில்லை?”

“இல்லை. இல்லை. இல்லை. அவர் என்னைக் காதலிக்க வில்லை. அப்படிக் காதலித்தால் அது எனக்குத் தெரியாது தெரியாது!” என்று காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு கத்தினாள் சுமித்ரா.

“காதலிப்பது தெரியாதா? காதல்! ம்ம்...” கிண்டலாகக் கேட்கான் பிரபு. “இன்னொருவன் தொட்டுத் தாலி கட்டிய

பெண்ணை அடுத்தவன் விரும்புவது காதலாக்கும்! கட்டிய மனைவியைக் கணவன் ஆசையுடன் நெருங்கினால், அது காமமாக்கும்! ஆகா, எவ்வளவு அற்புதமான விளக்கம்!” கடகடவென்று சிரித்தான் பிரபு.

அந்தச் சிரிப்பையும் சிவந்த விழிகளையும் கண்டதும், சுமித்ராவின் உடல் நடுங்கியது. எவ்வளவு குடித்தான்? வயிற்றில் ஏதோ பிசைய அச்சத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் சிரிப்பு நின்றது.

எட்டி அவளது இரு கரங்களையும் பற்றித் தன்னருகே இழுத்தான். “பார்ட்டியில் வைத்தும் இதே மாதிரி அச்சத்துடன் பார்த்தாயல்லவா? பிறகு சியாம் வீட்டில் கூட இதே அஞ்சிய நோக்கு. என்னிடம் உனக்கு என்ன பயம் சுமீ? எதற்குப் பயம் இதற்கா? இதற்கா?” என்று தன் உதடுகளை லேசாக நடுங்கிய சுமியின் இதழ்களின் மீது வைத்து முரட்டுத்தனமாக அழுத்தினான் பிரபு.

சுமித்ரா விடுபட முயன்றபோது, முரட்டுத்தனம் மிருகத்தனத்துக்குச் சென்றது.

கடைசியாக மூச்சிரைக்க அவன் நிமிர்ந்தபோது சுமித்ரா கொகொடவென்று அவன் மேலேயே வாந்தி எடுத்துவிட்டாள்.

“சுமி!” என்று திகைத்துப் பதறிப் போனான் பிரபு.

11

மதுவின் நெடி சுமித்ராவுக்குப் பிடிக்காது என்று பிரபுவுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவள் வாந்தி பண்ணும்

தூரத்துக்கு அந்த அருவருப்பு செய்யும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மேலும் மேலும் வயிற்றைப் புரட்டிக் கொண்டு வர சுமிட்ரெஸ்ஸிங் டேபிள் அருகிலுள்ள வாஷ் பேசினுக்கு வாயைப் பொத்திக் கொண்டு ஓடினாள்.

எத்தனை நாள் உண்டதெல்லாமோ சேர்ந்து வெளி வருவது போல வாந்தி செய்தாள். கடைசியாக வயிற்றில் ஒன்றுமில்லாத போதும் அந்த உணர்ச்சி அடங்காமல் ஒங்கரித்துக் கொண்டு தள்ளாடினாள்.

அதற்குள்ளாக வேகமாகக் கோட்டைக் கழற்றி வீசி விட்டு மனைவியின் அருகில் ஓடிவந்தான் பிரபு.

பாண்ட் மேல்பட்ட அசிங்கத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், சுமித்ராவின் தலையைத் தூக்கினான்.

அவள் தள்ளாடுவதைக் கண்டதும், அவளைத் தன் மேல் சாய்த்துக்கொண்டு, குழாயைத் திறந்து தண்ணீரை ஏந்தி அவள் முகத்தில் லேசாகத் தெளித்தான். திரும்பவும் கையில் நீரெடுத்து அவளை வாய் கொப்பளிக்கச் செய்தான்.

சுமித்ரா கொஞ்சம் நிதானத்துக்கு வந்ததும், உடை மாற்ற வைத்துப் படுக்கையில் படுக்கவைத்தான்.

மிருதுவான தலையணையில் தலை அழுந்திய பிறகுதான் சுமித்ராவுக்குக் கொஞ்சம் சக்தி வந்தது.

கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள். பிரபு நின்ற அலங்கோலம் கண்ணை உறுத்தியது. விரல் நுனியில்கூட அழுக்குப்படாத பிரபு...

“என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்றாள் கம்மிய குரலில். அழற்குள் கண்களில் நீர் திரண்டது.

“எனக்கு என்ன வந்தது, இதுவா? இதில் ஒன்றுமில்லை. உனக்கு எப்படி இருக்கிறது? பரவாயில்லை? ஓர் ஐந்து நிமிடம் தனியாக இருப்பாயா?”

“உம்.”

ஐந்து நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே குளித்துவிட்டு கட்டம் போட்ட லுங்கியோடு பிரபு வந்தபோது, சுமித்ரா நல்ல உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

மறுநாள் வெகுநேரம் கழித்து சுமி விழித்தபோது, பிரபு வீட்டில் இல்லை. காலையிலேயே தொழிற்சாலைக்குச் சென்றுவிட்டு விரைவில் திரும்பி விடுவதாக அருகில் மேஜையில் இருந்த குறிப்பு சொல்லியது.

எட்டு மணியான பிறகும் படுக்கையை விட்டு எழு மனம் இல்லாமல், புரண்டு கொண்டே இருந்தாள். எழுந்து தான் என்ன வேலை செய்ய வேண்டும்? மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்து மீண்டும் தூங்கி விட்டாள்.

ஒன்பது மணி சுமாருக்கு மீண்டும் விழித்தாள். உடல் காகிதத்தில் செய்தது போலப் பறந்தது.

சிரமத்துடன் எழுந்து, மெல்ல மெல்லக் காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு, அவள் கீழே இறங்கியபோது, மணி பத்தாகி விட்டது.

அவள் இறங்கிவரக் கண்டு தலைமைப் பணியாள் மரியாதையுடன் அங்கே வந்தாள்.

“நான் தோட்ட வீட்டுக்குப் போகிறேன். அய்யா வந்தால் சொல்லிவிடு” என்று கையில் ஒரு புத்தகத்துடன் அங்கே சென்றாள்.

பிரபுவின் பெரிய தோட்டத்தில் ஓர் ஓரமாக இருந்தது இந்தத் தோட்ட வீடு. வட்ட வடிவமான ஒரு பெரிய அறை. கண்ணாடிக்

கூரை. மணமிக்க மலர்களையுடைய பல கொடிகள். அந்த வீட்டின் கூரையை மறைத்துப் படர்ந்திருந்தன.

தஞ்சையில் சிவகங்கா கார்டனில் பார்த்து வந்து, அதுபோல அமைத்தானாம். கடுங் கோடையிலும் அங்கே குள குள என்றிருக்கும்.

ஹேயரின் புகைப் பிரித்துக்கொண்டு, சோபாவில் சாய்ந்தாள். உடலில் மிதப்பது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி இருந்துகொண்டே இருந்தது. நன்றாகச் சாய்ந்து கொண்டு புத்தகத்தைப் படித்தாள்.

எங்கோ கார் வரும் ஓசை கேட்டது.

பிரபுவாக இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டு, புத்தகத்தை மூடி வைத்தாள். ஆனால் வந்தவனைக் கண்டதும் விழிகள் வியப்பால் விழிந்தன.

ஏனெனில், வந்தவன் நடராஜ்!

நடராஜனுக்கும் இரவு முழுமையும் மனம் சரியாக இல்லை; அதனால் தூக்கமும் இல்லை.

சுமியைப் பிரபு இரக்கமற்று இழுத்துச் சென்றதே நினைவு வந்தது.

இந்த முரடனிடம் சிக்கி அவள் என்ன பாடுபடுகிறாளோ?

கிளியை வளர்த்துப் பொல்லாப் பூனையிடம் கொடுத்தார்களே என்று சுமியின் பெற்றோரை வைத்தான்.

நேற்று பார்ட்டியில் பிரபுவிடம் ஒன்றிரண்டு கடுமையான வார்த்தைகள் சொல்லத்தான் நடராஜ் வாயைத் திறந்தான்.

‘எப்படிப்பட்ட புனிதமான தேவதையைப் புழுதியால் மாட்டுகிறாய் மடையா!’ என்று குடாகக் கேட்க நினைத்தான்.

ஆனால் சுமி. அதற்கு இடம் கொடாமல் அவனோடு சென்று விட்டாளே.

பொறுத்துக் கொண்டு அப்போது பேசாதிருந்தான். பிறகும் அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அவன் ஹோட்டலை விட்டே சென்றுவிட்டான், சுமியையும் இழுத்துக் கொண்டு.

பலியாடு போல அச்சம் கலந்த பார்வையுடன் அவன் சென்றது நினைவு வந்தது.

குடிகாரன்தானே, குடிபோதையில் அவளை அடிப்பானோ? உதைப்பானோ? நடராஜால் தூங்க முடியவில்லை.

காலை எழுந்ததும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

பத்து மணிவரை பொறுத்துப் பார்த்தான். இப்போது அந்த முரடன் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றிருப்பான். சுமியைப் பார்த்துப் பேசினால் என்ன? அல்லது அவனையே சந்திக்க நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை. பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று கிளம்பினான்.

எப்படியும், எந்த விலை கொடுத்தேனும், அவனுக்குச் சுமித்ராவைப் பார்த்தாக வேண்டும். அவள் சுகத்தை அறிந்தாள் வேண்டும்.

விரிந்த கூந்தலுடன், அயர்வின் முத்திரை முகத்தில் தெரிய, அவன் உட்கார்ந்திருந்ததைக் காணவும், அவனுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. அடி, உதையின் அடையாளம் ஏதேனும் தெரிகிறதா என்று அவசரமாகப் பார்த்தான். நல்ல வேளையாக இல்லை.

“சுமித்ரா” என்று அழைத்து அருகில் சென்றான்.

“நடராஜ்?” என்று மகிழ்ச்சியுடன் ஆச்சரியப்பட்டாள் சுமித்ரா.

“நானேதான். ஏன் அவ்வளவு வியப்பு? உன்னைப் பார்க்க நான் வரக் கூடாதா?” என்று கேட்டான் அவளது மகிழ்ச்சியைக்

காண அவனுக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது. “அங்கே உட்காருமா?” என்று எதிர் சோபாவைக் காட்டினான்.

“ஓ... உட்காருங்கள், உட்காருங்கள். மறந்தே போனேனே, என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?” என்று எழுந்தாள் சுமித்ரா.

கையை அசைத்து அவளைத் தடுத்தான் நடராஜ். “ஒன்றுமே வேண்டாம். பேசாமல் உட்கார். உன்னுடன் நான் பேச வேண்டும்.”

நிச்சயமில்லாமல் நின்றாள் சுமித்ரா.

“மெய்யாகவே ஒன்றும் வேண்டாம் சுமித்ரா! அதோடு எப்படியும் நான் பிரபுவின் வீட்டில் எதுவும் பச்சைத் தண்ணீர்கூட அருந்துவதாக இல்லை” என்றான் முடிவாக.

சுமியின் முகம் வாடியது. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

நிறு நேரம் இருவருமே பேசவில்லை.

பிறகு, “சென்னையை அடுத்து உங்களுக்குத் தென்னந் தோப்பு இருக்கிறதா நடராஜ்?” என்று திடீரென்று கேட்டாள் சுமித்ரா.

“இருக்கிறதே! ஏன்? நீ ஒருநாள் அங்கே வருகிறாயா, சுமி? மிகவும் இனிமையாக அமைதியாகப் பொழுது போகும்.”

சுமி அதற்கு மேல் பேசவில்லை.

பொம்மையாக அமர்ந்திருந்தாள். காணி நிலத்தையும் கூனாவனது பேச்சையும் நினைத்தாள்.

நடராஜுக்கும் பேசத் தோன்றவில்லை. மேஜை மேல் அந்த ஹெயரின் புத்தகத்தை எடுத்துப் புரட்டினான். பிறகு மூடினான். மீண்டும் திறந்து விட்டு மூடினான்.

இந்தப் பொருளற்ற செய்கைகள் சுமித்ராவின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன.

நடராஜிடம் எப்போதும் ஒரு நிதானம் இருக்கும். இன்று என்ன ஆயிற்று? “என்ன நடராஜ்?” என்றாள் பரிவுடன்.

நடராஜ் ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தான். “நீ சோர்ந்திருக்கிறாயே சுமி. எப்படி இருந்தவள் எப்படி ஆகிவிட்டாய்!”

மெல்லியதாகப் புன்னகை செய்தாள் சுமித்ரா.

திடீர் என்று நடராஜ் பரபரத்தான், “இந்த வாழ்வில் உனக்கு நிம்மதி இல்லை என்று தெரிகிறது; சுமி! ஏன் இதைத் தொடர வேண்டும்? வந்துவிடு சுமி. இங்கிருந்து வெளியேறி வந்துவிடு. உனக்குத் துன்பமே மறந்துவிடும்படி செய்து விடுகிறேன். வந்துவிடு சுமித்ரா!”

முதலில் முகத்தில் படர்ந்த திகைப்பு மாறி, அவனை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள் சுமித்ரா. “வந்து விடலாமே, நடராஜ்! ஆனால், என்னைப் பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். என்னோடு பிறந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கதி என்ன ஆவது?”

“அவர்கள் எல்லாரும் உன்னை எண்ணவில்லையே சுமி! எண்ணியிருந்தால் இவனுக்கு உன்னை பலியிட்டுயிருப்பார்களா? அவர்களைப் பற்றி நீ ஏன் எண்ண வேண்டும்?”

“அதுவும் சரிதான். வந்து விடுகிறேன். என்றே வைத்துக்கொள்வோம், பிறகு?” நிதானமாகத் தர்க்கித்தாள் சுமித்ரா.

“எந்த நிலையிலும் நீ எனக்குப் புனிதமானவள், சுமி! குரங்கின் கையில் சிக்கி விட்டது பூமாலையின் குற்றமல்ல, நான் தேவதை. நாம் இருவரும்...”

“பொறுங்கள் நடராஜ். இதற்கு நான் சம்மதித்தேன் என்றால், பிறகு அவருக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்.”

“சுமித்ரா!”

“நடராஜ்! உணர்ச்சி வசப்படாமல் யோசியுங்கள். இது முடிந்து போன விஷயம். நடந்து விட்டதை மாற்ற முடியாது. அதோடு...”

இருவருக்குமே மேலே பேச்சு எழவில்லை. சற்று நேர அமைதிக்குப்பின், நடராஜ் கேட்டான்: “சுமி, நீ ஏன் இந்தப் பிரபுவை மணந்தாய்? எப்படி இந்த விபத்து நேர்ந்தது?”

“விபத்தா? விபத்துதான் நடராஜ். உங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா, நாங்கள் நல்ல நிலையில் இல்லை என்று. அப்பாவுக்குக் கடன். இவரிடம் வாங்கித் திருப்பியிருக்கிறார். திருப்பிக் கொடுக்க வகையில்லை அல்லது மனம் இல்லை” என்று முடித்தாள் - முகம் கடுகடுக்க.

“அப்போது நீ ஏன் என்னை நினைக்கவில்லை. சுமி? என்னிடமும் பணம் உண்டென்று உனக்குத் தெரியுமில்லையா? சுமி! உனக்கு ஏன் நினைவு வரவில்லை? தெரிந்தால் நான் எந்தவிதமான பிரதிபலனும் கோராமல் உனக்கு உதவியிருக்க மாட்டேனா?” என்று புண்பட்ட குரலில் பேசினான், நடராஜ்.

சுமித்ரா யோசனையோடு பதிலளித்தாள். “ஏன் நினைவு வரவில்லை? நீங்கள் இங்கே இல்லையே என்றாலும் உங்கள் திருச்சி விலாசமும் எனக்குத் தெரியுமே. பின்னே எதனால் நினைவு வரவில்லை? எனக்கும் தெரியவில்லை, நடராஜ்! ஏதோ நான் நினைக்கவே இல்லை. ஒருவேளை நீங்கள் சொன்னது போல, இது விபத்துதானோ? செயல்களை நாம் திட்டமிட்டு நடத்தலாம். ஆனால் விபத்துகள் தாமாக நடப்பவை ஆயிற்றே. அவற்றில் இதுவும் ஒன்று போலும்.”

“விபத்து நடந்தாலும் விளைவை மனிதன் சீர்ப்படுத்துவது தான் வழக்கம் சுமீ! இந்த விபத்தையும் நாம் நேராக்கலாம். சொல்வதைக் கேள், சுமீ! உன் வாய் நிறைந்த புன்னகை எங்கே? கண்களில் சதா துள்ளும் சிரிப்பு எங்கே? வெறும் கூடாக இருக்கிறாயே, இது சரியில்லை சுமீ! வந்துவிடு, வந்துவிடு, சுமீ.”

“எங்கே?”

இருவருமே திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

பிரபுவின் பார்வை வெகு கூர்மையாக நடராஜைத் துளைத்தது.

நடராஜின் முகம் சிவந்த போதிலும் அவனது பார்வை விலகவில்லை. குனியவில்லை.

“எங்கே என்று கேட்டேன்!” என்றான் பிரபு.

“இந்த நரகத்தில் இருந்து வெளியேறி என்னோடு வந்து விடு என்றேன்” என்றான் நடராஜ். இறுகிய குரலில்.

“ஓகோ!” பிரபு ஓர் எட்டு முன்னே எடுத்து வைத்தான். உதடுகளில் ஏளனம் தெறித்தது. “பரவாயில்லை. நான் நினைத்ததை விடவும் நீ தைரியசாலியாக இருக்கிறாய். ஆனால், இந்த அசட்டுத் துணிச்சலுக்கு இங்கே வேலையில்லை! கெட் அவுட்.”

நடராஜ் அவனை வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டுச் சுமித்ராவிடம் திரும்பினான். “சுமீ நீ...”

“வேலைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு உன்னை வெளியே தள்ளு முன், நீயாகப் போய்விடு. ஐ லே க்ளீயர் திப்ளேஸ். கெட் அவுட்” என்றான் பிரபு - கடுமையாக.

நடராஜ் பின்னரும் தயங்கினான்.

“போய் வாருங்கள் நடராஜ்” என்றாள் சுமித்ரா அமைதியாக.

“சுமீ, உன்னை... உனக்கு...” நடராஜ் இன்னமும் கூடத் தயங்கினான்.

“எனக்கு ஒன்றும் ஆகாது. நீங்கள் போய் வாருங்கள்.” என்றாள் சுமித்ரா - மென்மையாக.

“போகலாம், வரவேண்டாம்.” என்றான் பிரபு.

மறு வார்த்தை இல்லாமல் நடராஜ் திரும்பிச் சென்றான்.

அவன் சென்ற திக்கையே பார்த்துக் கொண்டு, அசையாமல் இருந்தாள் சுமித்ரா.

கணவனது பார்வை தன் மேல் கூர்மையாகப் படிந்திருப்பதை நன்றாகவே உணர்ந்தாள்.

ஆயினும் இருந்த இடத்தை விட்டு அசையவும் இல்லை. அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் இல்லை.

பிரபு அமைதியாக சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். ஒருமுறை புகையை இழுத்து விட்டான். பிறகு வழக்கமான “வெல்?” வெளிவந்தது.

இது சுமித்ரா எதிர்பார்த்ததுதான்.

ஏதாவது வாக்கு வாதத்துக்கு முன் இதேபோல சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அவன் “வெ...ல்” என்பது அவளுக்குப் பழக்கமாகி விட்டது.

“பதில் சொல்ல விருப்பமில்லாமல் பேசாமல் இருந்தாள்.”

“கேட்பது காதில் விழவில்லை?”

“.....”

“கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று அர்த்தம் சுமித்ரா.”

“பதில் சொல்லாவிட்டால், பதில் சொல்ல விருப்பம் இல்லை என்று அர்த்தம்” என்றாள் சுமித்ரா அசட்டையாக. பிரபு நடராஜை அவமானம் செய்து அனுப்பிய விதம் அவளுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

அவனுக்கோ கோபம். “ஊம். சரியான நேரத்தில் குறுக்கிட்டு விட்டேன். நெஞ்சின் ஆழத்தில் இருந்து வந்த வேண்டுகோள். பாவம்!” என்றான் இகழ்ச்சியாக.

“உங்களைப் போல உதட்டளவில் பேச அவருக்குத் தெரியாது இருக்கலாம்.”

“கவனித்தேன், கவனித்தேன். ‘என்னை ஏன் நினைக்க வில்லை ஏன் நினைக்கவில்லை’ என்று கதறினானே, எனக்கே பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது.”

அவன் முதலிலிருந்தே கவனித்திருக்கிறான். அதாவது ஒட்டுக் கேட்டிருக்கிறான். கணவனை வெறித்து நோக்கி விட்டுச் சுமித்ரா எழுந்து நடந்தாள்.

“நான் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறேன்.” என்றான் பிரபு ஆத்திரத்துடன்.

“உங்கள் பேச்சு எனக்கு ரசிக்கவில்லை.”

“சுமித்ரா!” என்று அதட்டினான் அவன்.

அசட்டை செய்து நடந்தாள் சுமித்ரா.

சிகரெட்டைக் காலின் கீழ் இட்டு நசுக்கிய பிரபு இரண்டே எட்டில் சுமித்ராவை அடைந்து விட்டான். அவள் தோளில் அவன் கை அழுத்தமாகப் பதிந்தது. “சுமித்ரா! முதலும்

கடைசியுமாக உனக்கு ஓர் எச்சரிக்கை. நடராஜை இனி நீ சந்திக்கக் கூடாது. இந்த வீட்டுக்குள் இனி அவன் வரக் கூடாது.”

அன்று காலையில் வழக்கம் போலக் கண் விழித்த சுமித்ராவுக்குத் தலை ஒரேயடியாகக் கனத்தது. அதை அலட்சியம் செய்து எழுந்து காலைக் கீழே ஊன்றினாள். அப்படியே அந்த அறையே கிரீரென்று சுழன்றது. பயந்து போய் மீண்டும் படுத்துக் கொண்டாள்.

படுத்திருப்பது சுகமாகத் தோன்றவே, அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொண்டு மீண்டும் தூங்கி விட்டாள்.

திரும்பவும் விழிப்பு வந்தபோது, பிரபு தொழிற்சாலைக்கு செல்ல ட்ரெஸ் செய்து கொண்டு அருகில் ஒரு மோடாவில் அமர்ந்திருந்தான்.

அவள் கண் திறக்கவும், “ஏன் சுமி, அப்படி என்ன தூக்கம்? தூங்கும் வியாதி பிடித்துக் கொண்டதோ என்று அஞ்சி விட்டேன்.” என்று சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பு சுமிக்கு வியப்பாக இல்லை. நடராஜ் சென்ற பிறகு இந்த இரு தினங்களாவே பிரபு எப்போதும் சிரித்த முகமாகத்தான் இருந்தான்.

நடராஜ் என்ற பிறவி இந்த உலகத்தில் இருப்பதாகவே அவன் நினையாதது போல அவன் நடந்து கொண்டான்.

சுமியிடம் பரிவும் பிரியமும் கொண்ட கணவனாக இருந்தான். அவளது கண் பார்த்து நடந்தான் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் நடப்பு அவளுக்கு இதமாக இருந்தது.

தன்னையும் அறியாமல் மலர்ந்த லேசான புன்னகையோடு மெல்ல எழுந்தாள். மீண்டும் உடல் காலியாகித் தலை மட்டும் கனக்கவே, பாலன்ஸ் சரியாக இல்லாமல் தடுமாறியது. யோசனையோடு மீண்டும் படுக்கையிலேயே அமர்ந்தாள்.

“என்ன சுமி?” என்று கவலையோடு அவள் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான் பிரபு.

“ஊம். ஒன்றுமில்லை. அதிக நேரம் தூங்கியது கொஞ்சம் தலைகனமாகத் தெரிகிறது” என்று தலைக்குக் கையை முட்டுக் கொடுத்தாள்.

பிரபு ஒரு கைக்குட்டையை நனைத்து வந்தான்.

“இங்கே திரும்பு” என்று அவள் கண்களிலும் நெற்றியிலும் ஈரத் துணியை ஒற்றியெடுத்தாள்.

தலைப் பளு சற்று மறைந்தது சுமித்ராவுக்கு.

எவ்வளவு மென்மையாகத் தடவுகிறான்! எவ்வளவு இதமாக இருக்கிறது! இதெல்லாம்கூட அறிந்து வைத்திருக்கிறானே என்று வியந்தாள்.

கூடவே வக்கிர புத்தி வேறு நினைவை இழுத்தது. ‘அவனோடு களியாடிய பெண்கள் பலர் வெகு நேரம் விழித்திருந்து காலையில் வெகுநேரம் துயின்றிருப்பார்கள். அவர்களுக்கும் இதே சிகிச்சை செய்த பழக்கம் ஆகியிருக்கும்.’

இந்த நினைவு வரவும் சுமித்ராவின் முகம் மாறி விட்டது.

“என்ன?” என்று பிரபுவின் குரல் கனிந்து கேட்டது.

அந்தக் கனிவு அவளுக்குக் கண்ணிமைக்குள் கரித்தது.

12

கணவனது கனிவுமிக்க கேள்வியில் சுமித்ராவுக்கு கண்ணீர் வந்தது. அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து, மனப்பாரமும் தலைப்பாரமும் குறைய அழவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால், அது அவனது வெற்றியாகிவிடுமே.

அதன்பின் வெற்றி என்றால் பரவாயில்லை.

அதுவும் ஊட்டி போல, கிராமத்து வீடு போல, ஒரு வேஷம் தானே. இந்த வேஷத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகிப் போகுமே.

முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன், “நீ சிரிப்பதே இல்லையே சுமி!” என்றான் பிரபு.

எதிர் பாராமல் வந்த இந்தக் கேள்வியில் சுமித்ரா திகைத்துப் போனாள்.

சில தினங்களுக்கு முன் ஹோட்டலில் நடராஜனுடன் சிரித்தது நினைவு வந்தது. அவனும் அதையே நினைத்துத் தானோ, “கலகலப்பாகச் சிரிப்பது இல்லையே என்று கேட்டேன்,” என்றான் சற்றுக் கடுமையாக.

சற்றுமுன் காட்டிய மென்மைக்கும் இந்தக் கடுமைக்கும் எப்படிப் பொருத்தம்?

இதை ஜீரணிக்க முயன்றபடி “தெரியவில்லை” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

“சிரிக்கத் தெரியாதவளும் இல்லை. சில சமயங்களில் வெள்ளிச் சதங்கையாக நீ சிரித்து நானே கேட்டிருக்கிறேன்.”

நடராஜுடன் சிரித்ததைத்தான் குறிப்பிடுகிறான் என்பது புரிந்ததும், தப்பு செய்தவள் போல சுமி முகம் சிவந்தாள்.

அவள் முகத்திலிருந்து பார்வையை எடுக்காமல் “அன்று டிரைவர் வீட்டுக் குழந்தையுடன் சிரித்தாயே அதைச் சொன்னேன்,” என்றான்.

சுமிக்கு இப்போது தன் மீதே கோபம் வந்தது. இவன் இப்படி எல்லாம் மடக்குவான் என்பது தெரியாதா? ஒரு நிமிஷக் கனவில் பாகாக உருகிவிட வேண்டுமா? கோபமாக ஏதாவது சொல்ல நினைத்தாள். உடனேயே மனம் மாறிவிட்டது.

விநாடிக்கு ஒருமுறை கண்ணை உருட்டியபடி, சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த முயல் கடிகாரத்தைக் காட்டினாள். “பாருங்கள், மணி ஒன்பது, இன்னமும் நான் ஒரு காபி கூடக் குடிக்கவில்லை. பசியோடு இருக்கும் இந்த நேரத்தில் என்னிடம் சண்டைக்கு வருகிறீர்களே,” என்றாள்.

பிரபுவின் கடுமை உடனே மாறிவிட்டது. “மறந்து போனேன் சுமி, சீக்கிரம் பல் தேய்த்துவிட்டு வா. நீ காபி அருந்தியதும் நான் கிளம்புகிறேன்” என்றான் சற்று இதமாக.

பல் விளக்க பிரஷ்ஷை வாயில் வைத்ததும், சுமித்ராவுக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது.

வயிற்றைப் புரட்டிக் கொண்டு, மீண்டும் வாந்தி எடுத்தாள். மஞ்சள் மஞ்சளாக வாந்தி, வாயெல்லாம் கசக்க அடித்தது.

பிரபு திடுக்கிட்டு அவளருகே ஓடிவந்தான். “இது என்ன சுமி? வாந்தி மஞ்சளாக இருந்தால் பித்தம் என்று கேட்டிருக்கிறேன். உடம்பை என்ன செய்கிறது?” என்று பரிந்தபடி அவளைத் தாங்கி அணைத்து வந்து படுக்க வைத்தான்.

“பேசாமல் படுத்துக் கொள்” என்று இன்டர்காமில் ஹாரலிக்ஸ் கொண்டு வரச் சொன்னான்.

“காபி வேண்டாம் சுமி. பித்தம் அதிகமாகிவிடப் போகிறது. நீ ஹாரலிக்ஸ் குடி, நான் டாக்டரை வரச் சொல்லுகிறேன்.”

“டாக்டர் வேண்டாம்” என்றாள் சுமி பலவீனமாக.

“டாக்டர் வேணாம் என்று பயப்பட நீ பச்சைக் குழந்தையா? அன்று வேறு வாந்தி செய்தாய். இரண்டே நாளில் இன்று. இதையெல்லாம் வளர விடக்கூடாது,” என்று டெலிபோன் அருகில் சென்றான்.

அதற்குள் தானாகவே டெலிபோன் மணி அடித்தது. ரிசீவரை எடுத்து, “பிரபு ஸ்பீக்கிங்” என்றான்.

அங்கே யார் சொன்னார்களோ, முகம் கடுக்க, “அதெல்லாம் முடியாது. ஒன்பதாம் தேதி என்றால் ஒன்பதாம் தேதிதான். யாரோ எங்கோ செல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக என்னால் இன்று வர முடியாது” என்றான் அழுத்தமாக.

அங்கே யாரோ மன்றாடினார்கள்.

“முடியாது என்றால் முடியாது. இந்த அளவில் சொன்ன நேரத்தில் உறுதியாக இருக்க முடியாத நீங்கள் எல்லாம் என்ன பிசினஸ் செய்து புரட்டப் போகிறீர்கள்?”

மீண்டும் போன் குரல் கெஞ்சியது.

“ஒருநாள் முன்னே பின்னே என்று என்னிடம் பேசிப் பானில்லை மிஸ்டர் கன்னா. நாளை மாலை நாலு மணிக்கு வீட்டிங் என்றால் என்னால் அப்போதுதான் வரமுடியும். அதை விட்டு யாரோ ஊருக்குப் போகிறார்கள். அதனால் இன்று எல்லாம் தேதியே மீட்டிங் என்றால் இப்போது டெலிபோனை எவ்வாறு எடுக்கிறீர்கள்,” என்று பட்டென்று ரிசீவரைக் கீழே போட்டான் பிரபு.

பிறகு மீண்டும் எடுத்து டயல் செய்தான்.

சுமித்ரா திகைப்புடன் குறுக்கிட்டாள்: “இன்று என்ன தேதி என்றீர்கள்?”

அங்கே எங்கேஜட் சத்தம் வரவே, பட்டனை அழுக்கி விட்டு, “எட்டு என்றேன். ஏன்? எட்டுதான்,” என்று மீண்டும் டயல் பண்ணத் தொடங்கினான்.

“எட்டா? ஒன்றாம் தேதியே...” என்று மலைப்புடன் தொடங்கி விட்டுக் கப்பென்று வாயை மூடிக் கொண்டாள், சுமித்ரா.

சலிப்புடன் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு, “ஒன்றாம் தேதியே என்ன?” என்று வினவினான், பிரபு.

“ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை” என்று அவசரமாக மறுத்தாள் சுமித்ரா.

“இந்த ஒன்றுமில்லைகளைக் குறித்து வை. ஒரு நாளைக்கு ஒரு நூறேனும் சொல்லி விடுகிறாய். டாக்டர் நம்பர் எங்கேஜ்டாக இருக்கிறது. அதனால் ஃபாக்டரியிலிருந்து வரும்போது நானே அவரை அழைத்து வந்து விடுகிறேன். நீ கீழே வரவேண்டாம். பேசாமல் படுத்துக் கொள்” என்று போய்விட்டான் அவன்.

அவன் சென்றதும், தன் அறையில் சோபாவில் உட்கார்ந்து யோசித்தாள் சுமித்ரா. கொஞ்சம் கணக்குப் போட்டாள். சின்ன கணக்கு. கணக்கில் விடை சீக்கிரத்திலேயே கிடைத்து விட்டது.

காலை வேளைகளில் சோர்வும், உணவில் வெறுப்பும் ஏன் வந்தது என்று புரிந்தது.

அடிக்கடி உலகம் ஏன் சுற்றுகிறது என்றும் தெரிந்து விட்டது.

பிரபுவின் குழந்தை, அவனது வாரிசு, அவள் வயிற்றின் உள்ளே வளர்கிறது.

அவளுக்குள் இன்னொரு உயிர். தாயென்னும் பெருமை அவளுக்கு வரப் போகிறது.

நினைக்க நினைக்க புன்னகையும் மலர்ந்தது. கண்ணீரும் வழிந்தது.

பிரபுவைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. அவனது கை வளையத்தினுள் நின்று இதைச் சொல்ல ஆசைப்பட்டான்.

இது தெரிந்ததும் அவன் என்ன சொல்லுவான்?

சுமித்ரா விருட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். அவன் என்ன சொல்லக்கூடும் என்பது தெரியாதா? என், முன்பே அவன் சொன்னதுதானே.

மணமான புதிதில் நடந்தது. எங்கோ செல்வதற்காக அலங்காரம் செய்துகொள்ளச் சொன்னான். அவள் செய்த அலங்காரம் போதாது போல அது இது என்று மேலும் மேலும் செய்யச் சொன்னான். காதருகே கேசச் சுருளை இழுத்து விட்டான். ஒரு கையில் நாக முகப்புடன் வங்கியை மாட்டச் சொன்னான். இடையிலும் சதங்கைச் சங்கிலியை இழுத்து மாட்டச் சொன்னான்.

கடைசியாக எரிச்சலுடன், “இதே போதாதா?” என்று அலுத்துக் கொண்டாள், சுமித்ரா.

“என் மனைவியின் அழகைக் கண்டு எல்லோரும் பிரமிக்க வேண்டாமா?” என்று கர்வத்துடன் கூறினான் பிரபு.

பிறகு அருகில் வந்து ஒவ்வொன்றாகத் தொட்டு மனையுடன் சொன்னான். “பிறை நெற்றி, அழகான கன்னம், போஜா இதழ், சங்குக் கழுத்து, கொடி போல் இடை... ஆனாலும் சுபரி, உன் உடல் அழகே தனிதான்!” என்றான்.

“இதை விடவும் அழகான தினுசுகளைக் காணாதவர் போல, சுண்ணாம்பு ரசிக்காதவர் போலப் பேசுகிறீர்களே!” என்றாள் அவள், போண்டுமென்றே.

“இருக்கலாம், சுமி” என்று புன்னகை மாறாமலே பதிலிறுத்தான் அவன். “உன் அழகில் ஒரு விசேஷம். அனுபவிப்பது மட்டும் இல்லாமல் எனக்கே மட்டும் உரியது என்று காட்டிப் பெருமையும் படலாமே.”

அவனை எப்படியாவது மடக்க வேண்டும் என்று, “எத்தனை நாளைக்கு?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டான், சுமித்ரா.

“ஏன்?” என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் அவன்.

“நாளைக்கே உங்கள் வாரிசு ஏதேனும் வளரத் தொடங்கி விட்டால் அப்புறம் உடலாவது அழகாவது!”

“அப்படி வந்தால் முளையிலேயே கிள்ளிவிட வேண்டியது தான்,” என்று அதற்கும் அலட்சியமாகப் பதில் கொடுத்தான் பிரபு.

ஒரு கணம் திடுக்கிட்ட சுமித்ராவும், தோளை அலட்சியமாகக் குலுக்கினான். “எனக்கென்ன? நாளை பிறந்தால், என் பெயரையா சொல்லப் போகிறது. உங்களுடையது தானே, வேண்டாமென்றால் போகிறது... அதோடு இது முதலாவதா? இராதே...” என்று இழுத்தான்.

“என்ன உளறுகிறாய்?” என்றான் அவன் சுள்ளென்று.

சுமித்ராவும் அவனை நேராகப் பார்த்தான். “வயிற்றில் பிள்ளையோடு செத்துப் போனானே, ரேணுகா. அதுவும் உங்கள் குழந்தைதானே. அதுதான் முதலாவதா அல்லது...”

மின் வெட்டுப் போலக் கன்னத்தில் சுளீர் என்று ஒன்று விழுந்து விட்டது.

ஒரு கணம் பொறி கலங்கிப் போனான், சுமி.

மறு கணமே சுதாரித்துக் கொண்டு, ‘இவ்வளவு தானா, இன்னமும் உண்டா’ என்பதுபோல, அவனை வெறித்துப் பார்த்தான்.

பிரபுவின் முகம் சினம் மிகுந்து கறுத்திருந்தது. “அவளை நானா சாகச் சொன்னேன்? டாக்டர் அனுவிடம் போ என்றேனே அவள் கேட்கவில்லை. பிறகு லபோ லபோ என்றால், நான் என்ன செய்வது? அவள் ஒரு முட்டாள்...”

“ஆமாம், உங்களோடு பழகினாள் அல்லவா?”

“நீ அவளைவிடப் பெரிய முட்டாள்!” என்று முடித்தான், பிரபு.

இந்தப் பழைய நினைவில், கரகசுவென்று கண்ணீர் வழிந்தது சுமித்ராவுக்கு.

அன்றைய மன நிலையில் அப்படி ஒரு குழந்தை உதித்திருந்தான், அதன் கதியைப் பற்றி அவள் கவலைப் பட்டிருக்க மாட்டாளோ, என்னவோ? ஆனால் இன்று?

இன்றைய விஷயம் முழுக்க முழுக்க வேறு ஆயிற்றே. எப்படி நேர்ந்தது என்று புரியாதபடி, பிரபு அவள் நெஞ்சில் புகுந்து விட்டானே! சுமித்ரா பிரபுவைக் காதலிக்கிறாளே...

மெய்தான், இதை இன்னமும் தன்னிடம் மறைப்பதில் பயம் என்ன? மாங்கல்யத்தின் சக்தியோ என்னவோ, பிரபு சுமியின் நெஞ்சில் இடம் பெற்று விட்டான். ‘உன் மனதில் எதைக்குத்தான் இடம் இருக்க வேண்டும்’ என்று கர்வம் காட்டிப் பெரியவனுடைய காலடியில் தன்மானத்தை அறவே விட்டு விட்டு தஞ்சம் புகுந்து விட்டது சுமியின் மனம் என்பது அரட்டமான உண்மைதான்.

நெஞ்சு நிறையக் காதலுடன், அதன் பிரதிபலிப்பு, ஒரு நாள்மும் அவனிடமிருந்து கிட்டாது என்பதை அறிந்த தவிப்புடன்,

அவனது வெறும் ஆசையைத் தீர்க்கும் கருவியாக இருக்கிறோமே என்று எண்ணி எண்ணி அவள் கண்ணீர் விடுவதும் நிஜம்தான்.

இதுவேனும் கடைசியாக இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது என்று சொன்ன அவனிடம், சுமி மனம் அடி பணிந்து விட்டது மெய்யே.

காதலின் விளைவாக இல்லாதபடி காமத்தின் விளைவாக விளைந்தாலும், இது பிரபுவின் குழந்தை. அவனைக் காதலிக்கும் சுமித்ரா குழந்தையை இழப்பதாக இல்லை. இந்தக் குழந்தையைப் பிரபு அகற்ற நினைத்தால்...?

அந்த நிலை படுபயங்கரமாக இருந்தது.

“எனக்கு என் குழந்தை வேண்டும்! வேண்டும்!” என்று பித்துப் போலப் பிதற்றினாள்.

திரும்பத் திரும்ப அதையே சொல்லி விட்டுச் சற்று நேரத்தில் தான் உளறுவதைத் தானே உணர்ந்தாள்.

‘பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதோ’ என்று குழப்பத்துடன் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள். ஒன்றும் ஓடாமல் தவிப்பாக இருந்தது. “நம் குழந்தை எனக்கு வேண்டும் பிரபு!” என்று அப்படியே சோபாவில் குப்புற விழுந்து அழுதாள்.

எவ்வளவு நேரம் அழுதாளோ, பிரபுவின் கார் ஹார்ன் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். அவசரமாக ஓடிச் சென்று முகம் கழுவினாள். அழுந்தத் துடைத்து நன்றாகப் பவுடர் ஏற்றினாள். ஆனால் கண்ணின் சிவப்பை என்ன செய்வது?

சுமி திணறிச் சிந்திக்கு முன், பிரபு அவசரமாக மாடிக்கே வந்துவிட்டான். “சுமி!” என்ற அழைப்புடன் உள்ளே

வந்தான். “எப்படி இருக்கிறாய்? இப்போது ஒன்றும் இல்லையே?”

வலிந்து வரவழைத்த புன்னகையுடன் அவனை எதிர் கொண்டாள் சுமித்ரா.

பிரபு சட்டென நின்றான். அவன் பார்வை அவளது சிவந்த விழிகளையும், வீங்கிய இமைகளையும், அவசரமாகச் செய்து கொண்ட அலங்காரங்களையும் குறிப்பெடுத்தன.

“அழுதாயா?”

“இ... இல்லையே.”

“பொய் தேவையில்லை சுமி. உடம்பு சரியில்லை என்றால் அழுகை வருவது இயல்புதான். இதை மறைப்பானேன்? வா. டாக்டர் வந்திருக்கிறார்.”

‘டாக்டர்’ என்ற சொல்லில், சுமி மிரண்டு முகம் வெளுத்தாள்.

அந்த மிரட்சியைக் கவனித்து, அவன் ‘என்ன’வென்று வினவவும், பதில் சொல்ல முடியாமல், மயங்கி விழித்தாள். அச்சத்தின் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் முகம் இளகியது. புன்னகையுடன், “சிறு குழந்தை கொல டாக்டரிடம் பயமா சுமி? வா. சோபாவில் உட்கார்” என்று அழைத்து வந்தான்.

பந்தயக் குதிரை வேகத்தில் ரேஸ் அடித்த நாடியையும், பாலவையின் பயத்தையும் கவனித்தார் டாக்டர்.

அவர் குடும்ப டாக்டர்தான். எனவே, உரிமையுடன் பரிபூரிடம், “சற்று வெளியே இருப்பா” என்று அவனை அழைப்பினார்.

அவன் சென்றதும், “என்னம்மா, இந்தப் பயம்?” என்று பிரியமாகக் கேட்டார்.

“பயமா? இ... இல்லையே...” என்று சிரிக்க முயன்றாள் சுமித்ரா.

“பயமில்லா விட்டால் சரிதான். உடம்பை என்ன செய்கிறது? இரண்டு தடவை வாந்தி பண்ணி விட்டாயாம். பலவீனமாக இருக்கிறாயாம். பிரபு ரொம்பவும் கவலைப்படுகிறான்” என்று கண் இரப்பைகளைப் பிதுக்கிப் பார்த்தார்.

சுமித்ரா மௌனம் சாதித்தாள்.

“எனக்கு அவன் சொன்னபோதே சந்தேகம். நீ...”

“இல்லை, டாக்டர்,” என்று அவசரமாக சொன்னாள் சுமி.

“என்ன இல்லை?”

நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள், சுமித்ரா.

“சொல்லம்மா. ஜூனியர் பிரபு வரப் போகிறான் என்று எனக்குச் சந்தேகம்.”

“அப்படி இல்லை டாக்டர்” என்றாள் சுமித்ரா குனிந்த தலை நிமிராமல்.

“வேறு நோய் தெரியவில்லையம்மா. லேசாக அனீமியா இருக்கிறது. அது எல்லாப் பெண்களுக்கும் இந்த நிலையில் ஏற்படுவதுதான்.”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை என்கிறேனே, டாக்டர்” என்று தவிப்புடன் மறுத்தாள் சுமித்ரா.

“நன்றாகத் தெரியுமா? லெட் அஸ் ஸீ. எப்போது...?”

“இன்னும் நாள் இருக்கிறது டாக்டர். அதெல்லாம் இல்லை, இல்லவே இல்லை டாக்டர்” என்று பதிலளித்தாள் சுமித்ரா. கண்களில் நீர் மீண்டும் இதோ என்று மிரட்டியது.

“ம்ம்... அப்படியா?”

“ஆமாம், டாக்டர். அந்த மாதிரிச் சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை. அதனால் அவரிடம் ஏதும் சொல்ல வேண்டாம். மேலும் இது தானாகச் சரியாகிவிடும்.”

“நோய்கள் எல்லாம் தானாகச் சரியாவது என்றால் எங்கள் பிழைப்பு எப்படி நடக்கும் அம்மா? சரி... அப்புறம் பார்க்கலாம்” என்று திரும்பினார், டாக்டர்.

“டாக்டர்!” என்று பதற்றத்துடன் அழைத்தாள் சுமித்ரா. அவர் நின்றார்.

“அவரிடம் அந்த இந்தச் சந்தேகம் எல்லாம் சொல்ல வேண்டாம், டாக்டர்” என்று கூறும்போதே, மன்றாடும் தொனி வந்துவிட்டது.

சற்று யோசித்துவிட்டு, ‘ஆல் ரைட், ஆல் ரைட்’ என்று வெளியே சென்றார் டாக்டர்.

பிரபுவை அழைத்துக் கொண்டு கீழே சென்றார். “பிரபு!” இது கர்ப்பமோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். உன் மனைவியானால் அதற்கு இடமே இல்லை என்கிறாள். நீ எதற்கும் ஒரு லேடி. டாக்டரை வரவழைத்துப் பார். இது பேபி இல்லையானால், கடுமையான அனீமியா. கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். முழு டீர்ட்மென்ட் கொடுக்க வேண்டும்” என்றார்.

டிரைவரிடம் காலை எடுக்கச் சொல்லி அவரை ஏற்றி வழியனுப்பிவிட்டுச் சுமித்ராவிடம் வந்தான் பிரபு.

கவிழ்ந்த தலையைக் கையில் தாங்கியபடி, அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

அவளருகில் வந்து அமர்ந்துகொண்டு, “சுமி, உனக்கு என்ன செய்கிறது?” என்று மிருதுவாகக் கேட்டான்.

சுமித்ரா பதிலே சொல்லவில்லை. ஆனால், பெரிய நீர்மணிகள் மட்டும் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கைகளின் வழியே வழிந்தோடின.

“ஸ்ஸ்... அழக் கூடாது. உடம்பு சரியில்லை என்றால் மருந்து சாப்பிட்டுக் குணப்படுத்திக் கொள்வார்களா, அதை விட்டு இப்படி அழுவார்களா?” அவளை நிமிர்த்தித் தன் தோள்மீது சாய்த்துக் கொண்டான். “நம் டாக்டர் யாராவது லேடி டாக்டரைப் பார்க்கச் சொல்கிறார். ஏதோ டெஸ்ட் பண்ண வேண்டுமாம்.”

அவன் அணைப்பில் சுமியின் உடல் ஒரேயடியாக நடுங்கியது.

அவளை இறுக அணைத்துக்கொண்டு, “அசடு போல் இது என்ன பயம், சுமி. டாக்டருக்குப் பயந்து நோய்களை வளர விடுவார்களா? நோய் வந்தால் முளையிலேயே கிள்ள வேண்டும்.”

முளையிலேயே கிள்ள வேண்டுமாமே?

சுமித்ரா கதிகலங்கிப் போனாள்.

முளையிலேயே கிள்ளுவதுபற்றிய பிரபுவின் முந்தையப் பேச்சு சுமித்ராவுக்கு நினைவு வரவும் அடி வயிற்றிலிருந்து பகீரென்றது.

பிரபு தன் போக்கில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். “எனக்குத் தெரிந்த லேடி டாக்டர் ஒருத்தி இருக்கிறாள். டாக்டர் அனுகுயா என்று பெயர் (இந்த இடத்தில் மீண்டும் சுமிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது) அவளிடம் பார்க்கலாம். அவள் மாலையில் தன் டிஸ்பென்சரியை விட்டு வரமாட்டாள். அதனால், நாளைக் காலையில் அழைத்து வருகிறேன். அவள் பார்த்தால் உடம்பு

எல்லாம் சரியாகி விடும். நீ என் பழைய சுமி ஆகிவிடுவாய்?... சுமி!”

பழைய சுமி என்றால் சுந்தரி மாதிரியா?

சுமித்ராவின் உடல் வெடவெடவென்று உதறுவதை உணர்ந்ததும், பிரபு திடுக்கிட்டுப் பேச்சை நிறுத்தினான்.

“ஷ்... பேசாமல் படுத்துக் கொள். மற்றது எல்லாம் பிறகு பார்க்கலாம். படு, சுமி” என்று அந்த நீளமான சோபாவிலேயே அவளைப் படுக்க வைத்தான்.

கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு அசையாமல் படுத்தாள், சுமித்ரா.

சற்று நேரம் லேசான புருவச் சுளிப்புடன், அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு அருகில் நின்றான் பிரபு.

பிறகு ஒரு பெருமூச்சுடன் அறையை விட்டு நீங்கித் தன் அறைக்குள் சென்றுவிட்டான்.

அவனது கால்கள் சத்தம் தேய்ந்து மறைந்த பின், மெல்லக் கண்களைத் திறந்தாள், சுமித்ரா. உடனே அடக்க முடியாத அழுகையின் உடல் குலுங்கியது.

முளையிலேயே கிள்ள வேண்டுமாமே! என் முந்தையையா? டாக்டர் அனுவாமே. அந்த ரேணுகாவைப் போகச் சொன்னானே, அந்த டாக்டர் அனுதானே. சுந்தரிக்கு வார்டுக்கு இரண்டு அபார்ஷன் செய்து வரும் டாக்டர் அனு என்ருமா? குப்புறப் படுத்து விம்மினாள் சுமித்ரா.

13

‘நாளை வருவாளாமே, டெஸ்ட் செய்வாளாமே, கண்டு கொள்வாளோ? இதைக்கூட உடனே கண்டு பிடிக்க இப்பொது எத்தனையோ சோதனைகள் இருக்கின்றன. தெரிந்து விடுமா? எப்படியும் இன்னமும் ஓரிரண்டு மாதத்தில் தெரிந்து போய்விடுமே. என்ன செய்வது? என்ன செய்ய முடியும்?’

இதுதான் முடியும் என்பது போலக் குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

ஓசையின்றி உள்ளே வந்த பிரபு தன்னை விசித்திரமாகப் பார்ப்பதைச் சுமித்ரா அறியவில்லை.

அன்று மதியமும் தொழிற்சாலையிலிருந்து உடனேயே திரும்பி வந்து விட்டான். பிரபு சுமித்ராவிடமே ஏதேதோ பேசிப் பொழுதைப் போக்கினான்.

நெஞ்சு நிறையக் குழப்பமும் பயமுமாக இருந்தாலும் அவன் அருகில் இருப்பது சுமிக்கு இதமாக இருந்தது. ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பதில் கூறிக் கொண்டு அவன் குரலை மனதுக்குள் இதமாக ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சுமி, நமக்கு வெளிநாட்டு ஏற்றுமதிக்கு ஒரு பெரிய ஆர்டர் கிடைத்திருக்கிறது. அதன் மூலம் லாபம் மட்டும் ஆண்டுக்குப் பதினைந்து லட்சம் கிடைக்கும். லெதர் ஃபாக்டரியை இரு மடங்காக்கி விடலாம்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான். சற்று நிறுத்தி “திடீரென்று அதிர்ஷ்டம் அடிக்கிறதே சுமி, என்ன காரணமாக இருக்கும்?” என்று மென் குரலில் வினவினான்.

‘நம் குழந்தைதான் காரணம். பிறக்கு முன்னராகவே அப்பாவுக்கு அதிர்ஷ்டத்தை அழைத்து வருகிறது’ என்று உள்ளூரப் பரவசப்பட்டாள் சுமித்ரா. ஆனால், இதை வாய் விட்டுப் பெருமையாகச் சொல்லி மகிழ முடியவில்லையே என்று மறுகினாள்.

“இன்று அலுவலகத்தில் ஒரு கிளார்க் தன் குழந்தையை என்னிடம் காட்ட எடுத்து வந்தார். குழந்தை மிக அழகாக இருந்தது..”

சுமித்ரா உட்கார முடியாமல் நெளிந்தாள். இவன் ஆழம் பார்க்கிறானா? அவள் வாய் மூலமாகவே விஷயத்தை பிடுங்க முயற்சிக்கிறானா? உள்ளூர அச்சம் பிறந்துவிட்டது அவளுக்கு.

“நம் டாக்டர் என்னிடம் ஒரு சந்தேகம் சொன்னார், சுமி,” என்று திடீரென்று தொடங்கினான் அவன்.

“இல்லை இல்லை. சந்தேகத்துக்கே இடமில்லை” என்று குதித்தெழுந்தாள் சுமி. ‘ஐயோ, இந்த டாக்டர் இப்படி மோசம் செய்து விட்டாரே; சொல்ல வேண்டாம் என்றும் சொல்லி விட்டாரே’ என்று பதறியது நெஞ்சு.

“அனீமியாவாக இருக்கக் கூடும் என்றார். அது ஐயல்லையா?” யோசிப்பவன் போலப் பேசினான் பிரபு. “பின்னே (ஹே) என்னவாக இருக்கக் கூடும்?”

ஐயோ, டாக்டர் சொல்லவில்லை போலிருக்கிறதே; அப்பாட்டுத்தனமாக உளறி விட்டோமே என்று கலங்கினாள் சுமி. “இல்லை, அனீமியாதான்” என்று சமாளிக்கப் பார்த்தான்.

“பின்னே எது சந்தேகமில்லை என்றாய்?”

பதில் சொல்ல முடியாமல் கெஞ்சுவது போலப் பிரபுவைப் பார்த்தாள் சுமி.

அவள் கூந்தலை வருடியபடி, “எதுவானால் என்ன? நாளை டாக்டர் அனு கண்டுபிடித்துவிடப் போகிறாள். பிறகு எல்லாம் சரியாகிவிடப் போகிறது” என்றான் குறுஞ்சிரிப்புடன், பிரபு.

இருப்புக் கொள்ளாமல் எழுந்து, ஜன்னல் அருகே சென்று, வெளியே பார்த்தாள் சுமி.

டாக்டர் அனு, பாவி! சுந்தரிக்கு ஐந்து முறை செய்தவள், படுபாவி. பணத்துக்காக இந்தக் கொலைகளைச் செய்கிறாளே, பாதகி. இதுகளையெல்லாமே கடவுள் கூட ஏனென்று கேட்கக் காணோமே, என்று பொருமினாள்.

“சுமி, அனு கைராசிக்காரி தெரியுமா?” என்று எரிகிற தீயில் எண்ணெயை ஊற்றினான் பிரபு.

ஆறு மணி சுமாருக்கு டின்னர். டிரஸ் அணிந்து கிளம்பினான் பிரபு. ஆறடி உயரம், அகன்ற தோள், வலிய கரங்கள், சற்றும் சரியாத வயிறு, ஆண்மை மிக்க உடற்கட்டு, கர்வத்துடன் நிமிர்ந்த தலை - இவ்வளவோடு உறுதியான நடையுடன் அவன் வரும்போது எந்தப் பெண்ணின் மனம்தான் அலைப்புறாது?

இவன் கொஞ்சம் வனப்புக் குறைந்தவனாக இருக்கக் கூடாதா என்று வேதனையுடன் நினைத்தாள் சுமித்ரா.

“சவேராவில் ஒரு பிஸினெஸ் பார்ட்டி சுமி. நான் வரக் குறைந்தது மணி பன்னிரண்டாகும். வீணே விழித்துக் கொண்டிராமல் தூங்கிவிடு. மறக்காமல் சாப்பிட்டு விட்டுப் படு. செய்கிறாயா? போய் வரட்டுமா?” என்று கைகளைக் கிண்ணமாக்கி, அவள் முகத்தை ஏந்தி, நெற்றியில் லேசாக முத்தமிட்டு விட்டுக் கிளம்பினான்.

விலக மனமற்று, அவன் அருகில் மெய்மறந்து நின்றாள் சுமி. இப்படியே நிற்கக் கூடாதா என்றிருந்தது. அன்பு இல்லாதவனா உணவு, தூக்கம் என்ற கவலைப் படுவான்?

“போகும்போதே டாக்டர் அனுவிடம் சொல்லி விட்டுப் போகிறேன். காலை விழித்ததும் வந்து விடுவாள்.”

இனிய கனவிலிருந்து முரட்டுத்தனமாக எழுப்பப் பட்டவள் போல நிமிர்ந்தாள் சுமித்ரா.

“மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாமல் அமைதியாகத் தூங்கு.” தோளை ஒருமுறை அணைத்து விட்டுச் சென்று விட்டான், பிரபு.

கண் மறையு மட்டும் அவனையே புர்த்துக் கொண்டு நின்றாள், சுமித்ரா.

நெஞ்சில் ஒரு பகுதியை வெட்டிப் பிரிப்பது போல வேதனை உண்டாயிற்று.

‘சரியாகிப் போய் விடும்’ என்று அன்னை சொன்னது, நினைவு வந்தது.

மெய்தான். அவளைப் பொறுத்தவரையில் எல்லாம் சரியாகித்தான் போயிற்று.

ஆனால், அவர் மாறவில்லையே அம்மா. இன்னமும் அந்தப் பேபாய் பிரபுவாகத்தானே இருக்கிறார்! இப்போது கூட என்னிடம் சலிப்பு வந்து விட்டது. இல்லையானால் இப்படி நெற்றியில் லேசாக முத்தமிட்டு விட்டுப் போவாரா? இப்போதெல்லாம் மல்லி மோகம் என்று எண்ணி விம்மினாள்.

இப்போது கூட சவேராவில் பிஸினஸ் டின்னர் தானோ அல்லது அந்த மல்லியுடன் உல்லாசமோ, யார் கண்டது என்று வேதனைப்பட்டாள்.

மல்லி ஊரில் இல்லை என்று சுந்தரி சொன்னாளே என்று எதிர்பார்த்துச் சொன்னபோதும், ஏன் ஊருக்குப் போனால் கூட வரவில்லை என்று எதிர் வாதம் செய்து அழைத்தாள். அசடாகிப் போன மனது.

போனால் போகிறது. எனக்கு என் குழந்தை போதும் என்று தன்னையே தேற்றிக் கொண்டாள்.

உடனேயே தவித்தாள். அதற்கும் காலனாகக் காலை யிலேயே டாக்டர் அனு வந்து விடுவாளே.

அதற்கெல்லாம் விடமாட்டேன் என்று உரக்கக் கூறினாள். உடனேயே வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தாள்.

வேலையாட்கள் மாடிக்கு அழையாமல் வருவது கூடாது என்ற பழக்கம் இருந்ததால் போயிற்று.

இல்லையானால் இதை யாரும் கேட்டிருந்தால், அவளைப் பைத்தியம் என்றல்லவோ எண்ணுவார்கள்!

பைத்தியமே பிடித்து விடுமோ என்று கூட அச்சம்தான். வயிற்றில் குழந்தையோடு செத்துப் போன ரேணுகா கூட இப்படித்தான் மனம் தடுமாறியிருப்பாள்.

பழைய குப்பைகளைக் கிளறிப் புத்தியைச் சிதறவிடக் கூடாது என்று முடிவு செய்தாள். இனி நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிச் சிந்தித்தாள்.

‘குழந்தையை எப்படிக்க காப்பது?’

வெகு தீவிரமான சிந்தனைக்குப் பிறகு ஒரு வழி தெர்ந்தது. அதைச் செயலாற்றுவது என்றால் எவ்வளவோ வேதனையாக இருந்தது. மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

இன்டர்காமில் தலைமைப் பணியாளை அழைத்து “டிரைவரிடம் ஃபியட் காரை எடுக்கச் சொல்,” என்றாள்.

ஒரு வெள்ளைப் பேப்பரை எடுத்தாள். பிரபுவுக்கு கடிதம் எழுதினாள் - அல்லது எழுத முயற்சி செய்தாள். என் எழுதுவது என்று புரியவில்லை. முதலில் தொடங்கித் தெரியவில்லை. பொன்னான பதினைந்து நிமிடங்களை

வீணாக்கி அது எழுதாத கடிதமாகவே முடிந்தது. மேலும் வீண் விரயம் செய்ய நேரம் இல்லையே.

பிரபு பன்னிரண்டு மணிக்கு வருகிறேன் என்றான். சரியாகப் பன்னிரண்டுக்கு அவனை வீட்டில் எதிர்பார்க்கலாம்.

இடைப்பட்டது இன்னமும் நாலே மணிநேரம்.

கைப்பையுடன் வேகமாகக் கீழே இறங்கி வந்தான். பாதியிலேயே நின்றாள். இவ்வளவு வேகமாக இறங்கினால் குழந்தைக்கு கெடுதலோ? நிதானமாக இறங்கலானாள்.

வாயிலில் கார் ரெடியாக நின்றது. குறுகுறுவென்று பார்த்த தலைமைப் பணியாளிடம், “ஒரு சிகேனகிதி வீட்டுக்குப் போகிறேன்,” என்று சொல்லிவிட்டுக் காரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

கார் கேட்டைத் தாண்டும் போது மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. பிரபுவுடைய பெரியன்னையின் ஞாபகம் வந்தது. அவர் என்ன நினைப்பார்? முதலில் பிரபுவுக்கு எவ்வளவு போதும் வரும்? அவனது கோபத்தை எண்ணி உடல் சிலிர்த்தாள். நாளை விஷயம் வெளியாகும் போது அவனுக்குத் தலைவருள்வாயிற்றே என்று வருத்தமாக இருந்தது. ஆனால், இப்போது குழந்தையைக் காப்பாற்ற வேறு வழி இல்லையே.

“அடையாறு போப்பா” என்று டிரைவரிடம் சொல்லி விட்டுப் பின்னே சாய்ந்து கொண்டாள். என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யோசிப்பே வேண்டும் என்று மனதிற்குள்ளாக திட்டமிடத் தொடங்கினாள்.

“அடையாறு வந்து விட்டது. இங்கே எங்கேயோ?” என்று டிரைவரைக் கேட்கவும் திகைத்துப் போனாள்.

நாளைக்கு வீட்டில் சென்று இறங்க முடியாது. எப்படியும் இப்போதுதான் தெரிந்து திட்டம் வீணாகி விடும்.

பிரபுவுடைய தூரத்து உறவினர் ஒருவர் ஃபர்ஸ்ட் மெயின் ரோட்டில் இருப்பது நினைவு வந்தது. காரை அங்கே விடச் சொன்னாள். வெளியிலேயே நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிக் கொண்டாள்.

“நீ போப்பா. ஐயா திரும்பும்போது என்னைப் பிக்கப் செய்து கொள்வார்” என்று அலட்சியமாகச் சொல்லுவது போலக் கூறினாள்.

டிரைவர் அசையாமல் நிற்கக் கண்டு திகைத்தாள். “என்ன? என் நிற்கிறாய்?” என்று பதட்டத்தை மறைத்து வினவினாள்.

“நீங்கள் வீட்டுக்குள் போகும்வரை நின்று விட்டுப் போகிறேன் அம்மா” என்றான் அவன் பணிவுடன்.

“ஓ... ஏன்? என்னை அதற்குள் ஏதேனும் பூதம் பிடித்து விழுங்கி விடுமா? போ என்றால் போயேன்” என்று அவனிடம் எரிந்து விழுந்தாள்.

பாவம், டிரைவர் மிரண்டு போனான். அவன் ஆத்திரப்படுவதன் காரணம் புரியாமல் விழித்து விட்டுக் காலை ஏறி ஓட்டிக் கொண்டு சென்று விட்டான்.

நல்லதை நினைத்து நின்றவனைத் திட்டி விட்டோமே என்று பச்சாதாபப்பட்டாள் சுமி. பெருமூச்சுடன் திரும்பி நடந்தாள்.

நடராஜின் வீட்டு நம்பர் 17-B என்று அவன் ஒரு முறை சொன்னது நினைவு இருந்தது. வரிசையாகப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தாள். கொஞ்சம் திண்டாடி விட்டுக் கண்டுபிடித்தாள்.

உள்ளே செல்லவிடாமல் கேட்டில் நின்ற கூர்க்கா நடுக்கம் “கோன் ஹை?” என்று அதட்டினான்.

“நான்தான், அவரிடம் சுமித்ரா என்று சொல்லப்பா” என்று திணறினாள் சுமி.

இராப் பிச்சைக்காரி போலத் தெருவில் நிற்கச் சுமிக்கு அவமானமாக இருந்தது. திரும்பி விடலாமா என்று கூடத் தோன்றியது.

அதற்குள் நடராஜே தற்செயலாக மொட்டை மாடியில் வந்து நின்றான்.

“கூர்க்கா, என்ன அது?” என்று வினவினான்.

“நடராஜ்!” என்று கூவியே அழைத்து விட்டாள் சுமித்ரா.

“யார்? சுமியா! உள்ளே வா சுமி, இதோ வருகிறேன்” என்று விரைந்து உள்ளே மறைந்தான்.

‘ஸாப்’புக்குத் தெரிந்தவள் என்பது புரிந்ததும், அவசரமாக அவளை உள்ளே அனுமதித்தான் கூர்க்கா.

அவள் உள்ளே வருமுன் நடராஜ் கீழே வந்து விட்டான். பிறந்தான் போலும்! “வா சுமி, உள்ளே வா” என்று அழைத்துச் சென்றான்.

“உட்கார், சுமி. ஏதேனும் சாப்பிடுகிறாயா?” என்று அவளை வக்காட்டினான்.

“ஒன்றும் வேண்டாம். நடராஜ், நான்... நான்...” என்று திணறினாள், சுமி. வரும் வழியில் நினைத்து வைத்ததெல்லாம் மறந்து போயிற்று.

“என்ன சுமி? என்ன நடந்தது? இந்த நேரத்தில் தனியாக எப்படி வந்தாய்?” என்று பரபரத்தான் அவன்.

பதில் பேச முடியாமல் அழுதாள் சுமி.

நடராஜின் முகத்தில் ரத்தம் பாய்ந்தது. கை முஷ்டி ஆகியது. “சொல்லு, சுமி. அவன் உன்னை ஏதாவது செய்திருக்கிறானா?” என்று சினத்துடன் வினவினான்.

“இல்லை, நடராஜ் அப்படி ஒன்றும் இல்லை” என்று முகத்தை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள் சுமித்ரா. “நான்... நானாகவேதான் வீட்டை விட்டு வந்து விட்டேன்.” என்றாள். குரல் தடைப்பட்டது. சற்றுச் செருமிச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, “நடராஜ், நான் உங்கள் உதவியை நாடி வந்திருக்கிறேன். இன்னும் சில மாதங்கள் நான் அவர் அறியாமல் வாழ வேண்டும்” என்றாள்.

“வாழ்க்கை முழுவதும் அவர் அறியாமல் வாழலாம் சுமி” என்றான் அவன் மிக மிக மிருதுவாக.

சுமித்ரா பதறிப் போனாள். “இல்லை இல்லை. அப்படி இல்லை நடராஜ். அப்படி இல்லை” என்றாள் - கண்ணில் நீர் வழிய.

“இல்லை என்றால் போகிறது. அதற்காக நீ அழுவானேன்? எதற்காகவும் நீ அழக்கூடாது சுமி?” என்றான் நடராஜ். “சரி, இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்? சொல், செய்துவிடுவோம், என் இப்படி வந்தாய்? பிரபு இப்போது எங்கே?”

“நடராஜ், நான் இப்போது அவருடைய குழந்தையின் தாயி” என்றாள் சுமித்ரா.

“ம்ம்?” என்றான், நடராஜ் விழிகள் மின்ன.

“அவருக்கு இன்னமும் தெரியாது. தெரிந்து விட்டால் தெரிந்து விட்டால் அவர் அதை அழித்து விடுவார்.”

“சுமித்ரா!” என்றான் நடராஜ் அதிர்ச்சியுற்று.

“ஆமாம் நடராஜ், மெய்தான் இது. முன்பு சொல்லியிருக்கிறார்.” என்றாள் சுமித்ரா வேதனையுடன். “நாளைக்கு லேடி டாக்டர் வருவார். அதனால், அதற்குள் ஓடி வந்துவிட்டேன்.”

“என்ன சுமி இது, நீ மறுத்தால் அவர்களால் என்ன செய்ய இயலும்?”

“உங்களுக்குத் தெரியாது நடராஜ். இதற்கு என்றே எத்தனை மாத்திரைகள் மருந்துகள் இருக்கின்றன தெரியுமா? எனக்குத் தெரியாமலேயே உணவில் கலந்து தந்து விட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? எனக்க நினைக்கவே நெஞ்சு நடுங்குகிறது.”

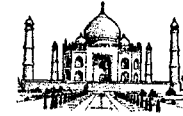
நடராஜ் தன் விழிகளைக் கூர்மையாகச் சுமியின் முகத்தில் நாட்டினான். “சுமி, ஒரு பதில் சொல்லுகிறாயா? இது வெறும் குழந்தைப் பைத்தியமா அல்லது பிரபுவின் பிள்ளை மேல் உனக்கு இவ்வளவு அக்கறையா?”

சுமித்ரா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, தலை குனிந்தாள். நடராஜனின் விழிகள் வியப்பால் விழிந்தன.

“சுமி! அந்தப் பிரபுவைக் கடவுள் என்ன பொருளால் செய்தார்? ஒழுக்கமே உருவான உன்னைக்கூடக் கவர்ந்து விட்டானே!”

சுமி பதிலே பேசவில்லை.

“சிசுவைக் காப்பாற்ற ஓடி வந்துவிட்டாய் இல்லையா? அந்த மட்டும் என் உதவியை நாடினாயே அதற்கு என் நன்றி!” என்று சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான் நடராஜ்.

14

நடராஜ் சில நிமிடங்கள்தான் சிந்தித்தான். அதற்குள் சுமித்ரா அவசரப்பட்டாள். “நடராஜ்! அவர் பன்னிரண்டு

மணிக்கு வந்துவிடுவார். உடனே நான் இல்லாததைக் கண்டுவிடுவார். அதற்குள் நாம் சீக்கிரமாக ஏதாவது செய்துவிட வேண்டும்” என்று பரபரத்தாள்.

“சரி வா, போகலாம்” என்று எழுந்தான் நடராஜ். மேஜைமேல் இருந்த டெலிபோனை எடுத்தான்.

தன் மாணேஜரிடம் அவசரமாக வெளியூர் செல்வதாகவும், திரும்பி வர இரண்டு மூன்று தினங்கள் ஆகக்கூடும் என்றும் கூறினான். உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டிய வியாபார விஷயங்கள் சிலவற்றையும் கூறிவிட்டு ரிசீவரை வைத்தான்.

“கிளம்பு சுமி” என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

சுமித்ராவுக்கு முகம் சிவந்தது. “நான் ஒன்றும் எடுத்து வரவில்லை நடராஜ்! குட்கேஸில் ஏதேனும் எடுத்து வந்தால், வேலைக்காரர்கள் சந்தேகப்படுவார்கள் என்று கொஞ்சம் பணம் மட்டும்... ஓர் இரண்டாயிரம் ரூபாயுடன் வந்து விட்டேன்” என்றாள்.

“பரவாயில்லை. போகிற வழியில் ஏதாவது வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் மணி ஒன்பது. கடைகள் எல்லாம் அடைத்திருப்பார்கள். ஒருவேளை மாம்பலம் பக்கம் ஏதேனும் கடை திறந்திருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம்.” என்று மேஜையுட்கு தாண்டி வந்தான். “கொஞ்சம் இரு சுமி” என்று உள்ளே போனான். சில நிமிடங்களில் ஒரு ப்ரீப்கேசுடன் வந்தான்.

இருவருமாகக் காரில் ஏறிக் கொண்டனர்.

அவர்களது நற்காலம் - மாம்பலத்தில் ஒரு ஜவுளிக் கடை திறந்திருந்தது. யாரோ ஒரு கல்யாண கோஷ்டி சேலை செலவு செய்து நேரம் போக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

நல்லதாயிற்று என்று அவர்களும் உள்ளே சென்றனர்.

“ஆறு ஸெட் எடுத்துக் கொள்.” என்றான் நடராஜ்.

அது ரெடிமேட் துணிகளும் கிடைக்குமிடம். சேலைகளோடு பிளவுஸ், பெட்டிகோட், ப்ரா எல்லாம் அங்கேயே வாங்கிக் கொண்டாள் சுமித்ரா. நாலைந்து டவல், கர்ச்சீப் கூட எடுத்து வைத்தான் நடராஜ்.

துணிமணிகளை எடுத்தானதும் தன் கைப்பையைத் திறந்தாள் சுமித்ரா.

“இந்த நடராஜ் இன்னமும் பிச்சைக்காரனாகிவிட வில்லை. அதை மூடு சுமி” என்று அவள் காதற்கே மூனுமூனுத்துவிட்டுக் கல்லாவில் அமர்ந்திருந்தவரிடம் பில்லுடன் சென்றான் நடராஜ்.

சிவந்த முகத்துடன் காரில் ஏறினாள் சுமித்ரா.

கார் சீரான வேகத்துடன் சென்றது. நகரத்தைத் தாண்டியதும் “நீ படுத்துக்கொள் சுமி” என்று பணித்தான் நடராஜ்.

மெய்யாகவே சுமித்ரா மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தாள்.

ஏற்கெனவே உடம்பு கொஞ்சம் வீக்காக இருந்தது இப்போது இவ்வளவு மனக் குழப்பத்தில் ஒரேயடியாகத் தூண்டிப் போனாள்.

நடராஜ் கூறியதும் மறுப்பின்றிப் பின் ஸீட்டில் படுத்து உறங்கிப் போனாள்.

அவளுக்குக் கார்ப் பயணம் தொல்லையாகிவிடக் கூடாதே என்று வெகு கவனத்துடன் காரோட்டினான் நடராஜ்.

கடை சியாக அவர்கள் வேலூரை அடைந்தபோது, இரவு மணி ஐந்துண்டாகி விட்டது.

வேலூரில் ஒரு பெரிய ஹோட்டலின் முன்னே காலை நிறுத்தினான்.

இரண்டு அறைகள் வாடகைக்கு எடுத்து விட்டு வந்து சுமியை எழுப்பினான்.

அவளை அவளது அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஒரு தம்ளர் குடான பால் கொண்டு வரச்செய்து அவளை அதைக் குடிக்க வைத்தான். பிறகு படுத்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

அவள் விழித்ததும் தன்னிடம் வந்து சொல்லுமாறு ஹோட்டல் பணியாளனிடம் சொல்லிவிட்டுப் படுத்தான்.

அந்த ஹோட்டலின் நிர்வாகி நடராஜனுக்குத் தெரிந்தவர். எனவே, அந்த இரவிலும் தான் நினைத்ததை எல்லாம் சாதிப்பதில் நடராஜனுக்குச் சங்கடம் இல்லாது போயிற்று.

அடித்துப் போட்டது போல சுமித்ரா வெகுநேரம் தூங்கினாள்.

சன்னல் வழியே வந்த சூரிய வெளிச்சம் சுள்ளென்று முகத்தில் உறைத்த பின்தான் விழித்தாள்.

எழும்போதே எல்லாம் வேறுபாடாகத் தெரிந்தது. முதலில் அவள் வீட்டில் சூரிய வெளிச்சம் குடாக முகத்தில் படுவது ஏது? யோசித்துக் கொண்டு கண்ணைத் திறக்கும் போதே எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. அருகில் பிரபு இருக்க மாட்டான்.

முதலில் அன்னையின் கை, பிறகு ஆளவந்தவன் கை, இவை இரண்டுமில்லாத தனிமை.

அழுகை வரப் பார்த்தது. பிடிவாதமாக அடக்கிக் கொண்டாள். 'இந்தத் தன்னிரக்கம் போலத் தெரியத்துக்குட் பட்டது எதுவுமில்லை' என்று யாரோ எழுதி எப்போதோ படித்தது சமயத்தில் நினைவுக்கு வந்து கை கொடுத்தது.

கூடவே நடராஜுக்கு நம்மால் எத்தனை தொல்லை என்று கலக்கம் வந்தது. 'யோசியாதே மனமே, யோசியாதே' என்றபடி கதவைத் திறந்தாள்.

"இதோ, அவரண்டைச் சொல்றேனம்மா" என்று ஒரு பையன் ஓடினான்.

சற்று நேரத்தில் நடராஜ் வந்தான். கூடவே காபியும் வந்தது. பிரஷ், பேஸ்ட் எல்லாம் வந்தது.

"பல் துலக்கிவிட்டு, காபியைக் குடி" என்றான் நடராஜ்.

அவன் சொன்னபடி பல் தேய்த்துவிட்டு வந்து காபியை எடுத்தாள் சுமித்ரா. "அங்கே என்ன நடக்கிறதோ தெரிய வில்லை," என்றாள் சற்றுக் கலக்கத்துடன்.

"எப்படியும் நீ கவலைப்படும்படியாக ஒன்றும் நடவாது. உன் பிரபு அப்படி ஒன்றும் உயிரை விட்டு விடமாட்டான்."

சுமியின் முகம் அனிச்சமாக வாடிவிட்டது.

அதைப் பார்த்ததும் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான் நடராஜ். "ஸாரி சுமி! என்னவோ தெரியவில்லை. என்னால் பிரபுவை நல்லபடியாக நினைக்கவே முடியவில்லை. சரி அதைவிடு. இப்போது நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் தெரியுமா?" என்று பேச்சை மாற்றினான்.

"ஆமாம். அதைப் பார்க்க வேண்டும். இனி என்ன செய்வது நடராஜ்? எங்கே தங்குவது? ஓட்டலிலே வசிக்க முடியாது அல்லவா?"

"நிச்சயமாக முடியாது" என்று ஆமோதித்தான் நடராஜ். "சுமி! உனக்குப் பூங்கோதையை நினைவிருக்கிறதா?" என வினவினான்.

“ஓ நன்றாக. மிகவும் நல்லவள். எனக்கு அவளை நிறையப் பிடிக்கும். ஆனால் அவள் பி.யு.சி முடித்ததுமே விலகி விட்டாளே.”

“அவள் இங்குதான் இருக்கிறாள்.”

சுமித்ரா யோசனையோடு நடராஜைப் பார்த்தாள். பூங்கோதையின் பேச்சு ஏன் வருகிறது?

“அவள் இங்கேதான் மெடிகல் காலேஜில் படிக்கிறாள். அவளிடம் தான் உன்னை ஒப்புவிக்கப் போகிறேன்.”

“நடராஜ்! அவள் நல்லவள் தான். நல்ல சினேகிதியும் கூட. ஆனாலும் அவளுடைய உறவினர்கள், பெற்றோர் என்று இருப்பார்களே. அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்களா?”

“அவள் குடும்பம் மிகவும் நல்லவாறாக இருக்கிறது. அவளுக்கு அப்பா இல்லை. அம்மா மட்டும்தான். இங்கே அண்ணன் குடும்பம் இருக்கிறது. எல்லாரும் ஒன்றாக இருக்கிறார்கள். அவர்களும் நல்ல குணம். அதிலும் அந்த அண்ணி அப்படியே மகாலட்சுமிதான். அதோடு மாறன் பிரதரை - அவர்தான் நம் பூங்கோதையின் அண்ணன் - எனக்கு முன்பே தெரியும். திருச்சியில்தான் அவர் படித்தார். ஒரு தடவை காவிரியில் என்னைக் காப்பாற்றினார். அதிலிருந்து நம் வீட்டுக்கு வந்து போவார்.”

“ஆனாலும்...” என்று தொடங்கிவிட்டுக் கப்பென்று வாயை மூடிக்கொண்டாள் சுமித்ரா.

சுமாவே அவளால் அவனுக்கு மிகுந்த சிரமம். அவனாக ஓர் இடம் கண்டு பிடித்தால், அதில் சொத்தையும் சொள்ளையும் கண்டுபிடிப்பதா? “ஸாரி நடராஜ்” என்று மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

“ஸாரியெல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம் சுமி. இது தான் உனக்கு வசதியாக இருக்கும். திருச்சியில் நம் வீட்டில் தங்கலாம். ஆனால் உன்னைப் பரிவுடன் பாதுகாக்க ஆளும் இல்லை; அதோடு பிரபுவும் அங்கே தான் தேடி வருவார். பிரபு முட்டாளில்லை சுமி. நீ என்னிடம்தான் உதவி தேடி வந்திருப்பாய் என்று அவர் ஊகித்திருப்பார். அதோடு இந்த நிலையில் உனக்கு கவனிப்பும் வேண்டும். உடனொத்த தோழியும் வேண்டும். இரண்டிற்கும் இது நலம் என்றுதானே இங்கே அழைத்து வந்தேன்.”

“சரிதான் நடராஜ்.” என்றாள் சுமித்ரா.

நடராஜுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

தேவதை மாதிரிப் பெண்ணுக்கு இந்த சோதனையா? புழுதியில் புரட்டிவிட்டானே பாவி! கண்களின் உயிர்ப்பையே கொன்றுவிட்டானே.

இந்த நாட்டில் இதற்கு விமோசனமும் இல்லை. கொடுத்தாலும் ஏற்கும் மனப்பான்மையும் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

“ஹல்லோ நடராஜ்.” என்று உற்சாகமாக அழைத்தபடி ஒருவர் உள்ளே வந்தார்.

நடராஜனைவிட ஓர் ஏழெட்டு வயது மூத்தவராக இருப்பார். ஆனால் அதற்குள் பின்னந் தலையில் லேசான வழுக்கை விழுந்து விட்டது. நல்ல தொப்பைகூட. ஆனால் விளக்கப் போட்ட மாதிரி ஒரே உற்சாகம்.

சுமி சுவாரசியத்துடன் அவரைக் கவனித்தாள்.

அவளுக்கும் ஒரு வணக்கம் போட்டுவிட்டு நடராஜிடம் தொடர்ந்தார். “இரவே வந்து விட்டார்களாமே. வீட்டிற்கு

வரக்கூடாதா? நம் வீடு இருக்கும் போது இங்கே ஹோட்டலில் தங்க வேண்டுமா? நீ என்ன அந்நியனா? நீ என்கிறேனே என்று தவறாக எண்ண வேண்டாம் அம்மா! இவன் என் தம்பி மாதிரி.”

“உங்கள் வீட்டில் தங்கலாம் மாறன் பிரதர். ஆனால் இங்கு மாதிரி மணியடித்தால் காபி தருவீர்களா?” என்று வேடிக்கையாக வினவினான் நடராஜ்.

“அடிப்பதற்கு மணி கிடையாதே தவிர, இந்தக் காபியைவிடப் பத்து மடங்கு மேலான காபி தருவோம்,” என்று பெருமையடித்தார் மாறன்.

“போச்சு போச்சு. மானமே போச்சு. உங்கள் ஹோட்டலின் மானத்தை நீங்களே வாங்கிவிட்டீர்களே. நீங்களே இப்படிப் பேசினால் இந்த ஹோட்டலில் எவன் காபி குடிப்பான்?” என்று கேலியாகச் சிரித்தான் நடராஜ்.

“அதற்குத் தேவையான ஏமாந்த சோணகிரிகள் உன்னைப் போல ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள் அப்பா” என்றார் அவர் பளிச்சென்று.

சுமி சிரித்து விட்டாள்.

உடனே அவர் அவளிடம் திரும்பினார். “இந்தத் தம்பிக்கு மரியாதை தெரியவில்லையே அம்மா. அறிமுகப் படலத்தை அடியோடு மறந்து போனார் பாருங்களேன். என் பெயர் மாறன். இந்த ஹோட்டலின் மாணேஜர். உங்கள் பெயர்?”

“அந்த ‘ங்கள்’ எல்லாம் வேண்டாம் ஸார். அவர் தம்பி என்றால், நான் தங்கைதான். நடராஜின் ஒன்று விட்ட தங்கை நான். என் பெயர் சுமித்ரா” என்று வணங்கினாள் சுமித்ரா.

“சரிதான்மா. சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பு. நம் விட்டுக்குப் போகலாம். நடராஜ் நீயும்தான். நான் டாக்ஸி

கொண்டு வரச் சொல்லுகிறேன்.” என்று வெளியே சென்றார் மாறன்.

அவர் சென்றதும், “தங்கையாகிவிட்டாயா சுமி?” என்று வினவினான் நடராஜ். கண்களை இறுக மூடித் திறந்தான். “அதுவும் சரிதான்” என்றான்.

ஒருகணம் அமைதி காத்த சுமித்ரா, திடீரென்று பதறினாள். “அட்டா நடராஜ், நான் தங்கை என்று சொல்லி விட்டேனே. உங்களுக்கு மிகவும் தெரிந்தவராக இருக்கிறாரே கண்டு கொள்ளுவாரா?”

“மாட்டார், இவர் படித்த காலம் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால். அப்போதுதான் நம் வீட்டுக்கு வரப் போக இருந்தார். பிறகு படிப்பு முடிந்து இங்கே வேலை கிடைத்து அவர் சென்ற பின் தொடர்பே விட்டுப் போய் விட்டது. நான்தான் அப்பா அம்மா இருவரும் போன பிறகு சென்னையில் வசிக்கத் தொடங்குமுன் தெரிந்தவர்கள் எல்லாரையும் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அப்போதுதான் மீண்டும் இவரைப் பார்த்தேன். அதன் பிறகுதான் மீண்டும் இவரைப் பார்த்தேன். அதன் பிறகுதான் பூங்கோதை இவருடைய தங்கை என்பது கூடத் தெரியும்.” என்றான்.

அதற்குள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்ல மாறன் வந்துவிட்டார்.

பூங்கோதை வீட்டு வாசலிலேயே காத்து நின்றாள்.

ஆண்களுக்கு அடுத்து சுமித்ராவும் இறங்குவதை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். “சுமித்ரா! நீ உங்கே இவருடன்?” என்று வியப்புடன் கூறினாள்.

“ஆமாம் கோதை. நம் வீடு இருக்கத் தங்கையுடன் ஹோட்டலில் தங்குகிறார் பார்” என்று குறை கூறினார் மாறன்.

“நம் வீடு இருக்க ஹோட்டலில் உண்டு வயிற்றைக் கெடுத்துக் கொள்வதா?” என்று உரிமையுடன் கடிந்தவாறு வந்தாள் அவர் மனைவி ஸ்வர்ணா.

“சேச்சே, என்ன அநியாயம் பார். நடராஜ் தம்பி! இவள் சொல்வது புரிகிறதா? வயிற்றைக் கெடுப்பது இவளது ஏகபோக உரிமை. அதிலிருந்து தப்பி ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு நிம்மதியாக இருக்கலாமா என்று கேட்கிறாள்” என்று மனைவியைக் கேலி செய்தார் மாறன்.

“ஆமாம், அப்படிக் கெட்டுக் கெட்டுத்தானே இவ்வளவு பெரிய தொந்தி வந்திருக்கிறது.” என்று திருப்பிக் கொடுத்தாள் ஸ்வர்ணா.

“ஆகா, என்னைக் கேவலப்படுத்தி விட்டாயே. எனக்குத் தொந்தியா? ஏது தொந்தி, காட்டுப் பார்ப்போம்” என்று சிரமத்துடன் வயிற்றை எக்கிக் கொண்டு நின்றார். எல்லாரும் சிரித்தனர்.

இந்தக் கேலியிலும் சிரிப்பிலும் “பூங்கோதையின் தங்கையா?” என்ற ஆச்சரியமான கேள்வி அடிபட்டுப் போயிற்று.

நடராஜ் மட்டும் அதைக் கவனித்து, அவளை நேர் பார்வையாகப் பார்த்தான். “ஆமாம், தங்கைதான். என் பெரியம்மா கணவருடைய தம்பி மகள்” என்றான் விளக்கம் கூறுவதாக.

“ஓ...” விழிகள் அகன்று பளபளத்தபோதும், ‘ஓகே’ என்ற சம்மதத்தைத் தர அவள் மறுக்கவில்லை.

அன்று மாலையில் சுமி, நடராஜ் பூங்கோதை மூவருமாக வாக்கிங் போனார்கள்.

அப்போது பூங்கோதையிடம் எல்லாம் சொன்னான் நடராஜ். “சுமியை உன்னிடம் ஒப்புவித்துப் போகப் போகிறேன் பூங்கோதை. குறைந்தபட்சம் அவளது பிரசவம் வரையிலேனும் நீதான் அவளைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் உன்னைத்தான் நம்பி வந்தேன்” என்று முடித்தான்.

“உங்களுக்காக நான் இதுகூடச் செய்ய மாட்டேனா?” என்று முடித்தான்.

“அதுதானே! உன்னையும் சுமியையும் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்தான இக்கட்டிலிருந்து காப்பாற்றினேன். அந்த நன்றிக்காகவேனும் நீ இது செய்ய வேண்டாமா?” என்று வேடிக்கையாகப் பேசினான் நடராஜ்.

சுமியும் பூங்கோதையும் சிரித்தார்கள். இருவரும் அந்த வருடம்தான் கல்லூரியில் அடியெடுத்து வைத்த மாணவிகள். பழைய மாணவர்கள் படு அட்டகாசம் செய்தார்கள். ‘மயங்குகிறாள் ஒரு மாடு’ என்பான் ஒருவன். ‘மாதா? மாடா?’ என்பான் இன்னொருவன். ஒரு நாள் சுமித்ராவும் பூங்கோதையும் மட்டும் மாணவர்களின் மத்தியில் தனியே மாட்டிக் கொண்டார்கள். மாணவர்கள் அவர்களைச் சுற்றிக் கும்மியடித்தனர். இருவருமே அழாத குறைதான். அப்போது நடராஜ் ஒரு லெக்சரருடன் பேசிக் கொண்டு வந்தவன் இவர்களைக் கண்டான். அவன் அந்த மாணவர்களை விரட்டி அவர்களை மீட்டான். இருவருக்கும் நடராஜிடம் மகா நன்றி.

இந்த பழைய நினைவில் இருவரும் நகைத்தார்கள். ஆனால், பூங்கோதையின் சிரிப்பு முன் போலன்றிச் சற்று அடங்கியிருப்பதாக சுமிக்குத் தோன்றியது.

சிரித்து முடித்ததும், “வேறே எங்கே என்றாலும் வேட்டை நாயின் மோப்பத்தோடு பிரபு கண்டு விடுவான். இங்கே என்றால்

துளி சந்தேகம் தோன்றக் கூட வழியில்லை” என்றான் நடராஜ்.

“அது நிஜம்தான். ஆனால், அண்ணனிடம் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்?” என்று பூங்கோதை கேட்டாள்.

“அதை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். சுமி, நீ மட்டும் நான் சொல்வதற்கெல்லாம் ஆமாம் போட்டு விடு” என்றான் நடராஜ்.

சரி என்று தலையை உருட்டிய சுமியின் முகம் வாடியது.

“ஏன், அவர் நினைவு வந்துவிட்டதா?” என்று கொஞ்சம் கோபமும் கேலியுமாகக் கேட்டான் நடராஜ்.

“தலை சுற்றுகிறதா?” என்று பரிவுடன் கேட்டாள் பூங்கோதை.

“இரண்டுமேதான்” என்று நடராஜைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் சுமித்ரா.

சுமியின் நெற்றியில் குளிர்ச்சியாகப் புறங்கையை வைத்து அழுத்தினாள் பூங்கோதை. அப்படியே சற்று நேரம் அவளைத் தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டாள். சில நிமிடங்களில் சுமி சரியாகிவிட்டாள்.

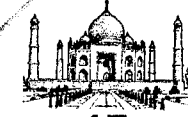
எல்லாரும் வீடு வந்தார்கள்.

அதற்குள்ளாக மாறனும் வந்துவிட்டார். எல்லாருமாகச் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“ஒரு விஷயம் தெரியுமா நடராஜ்? போன தடவை நீங்கள் இங்கே வந்து விட்டுப் போனீர்களே. பிறகு கொஞ்ச நாள் கோதை என்னைக் கரித்தெடுத்து விட்டாள். ‘எங்கே இருக்கிறார் என்ன செய்கிறார்’ என்று கேட்டுக் கேட்டு உயிரை வாங்கி விட்டாள்” என்று தங்கையைக் கேலி செய்தார் மாறன்.

“நான் அவளுடைய கல்லூரிக் காவலன் அல்லவா? அதுதான் துளைத்திருக்கிறாள்” என்னான் நடராஜ்.

புன்னகையோடு பூங்கோதையின் முகத்தைப் பார்த்து சுமி பிரமித்தாள். அவள் முகம் குங்குமமாய்ச் சிவந்திருந்தது.

15

பூங்கோதை ஏன் இப்படி முகம் சிவக்க வேண்டும் என்று யோசித்தவாறே சுமித்ரா நடராஜின் பக்கம் திரும்பினாள். அவன் முகத்தில் எதையும் கண்ட அடையாளமே இல்லை. அவன் தன் போக்கில் மாறனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“உனக்கு இது எத்தனாம் மாதம்?” என்ற மாறனுடைய நாயார் பார்வதி கேட்கவும் சுமித்ரா திகைத்துப் போனாள்.

பூங்கோதை லேசாகச் சிரித்தாள். “அம்மாவுக்கு இது எப்படித் தெரியும் என்று பார்க்கிறாயா? இந்த மாதிரி விஷயங்களில் அவர்களுக்கு எக்ஸ்ரே கண்.”

எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

சுமி வெட்கத்துடன், “இப்போதுதான் இரண்டு என்று நினைக்கிறேன்,” என்றார் பார்வதி.

“அதுதான் மசக்கை ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. கண் இறங்கி மூலம் சோர்ந்து விட்டதே,” என்றார் பார்வதி.

“மசக்கை என்றால் என்னம்மா?” என்று மாறனுடைய ஐந்து வயது மகள் மதுமதி கேட்டாள்.

“அது அது... அது ஒரு மாதிரி தலைவலி கண்ணு!” என்று பதிலளித்தாள் ஸ்வர்ணா.

“எனக்குக்கூடக் கொஞ்சம் மசக்கை இருக்கிறது, அம்மா” என்றான் மதுவுடைய இரட்டையான மதன்.

“பாவி, கெடுத்தாயே!” - ஓகோ என்று சிரித்தார் மாறன்.

எல்லாருமே - சுமி உட்பட - ஒரேயடியாகச் சிரித்து விட்டார்கள்.

“ஏம்பா சிரிக்கிறீர்கள்?” இது மதனின் கேள்வி.

“அது பெண்களுக்கு மட்டும் வரும் தலைவலிதான்” என்று விளக்கம் கூறினார் பாட்டியார்.

“எனக்குத்தான் வரும், ஹய்யா!” என்று குதித்தாள் மதுமதி.

“எல்லாம் உன்னால் வந்த வினை ஸ்வர்ணா” குழந்தைகளிடம் என்ன சொல்வது என்று இல்லாமல் பேசி” என்று மனைவி மேல் பாய்ந்தார் மாறன்.

அவள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“சும்மா இரடா,” என்று மகனை அதட்டி விட்டுப் பேத்தியிடம், “அதெல்லாம் இப்போது வராதடா கண்ணு. நன்றாக உயரமாக வளர்ந்து சேலை கட்டிக் கல்யாணமாகி அம்மா மாதிரி ஆன பிறகுதான் வரும்” என்று உரைத்தார் பார்வதி. உடனேயே வாடிய முகத்துடன் மகளைப் பார்த்தார்.

பூங்கோதை முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“அம்மா, உங்களுக்கு இப்போது வந்திருக்கிறதா” என்று தாயைப் பிடித்தன குழந்தைகள்.

“போச்சுடா. அதெல்லாம் வராது. போ. ஓடுங்கள், ஓடுங்கள். உங்கள் ஹோம் வொர்க் என்ன ஆயிற்று? நாளைக்கு மச்சர்

அடிப்பார்கள் ஓடுங்கள்” என்று குழந்தைகளை விரட்டினாள் ஸ்வர்ணா.

குழந்தைகள் சென்றபின், “அதென்னடி வராது? அதுகளுக்கும் வயது ஐந்தாகிறது” என்று மருமகளைப் பார்த்தார் பார்வதி.

“அம்மா, அம்மா, போதும் நம்ம நிலைமை இதற்கு மேல் தாங்காது. இவள் வேறு, ஒன்றென்றால் இரண்டு என்று செய்து வைப்பாள்” என்று நகைத்தார் மாறன்.

மதனும் மதுமதியும் இரட்டைகளாகப் பிறந்ததிலிருந்து இது அவரது ஜோக். அடிக்கடி கேட்டுப் பழக்கம்தான் என்றாலும் ஸ்வர்ணாவுக்கு முகம் சிவந்து விட்டது.

“சரி சரி, விருந்தாளிகள் மத்தியில் நம்மைப் பற்றியே என்ன பேச்சு? அவர்களுக்குப் போரடிக்கும்” என்று இந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள் அவள்.

“அண்ணி நழுவுகிறார்கள்” என்று புன்னகை பூத்தாள் பூங்கோதை. அவளது பார்வை நடராஜனிடம் நிலைத்தது. ‘இதுதான் தருணம்’ என்று குறிப்புக் காட்டியது.

“மாறன் பிரதர், உங்களிடம் ஓர் உதவி தேடி வந்தேன்.” என்று அவனும் தொடங்கினான்.

சுமித்ராவுக்குத் திக்கென்றது. அவமானத்துடன் தலை குனிந்தாள். ஆனால், எப்போதானாலும் எதிர் நோக்கியாக வேண்டிய பேச்சு இது.

“என்ன தம்பி?”

“இந்தப் பெண் சுமித்ரா இருக்கிறாளே, இவளைக் கொஞ்சம் வாரதியான இடத்தில்தான் மணம் செய்து கொடுத்திருந்தோம். அவன் கொஞ்சம் சரியில்லை என்று வையுங்களேன். இப்போது அவளை விட்டுவிட்டு ஓடி விட்டான்.”

“என்ன?” என்று அதிர்ந்தாள் ஸ்வர்ணா.

“மகாலட்சுமி மாதிரி இவளை விட்டுவிட்டு ஒருவன் ஓடினானா? அதுவும் வாயும் வயிறுமாக இருக்கிறபோது? சுத்தத் தறுதலை போல இருக்கிறது.” என்றார் பார்வதி.

சுமிக்கு வேதனை தாங்கவில்லை. மெய்யாக ஓடி வந்தது அவள். வார்த்தை வாங்கிக் கட்டுவது பிரபுவா? ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல், வேதனையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஆமாம் ஆமாம். இப்போது இவளைப் பார்க்க ஆளில்லை. புக்ககத்திலும் ஒருவருமில்லை. நம் வீட்டிலும் வசதியில்லை...”

“அதற்கென்ன? தாராளமாக இங்கேயே தங்கட்டுமே,” என்றனர் மாமியும், மருமகளும் கோலாகலமாக.

நடராஜ் மாறனைப் பார்த்தான்.

“ஹைகோர்ட்டும், சப்ரீம் கோர்ட்டும் முடிவு சொல்லியாகி விட்டதே! பூங்கோதை போலச் சுமித்ராவும் ஒரு தங்கையாக இங்கேயே இருக்கட்டும். சி.எம்.சியில் நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று முடிவு கூறினார் அவர்.

பிரச்சினை முடிந்துவிட்டது. நடராஜன் திருப்தியுடன் சுமியைப் பார்த்தான்.

அவள் தலைநிமிரவே இல்லை.

அவளது மனநிலையை உணர்ந்தவன் போல ஸ்வர்ணா சுமியின் அருகே வந்து அமர்ந்து, ஆதரவாகத் தோளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

அதற்குமேல் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் ஸ்வர்ணாவிடம் மடியில் முகம் புதைத்து விம்மினாள் சுமித்ரா.

“அடிக்கடி வாப்பா” என்றார் மாறன்.

அவரிடம் உம் போட்டுவிட்டுச் சுமியிடம் வந்து வேறு சொன்னான் நடராஜ். “சற்றுப் பொறுத்துத்தான் வருவேன் சுமி. இல்லையென்றால் பிரபு சுண்டு கொள்வான். வரட்டுமா? தெரியமாக இரு” என்று விடைபெற்றான்.

“வந்து” என்று இழுத்தாள் சுமித்ரா.

“என்ன?”

“அவரைப் பற்றி எழுதுங்கள்” என்று பயந்து கொண்டே சொன்னாள் சுமி.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே ஒரு கணம் நடராஜின் முகத்தில் கோபம் தெறித்தது. உடனேயே சாந்தமாக. “சரி எழுதுகிறேன்” என்றான்.

“சுமியைப் பார்த்துக் கொள் பூங்கோதை” என்று விட்டுக் காரை ஓட்டிக் கொண்டு சென்று விட்டான்.

சென்னையில் அலுவலகமாக வெறி கொண்ட வேங்கை போல பிரபு காத்திருந்தான்.

நடராஜ் வீட்டை அடைந்ததும் அலுவலகத்துக்கு டெலிபோன் செய்தான்.

அந்த மாணேஜர், “வந்தீர்களா, ஸார்!” என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்.

“ஏன்? என்ன விஷயம்? என்னைக் காணாமல் ஏங்கி விட்டீர்களா?” என்று சிரித்தான் நடராஜ்.

“அதில்லை ஸார்...” மாணேஜரின் குரல் தாழ்ந்தது. “இங்கே பிரபு என்று ஒருத்தர்-”

“உரக்கவே பேசுங்கள். அந்தப் பிரபு ஒன்றும் உங்கள் தலையை வாங்கிவிட மாட்டான்” என்று அதட்டினான் நடராஜ்.

“வாங்கினாலும் வாங்கிவிடுவார் சார்” என்றார் அவர் நடுக்கத்துடன்.

“உங்கள் தலை பத்திரமாக இருக்கும்படி நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்.”

“ஸார், நீங்கள் எட்டாம் தேதி இரவு போனீர்கள் இல்லையா? ஒன்பதாம் தேதி அதிகாலை நேரம் ஸார் - வாசல் தெளிக்கக்கூட இல்லை. அதற்குள் அந்த மனிதர் என் வீட்டுக்கே வந்து விட்டார். ‘எங்கேடா உன் முதலாளி?’ என்று ஓர் அதட்டல் போட்டார் பாருங்கள். எனக்கு இன்னமும் கை கால் நடுங்குகிறது ஸார். ஸார் உங்க நன்மைக்குச் சொல்கிறேன். எதற்கும் போலீசில் புகார் கொடுத்து வையுங்கள்.”

“போதும் மேலே சொல்லுங்கள்.”

“பிறகு என்ன ஸார், நீங்கள் வந்ததும் டெலிபோன் செய்யச் சொன்னார். நானாகச் செய்வேனோ என்ற சந்தேகம் வேறு. பத்து நிமிஷத்துக்கு ஒரு தடவை அவரே டெலிபோன் செய்யறார். இப்போ நான் என்ன ஸார் செய்யட்டும்?” என்று வெடவெடத்தார் அவர்.

“ம்ம்... நான் வந்து விட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டு, வீட்டில்தான் இருப்பேன் என்று சொல்லுங்கள். அது போதும். அப்புறம் அந்தத் தேங்காய் நார் வாங்க அந்த ஏஜென்ட் வந்தாரா?” என்று தொழில் பேச்சுகளைத் தொடங்கினான் நடராஜன்.

அவருடைய பதில்களைக் கேட்டு, மேலும் சில வேலைகளைக் கூறினான். கடைசியாக “நான் இன்று மதியம் தான் ஆபீஸுக்கு வருவேன்” என்று முடித்தான்.

“நிச்சயமாக வருவீர்களா ஸார்? ஸார், எதற்கும் கூர்க்காவையாவது பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார் அவர்.

நடராஜ் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு டெலிபோனை வைத்தான். சிந்தனையோடு சற்று நேரம் நின்றான். பிறகு உள்ளே சென்று குளித்து முடித்து விட்டு காபி கொண்டு வரச் சொல்லி அருந்தினான்.

அருந்தி முடிக்கும்போதே புயலெனப் பிரபு வந்து விட்டான்.

புன்னகையோடு எழுந்தான் நடராஜ். “வாருங்கள். உட்காருங்கள். ஏதாவது அருந்துகிறீர்களா? ஆனால்... உங்களுக்குப் பிடித்த சரக்கு இங்கே கிடையாது. காபி பரவாயில்லையா?” என்றான் கிண்டலாக.

“உன் உபசாரத்துக்காக இங்கே யாரும் வரவில்லை.” என்றான் பிரபு சினத்துடன். “எங்கே சுமித்ரா?”

“சுமித்ரா!? உங்கள் மனைவி சுமித்ராவா? என்னைக் கேட்டால் எனக்கெப்படித் தெரியும்? உங்கள் மனைவி எங்கே என்று உங்களுக்கல்லவா தெரிய வேண்டும்?” என்று அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கி விட்டு நகர்ந்தான் நடராஜ்.

சட்டெனக் கையை நீட்டி, அவன் சட்டைக் காலரைப் பிடித்து இழுத்தான் பிரபு. கேட்டால் மரியாதையாகச் சொல்லிவிடு” என்று உறுமினான்.

“முதலில் நீ மரியாதையாகக் கேள்.”

“ஏய்... சொல்லு... சுமி எங்கே? சொல்லு. சொல்லி விடு” என்று அவனைப் பற்றிக் குலுக்கினான் பிரபு.

நடராஜ் ஒரு விரலைக்கூட உயர்த்தவில்லை. ஆனால், “உன் மனைவி எங்கே என்று என்னைக் கேட்கிறாயே.

வெட்கமாக இல்லை?” என்று வெகு ஏளனமாகக் கேட்டு விட்டான்.

சினம் பொறுக்காமல் சுளீர் என்று அறைந்து விட்டான் பிரபு.

அப்போதும் நடராஜ் உடன் முயற்சியாக எதுவும் செய்யவில்லை.

“உன்னைத் திருப்பி அடிப்பதற்கு எனக்கு அருவருப்பாக இருக்கிறது. வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, உன்னை வெளியே தள்ளுமுன், நீயாகப் போய்விடு. ஐ ஸே க்ளியர் தி ப்ளேஸ், கெட்அவுட்” என்றான் கடுமையாக.

அன்றொரு நாள் பிரபு உபயோகித்த அதே வார்த்தைகள்.

பிரபு வெறிகொண்டு விட்டான். பேயனைப் போல நடராஜின் கழுத்தைப் பிடித்து “உன்னைக் கொன்று விடுவேன்” சொல்லு, சொல்லிவிடு. இல்லையானால் நிச்சயம் கொன்று விடுவேன்” என்று விரல்களை அழுத்தினான்.

அப்போதும் நடராஜ், “கொன்றுவிடு. அதன் பிறகு என் பிணத்திடம் கேள். அது சொல்லும் சுமித்ரா எங்கே என்று” கிண்டல்தான் செய்தான்.

பிரபு சட்டென ஓய்ந்துவிட்டான். நடராஜை விட்டு விட்டு ஒரு நாற்காலியில் சாய்ந்தான். “சுமி எங்கே என்று சொல்ல மாட்டாயா?” என்றான் அமைதியாக. அவனையும் மீறிக் குரல் கெஞ்சிற்று.

நன்றாகக் கெஞ்சட்டுமே என்று அலட்சியமாகச் சிரித்தான் நடராஜ். “எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்தாலும் அதை நான் உன்னிடம் சொல்லப் போவது இல்லை” என்றான் தெளிவாக.

சட்டென ஆத்திரத்துடன் நிமிர்ந்தான் பிரபு.

பிறகு மெல்ல அந்த ஆத்திரம் வடிந்து உணர்ச்சியற்று நடராஜை வெறித்துப் பார்த்தான்.

மேலே ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல், அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

மனம் போன பேருக்கெல்லாம் காரை ஓட்டிச் சென்றான். பசித்த போது எதையோ தின்றான். மாலையானதும் கடைசியாகக் கடற்கரைச் சாலையில் காரை நிறுத்திவிட்டு, வீல் மேலேயே கவிழ்ந்தான். கடற்கரையின் சிலுசிலுப்பான காற்றில் தெளிவாகச் சிந்திக்க முயன்றான்.

எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் நெஞ்சில் குமுறிய போதும் பிரபு அதிகம் உணர்ந்தது சினத்தைத்தான். அதுவும் நடராஜ் மீதுதான்.

சுமிதான் பெண் - அசட்டுத்தனமான எண்ணங்களுடன் சென்றாள் என்றால், இவன் எப்படி உதவலாம்?

நடராஜ்தான் சுமித்ராவுக்கு உதவியவன் என்பதில் பிரபுவுக்கு எள்ளளவும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. இரண்டும் இரண்டும் நாலுதான். இதைக் காண்பதில் என்ன கஷ்டம்?

அன்று சவேராவில் இருந்து நினைத்த நேரத்துக்கும் முன்னதாகவே பிரபு வீடு திரும்பி விட்டான். “என்ன மிஸ்டர் பிரபு? இவ்வளவு அவசரம் ஏன்? வீட்டில் அம்மா உத்தரவா?” என்ற கேலி செய்த ‘ஈஸிவேர் ஷூ கம்பெனி’ பங்குதாரரிடம் சிரித்து மழுப்பி விட்டு ஓடி வந்தான்.

என்னமோ சுமியை உடனே பார்த்தாக வேண்டும் போல ஈரு வெறி- வினாடிக்கு வினாடி வளர்ந்தது.

வெகுவேகமாகக் காரைச் செலுத்திக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடி வந்தால், வீட்டில் சுமியே இல்லை. காரில் இருந்து இறங்கும் போதே, சங்கரன் சற்று விநோதமாகப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

நின்று கேளாமல் மாடிக்குச் சென்றான்.

அவளது அறையில் சுமி இல்லை. அவன் அறையிலும் இல்லை. படுக்கை அறை, ஆபீஸ் அறை எங்கும் இல்லை, மற்ற அறைகளிலும் காணோம்.

அசட்டுத்தனமாக நிலா முற்றத்தில் பனியில் படுத்துத் துயில்கிறாளோ என்ற பதைப்புடன் அங்கே ஓடினாள் அங்கும் இல்லை.

காலியான ஊஞ்சல், சோபா, ஸெட்டி... ஊஹும்.

வாழ்விலேயே முதல் முறையாகச் சற்று நேரம் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் நெஞ்சம் வயிறும் கூடாகிப் போன உணர்வுடன் நின்றான்.

பிறகு மீண்டும் சுமியின் அறைக்குள் சென்றான். மேஜை மேல் லெட்டர்பேட், பேனா, கசங்கிக் கிடந்த இரண்டொரு பேப்பர்கள்.

ஏதோ விபரீதம் என்று தோன்றியது.

மேஜை, டிராயர், ட்ரெஸ்ஸிங் டேபிள், தலையணையின் கீழ் எல்லா இடங்களிலும் அவசரமாகப் பரிசோதித்தான்.

ஒரு சின்ன துண்டுக் கடிதம் கூட இல்லை.

வேகமாகக் கீழே சென்றான். சங்கரன் மாடிப்படியிலேயே நின்றான். “அம்மா எங்கே?” என்று அவனிடம் வெடித்தான்.

“உங்களோடு வருவதாக டிரைவர் சுந்தரத்திடம் சொன்னார்களாமே,” என்றான் அவன் நடுக்கத்துடன்.

படுத்துவிட்ட சுந்தரத்தை எழுப்பி வந்து விசாரித்ததில் எல்லாம் புரிந்துவிட்டது.

அடையாறு என்ற மாத்திரத்தில் நடராஜ் வீடுதான் என்று பிரபு தெரிந்து கொண்டான்.

நெஞ்சில் நெருப்புப் பற்றியது. காரை எடுத்துக் கொண்டு சீறும் புயலாக நடராஜின் வீட்டுக்குப் போனான். “வெளியூர் சென்றிருக்கிறார். வரும் நாள் தெரியாது” என்றான் சமையலாள். கூர்க்காவை விசாரித்ததில் சுமி வந்தது தெரிந்தது.

ஆனால் பாவி நடராஜ் சுமியைப் பற்றி எதுவுமே செல்ல மறுக்கிறானே, என்ன கிசய்வது?

சுமி, நீ ஏன் இப்படிச் செய்தாய்? நெற்றிப் பொட்டைத் தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்தான் பிரபு. சுற்றிலும் வெறிச்சோடி விட்டிருந்தது.

...மணிக்கட்டைப் பார்த்தான். மணி பதினொன்றரை.

வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று நிமிர்ந்தான். உடனேயே மனம் வலித்தது. வீட்டில் யார் இருக்கிறார்கள்?

மீண்டும் காரை எடுத்துக் கொண்டு சுற்றினான்.

‘சூப்பர் பாரடைஸ்’ என்று நியான் மின்னக் கண்டான். ‘கார் பார்க்’ கில் காரை நிறுத்திவிட்டு, அங்கே சென்றான். உள்ளே சென்று அமர்ந்து மேடையைப் பார்த்தான்.

காதருகே “பிரபு” என்ற கிசுகிசுப்பு கேட்டது.

“லில்லி!”

“சுரேஷுடன் வந்தேன். நீங்கள் தனியாகவா வந்தீர்கள்?” என்று கண்களை விரித்தாள் லில்லி.

“ஆமாம்” என்றான் பிரபு சுருக்கமாக.

“உங்கள் சுமித்ரா?”

“அவள் இங்கே இல்லை” என்றான் பிரபு உணர்ச்சியற்று.

பிரபுவின் குணங்களை அறிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு லில்லி அவனுடன் நெருங்கிப் பழகியவள். அவனுக்கு கோபம்

என்று புரிந்து கொண்டாள். அந்தக் கோபம் சுமித்ராவிடம் என்றால் அது வில்லிக்குப் பயன்படக் கூடுமா?

“இங்கே இல்லை என்றால் ஊருக்குப் போயிருக்கிறாளா?”

“உம்.”

வில்லி சுரேஷைப் பொருள் பொதியப் பார்த்தாள்.

அவன் பேச்சின்றி அகன்றான்.

சற்று நேரத்தில் விஸ்கி வந்தது. வில்லி ஊற்றிக் கொடுக்கக் கொடுக்க, மது பிரபுவின் வயிற்றினுள் சென்றது. வழக்கமான அளவு எல்லாம் மறந்தது. அவன் கண்கள் நன்கு சிவக்கு மட்டும் வில்லி பொறுத்திருந்தாள்.

பிறகு, “பிரபு” என்று மெல்ல இழைத்தாள்.

“ம்ம்...?”

“இன்று என் ஃப்ளாட்டுக்கு வருகிறீர்களா?”

வெகு மதர்ப்புடன் கண்ணெதிரே தெரிந்த அங்கங்களைப் பார்த்தான் பிரபு. “ஓய் நாட்?” என்றான்.

16

லி வில்லி சுதந்திரமாக வளர்க்கப்பட்டவள். அந்தக் சுதந்திரத்தை அவள் அளவுமீறி உபயோகித்த போது பெற்ற தாய் கண்டித்தாள் என்று வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டாள். சுரேஷின் கூட்டுறவு இருந்தது. நிம்மதியாக ஒரு ஃப்ளாட்டில் வாழத் தொடங்கினாள்.

சுரேஷ் ஒரு ரகம். துணையாகவும் இருப்பான். துணை தேடித் தருவதும் உண்டு. புது ரக ‘மாமா’ என்று சொல்லலாம். பிரபுவை வில்லிக்குப் பழக்கப்படுத்தி வைத்தது அவன்தான்.

பிரபுவின் பழக்கத்துக்குப் பிறகு வில்லிக்கு வேறு யாரையும் பிடிக்கவில்லை. அவனிடம் இருந்த பணமோ, அவன் தாராளமோ காரணமில்லை. என்னவோ அவனிடம் ஒரு மயக்கம். அவனது ஆண்மையில், வனப்பில் மயக்கம். அவனை மணமே புரிந்து விடலாம் என்று முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதுதான் திடீரென்று பிரபு சுமித்ராவை மணந்து கொண்டு விட்டான்.

‘ஸம் திங் இஸ் பெட்டர்தேன் நத்திங்’ என்று உரிமையற்ற உறவேனும் கிட்டாதா என்று அவனிடம் நெருங்கிப் பார்த்தாள்.

பிரபுவின் உதாசீனம் கிட்டியது.

‘சரி, போகிறது’ என்ற ஒதுங்க நினைத்தபோது, இப்போது அவனே தனியாகக் கிட்டியிருக்கிறான். அவன் அறைக்கும் வருவதாகச் சொல்லி விட்டான். அவளுக்கு ஒரே ஆனந்தம். “வாருங்கள் பிரபு! போகலாம்” என்று கிளம்பிவிட்டாள்.

தன் வீட்டில் பிரபுவுக்கு ராஜோபசாரம் செய்தாள். கூடவே மெல்ல விசாரித்தாள். “சுமித்ரா எப்போது வருவாள் பிரபு?”

“தெரியாது” என்று அவன் மதுக் கிண்ணத்தைப் பார்த்தான்.

“ஓகே!” வில்லிக்கு விளங்கிவிட்டது. கணவன் மனைவிக்குள் தகராறு. சுமித்ரா கோபித்துக்கொண்டு பிறந்த வீடு சென்று விட்டாள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சியில் உள்ளம் துள்ளியது. எரிகிற தீயில் எண்ணெயை ஊற்றுவதாக எண்ணிக்கொண்டு, “வளர்ப்புமுறை சரியில்லா விட்டால் இப்படித்தான் பிரபு! அட்ஜஸ்ட் செய்து கொண்டு போகத் தெரியாது.” என்றாள்.

பிரபு நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். “உன் வளர்ப்பு முறை எப்படி வில்லி?” என்றான் உதாசீனமாக.

வில்லி திகைத்துப் போனான். இனி இவரோடு ஜாக்கிரதையாகப் பேச வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

மெல்லச் சிரித்தான். “மற்றவர்களைப் பற்றி நமக்கு என்ன வந்தது பிரபு? இங்கே நாம் மட்டும் இருக்கிறோம். நம் காதலும் இருக்கிறது” என்று அவனை நெருங்கினான்.

“காமம் என்று சொல்.”

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள் வில்லி. “எந்தப் பெயரிட்டால் என்ன? உங்களுக்கு நான் வேண்டாமா?” என்று அவன் கைகளைப் பிடித்துத் தன்னைச் சுற்றி விட்டான் வில்லி.

பிரபுவின் கரங்கள் இயந்திரமாய் அவளைத் தழுவின.

இந்த வெற்றியில் பூரித்தபடி அவன் மார்பில் முகம் புதைத்தாள் வில்லி.

ஒரே ஒருநாள் மட்டும் குளிரில் நடுங்கியபடி அவன் மார்பில் தானாக முகம் புதைத்தாள் சுமி. ஷாக் அடித்தவன் போல நிமிர்ந்தான் பிரபு. வெறிபிடித்தவன் போலத் தன்னிடமிருந்து வில்லியைப் பிரித்து எறிந்தான்.

திகைப்புடன் நிலைகுலைந்து விழுந்தாள் வில்லி. பையிலிருந்து சில நோட்டுகளை உருவி அவளிடம் வீசி விட்டு வெளியே நடந்துவிட்டான் பிரபு.

வீடு சேர்ந்ததும் நன்றாகக் குளித்தான். வில்லியின் உடல்பட்ட மாசு நீங்கிய உணர்வு வந்தது.

பிறகு, சுமியின் அறைக்குள் சென்றான். அவள் இருந்ததன் அடையாளங்கள் அதிகம் இல்லை. எந்த இடமும் கலைந்து கிடக்கவில்லை. அதது அந்தந்த இடத்தில் ஒழுங்காக இருந்தது.

இல்லையென்று இல்லாமல் நீளமான சோபாவில் மட்டும் உறை சற்றுக் கலைந்திருந்தது. கிணைக் குஷனில் கண்ணீர் காய்ந்த கறை தெரிந்தது. அவனுக்குக் கண்ணைக் கரித்தது.

சோபாவில் அமர்ந்து குஷனை வருடினான்.

சுமி, நீ ஏன் இப்படிச் செய்தாய்?

கன்னத்தில் ஏதோ சில்லென்ற உணர்ச்சி தோன்றியது. தொட்டுப் பார்த்தான். ஈரம். நானா அழுதேன்? சந்தேகத்துக்குக் கண்ணையும் தொட்டுப் பார்த்தான். அவன் அழுதது மெய்தான். சே என்று அவமானத்துடன் கண்ணைத் துடைக்கப் போனான்.

கையைத் தூக்கியபோதே இந்த அழுகையில் கூட ஏதோ சுகமாகத் தோன்றியது. மேலும் மேலும் பிடிவாதமாகக் கண்ணீர் விட்டபடி அந்த சோபாவிலேயே படுத்து உறங்கி விட்டான்.

நடராஜ் சென்னைக்குச் சென்றபின், பல நாட்கள் சுமி எதிலும் அக்கறை கொள்ள முடியாத அளவு சோர்ந்து கிடந்தாள். படுத்த பாய் கரையான் பிடிக்கும் என்று ஊர்ப்பக்கம் கூறுவார்கள். பாயும் படுக்கையுமாக அப்படி கிடந்தாள். எழுந்தால் தலை சுற்றிலும் வாந்தியும் முடிவாக மயக்கமும் அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தின. வேலூரின் வெயில் வேறு ஒத்து ஊதியது. மருந்து மாத்திரை எதுவும் பலனின்றிப் போகக் கண்ணீருடன், “இப்படி என்று தெரியாதே” என்று அவள் அரற்றிய போது பார்வதிக்கும் ஸ்வர்ணாவுக்கும் சிரிப்பும் பரிதாபமுமாகி விட்டது.

இயல்பான நல்ல குணமும், பிள்ளைத் தாய்ச்சிப் பெண் என்கிற அனுதாபமுமாக, அந்தக் குடும்பத்தின் பெரியவர்கள் எல்லாருமே அவளை அன்புடன் கவனித்துக் கொண்டனர்.

மெல்ல மெல்லச் சுமியின் உடல்நிலை தேறியது.

அடுத்தவர் வீட்டில் பாரமாகப் படுத்திருக்கிறோமே என்ற வேதனையுடன் வாடியிருந்த நாள்கள் கழிந்தன.

அன்போடு பணிவிடை செய்தவர்களிடம் சிரிக்க முயன்று தோற்ற நாள்கள் கரைந்தன.

‘பிரபு! என் பிரபு!’ என்று அவன் நினைப்பிலேயே துடித்துத் தவித்த நாள்கள் கரைந்தன.

நான்கு மாதங்கள் நிறைவெய்தியபோது, சுமித்ரா இயல்பாகச் சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

மதுவும் மதனும் ‘ஆன்ட்டி! ஆன்ட்டி!’ என்று அவளிடம் ஓட்டிக் கொண்டனர். சுமியின் பொழுதில் பாதி அவர்களுடன் இனிமையாகக் கழிந்தது.

காலையில் எழுந்தால் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்குத் தயார் செய்து அனுப்பும் வேலையைச் சுமித்ரா ஏற்றுக் கொண்டாள். அவர்களைக் குளிப்பாட்டி, யூனிபாரம் அணிவித்து, பென்ஸில் ரப்பர் எல்லாம் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அனுப்பி வைப்பாள். பிறகு, வீட்டில் காய்கறி வெட்டுவது மாதிரிச் சில்லரை வேலைகளில் உதவி செய்வாள். மாலையானால் பூங்கோதையும் அவளும் மது, மதனுடன் உலாவப் போவது வழக்கம் ஆயிற்று. வாக்கிங் முடிந்து வீடு வந்தால் பிள்ளைகளின் படிப்பில் உதவுவாள். அவர்களை உறங்க வைத்துவிட்டு எல்லாருமாகச் சற்று நேரம் உரையாடிக் கொண்டு இருப்பார்கள். அது முடிந்த பிறகுதான் சற்று வேதனைப் படுவாள் சுமித்ரா.

பகலெல்லாம் மற்றவர்களுடன் பேசுவதிலும், வேலை செய்வதிலும் சுலபமாகப் பொழுதைக் கழித்து விடுவாள் சுமி. இரவானால் போதும். அவளைத் துன்புறுத்தப் பிரபு வந்து விடுவான். ‘என் பிரபு இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்? எப்படி இருப்பார்?’

திருமணமாகி இருவரும் இணைந்து வாழ்ந்த அந்த இரண்டு மாதங்களில் ஒரு நாள் இரவு கூடப் பிரபு சுமியை விட்டு அகன்றதில்லை.

இப்போது... இப்போது யாரை அணைத்துக் கொண்டு... என் எண்ணும்போதே துடித்துப்போவாள்.

ஆனால், பிடிவாதமாக அந்த நினைவுகளை ஒதுக்கி விட்டு அவன் முகத்தை மட்டும் நினைத்துக் கொண்டு துயிலப் பழகிக் கொண்டாள். இது பழகிய பின் எல்லாமே எளிதாகி விட்டது போலத் தோன்றியது. உடல்நிலையும் அதன் பிறகுதான் தேறியதோ என்னவோ, மொத்தத்தில் சுமி நிம்மதியாக இருந்தாள் - பிரபு அருகில் இல்லையே என்ற ஒரு குறை தவிர.

பிரபு வந்து சென்ற மறுநாள் நடராஜ் ஒன்றைக் கண்டான்.

அவனது அலுவலகம் ஒரு பெரிய கட்டிடத்தின் மூன்றாவது மாடியில் இருந்தது. தினமும் மாலையில் வேலை முடித்து கிளம்பும்போது ஜன்னலருகே வந்து சில நிமிஷங்கள் நிற்பான். மாலை நேரத்து சென்னையின் பரபரப்பு அவனுக்கு வெகு ரசனையாக இருக்கும். அன்றும் அதுபோலச் சோம்பல் முறித்தபடி நின்று கொண்டிருந்த போது ஏதோ ஒன்று கண்ணில் உறுத்தியது. என்ன வென்று கவனமாகப் பார்த்தான்.

எதிர்ச்சாரியில் வழக்கமாகப் பல வாகனங்கள் நிற்பதுண்டு. வழக்கமானவை தவிரக் கூடுதலாக மோட்டார் பைக் ஒன்றும் இப்போது நிற்கக் கண்டான். இதே பைக்கை மதிய உணவுக்கு ஹோட்டலுக்குச் செல்லும்போதும் கண்ட நினைவு வந்தது. இதே ஹோட்டல் பைக் ஃபைவ் புல்லட். இது நின்றதிலும் அதிசயமில்லை. மாடிரேனும் இந்தப் பக்கத்தில் பணிபுரிபவர்கள் புதிதாக வாங்கியிருக்கலாம். ஆனாலும் அவன் மனதில் அது பதிந்தது.

யோசனையோடு இறங்கி வந்து காரை எடுத்தான்.

சற்றுநேரம் சென்றபின், பின்புறம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் பார்த்தபோது கொஞ்சம் பின்தங்கி அந்தப் பைக் வருவது தெரிந்தது.

அப்போதும் நடராஜ் அதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க வில்லை.

அடையாறு வரையும் அது தொடரவே, வேண்டுமென்றே வேறு தெருவினுள் காரைச் செலுத்தினான். கான்ஸர் இன்ஸ்ட்யூட் வரையிலும் சென்றான். பைக்கும் பின்தொடர்ந்தது. சற்றுத் திரும்பி ஒரு வீட்டின் முன்னே நிறுத்தியபோது சற்றுத் தயங்கி முன்னே சென்றது.

‘வேறுதான்’ என்று எண்ணித் திரும்பவும் காரை ஸ்டார்ட் செய்தபோது, பைக் மீண்டும் திரும்பி வந்தது.

நடராஜ் நேராக வீட்டுக்கு வந்தான். அப்போதும் அது பின்தொடரவே அவனுக்கு உறுதியாகிவிட்டது.

தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே சென்றான்.

இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு டெலிபோனிடம் வந்தான். ரீசிவரைக் கையில் எடுக்கும் போதே மனம் மாறிவிட்டது. மீண்டும் தாங்கியில் பொருத்திவிட்டு நகர்ந்தான். பார்க்கரை எடுத்து லெட்டர் பேடில் ஒரு கடிதம் எழுதினான். “நான் சில மாதங்கள் கழித்து வருகிறேன் சுமி. இப்போது வந்தால் பிரபு உன் இருப்பிடத்தைக் கண்டு கொள்வான்” என்று எழுதினான்.

பின் குறிப்பாக- “உன் பிரபுவும் நானும் நேற்று மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டோம். எனக்கு வெகு திருப்தி” என்று எழுதி முடித்தான்.

மெய்யாகவே திருப்தியான புன்னகை அவன் இதழ்களில் மலர்ந்திருந்தது.

ஒரு முறையல்ல பல தடவை பிரபு நடராஜிடம் சென்றான். சுமியின் இருப்பிடத்தைச் சொல்லுமாறு மன்றாடிப் பார்த்தான். தன் கர்வத்தை எல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுக் கெஞ்சிக்கூடப் பார்த்தான்.

அடிமேல் அடி வைத்தால் அம்மியும் நகரும் என்பார்களே, நடராஜ் அசையாத பாறாங்கல்லாக இருந்தான்.

இப்போதெல்லாம் பிரபு வீட்டில் இருக்கும் நேரம் எல்லாம் சுமியின் அறையில்லாதான் கழித்தான்.

அவள் நடந்த இடத்தில் நடப்பதில் ஒரு திருப்தி, அமர்ந்த இடத்தில் உட்காருவதில் ஓர் இதம், அணிந்த சேலைகளைத் தொட்டுப் பார்ப்பதில் ஓர் இன்பம்.

இப்படிப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தபோது அன்று திடீரென்று ஒரு பயம் வந்துவிட்டது. சேலை துணிமணி நகை என்று சுமி ஒன்றையும் எடுத்துச் செல்லவில்லையே. வாழும் எண்ணம் இல்லாமல் சென்றாளோ என்று அஞ்சி விட்டான்.

பிறகு ஸேஃபில் குறைந்த இரண்டாயிரம் ரூபாய் நினைவு வந்தது. கொஞ்சம் நிம்மதியடைந்தான். உயிரை விடுவது என்றால் பணம் ஏன் எடுக்கப் போகிறாள்? அப்பாடி!

அந்த நிம்மதியும் நிலைக்கவில்லை.

இந்த இரண்டாயிரம் ரூபாய் எத்தனை நாள் தாங்கும்? ‘பாத்தியக்காரி, சென்றதுதான் சென்றாய். இன்னும் கொஞ்சம் பணமேனும் எடுத்துச் சென்றிருக்கக் கூடாதா?’ என்று மறுகினான்.

அதுவும் டாக்டரின் - பிரபுவின் சந்தேகம் சரியாக இருக்குமானால்?

மேலே இருப்புக் கொள்ளாமல் மீண்டும் நடராஜைத் தேடிச் சென்றான். இப்போது நடராஜ் அளித்த ஓவலை மறுக்காமல் குடித்தான்.

“நடராஜ்! சுமி எங்கிருக்கிறாள் என்ற சொல்ல மாட்டீர்கள் இல்லையா?”

நடராஜ் பதிலேதும் சொல்லவில்லை.

“போகிறது, இந்தப் பணத்தையேனும் அவளிடம் சேர்ப்பித்து விடுங்கள்” என்று ஓர் ஐயாயிரம் ரூபாய் - ஐந்து கத்தைகளாக எடுத்து நீட்டினான்.

நடராஜ் வாங்காமல் இருக்கவே, மேஜைமேல் வைத்தான்.

“மிஸ்டர் பிரபு! சுமிக்குப் பணம் எதற்கு?” என்றான் மொட்டையாக.

பிரபு குலுங்கிப் போனான். பழைய பயம் நெஞ்சை அடைக்க, “நடராஜ் நடராஜ், என் சுமி உயிரோடு தானே இருக்கிறாள்?” என்று பதறினான்.

“எனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்றான் அவன் - இரக்கமே இல்லாமல்.

“தயவு செய்து நடராஜ், அவன் சுகமாக இருக்கிறானா என்றேனும் செல்லுங்கள் போதும்” என்று கெஞ்சவே செய்தான் பிரபு.

“எனக்குத் தெரியாது,” என்று ஒரேயடியாக அடித்து விட்டான் நடராஜ்.

பிரபு ஓய்ந்து போய்த் திரும்பினான்.

மறுநாள் அந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் ஓர் ஆள் மூலம் அவளிடமே திரும்பி வந்து சேர்ந்தது.

இதையும் நடராஜ் சுமிக்கு எழுதினான். வாராவாரம் நடராஜின் கடிதங்களில் பிரபுவைப் பற்றிய சிறு குறிப்பேனும் இருக்கும். இந்தக் கடிதத்தில் ‘அவர் கெஞ்சியதைப் பார்த்து எனக்கே பரிதாபமாகி விட்டது,’ என்றே எழுதியிருந்தான்.

இந்த மாதிரிக் கடிதங்களைப் படித்ததும் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பிரபுவிடம் பறந்து சென்றுவிட அவன் மனம் துடிக்கும்.

ஆனால், அவன் இனி அவளை எப்படி ஏற்பானோ? அதோடு குழந்தை ஏழு மாதம் வரையிலும் ஏதேதோ செய்யனுமாமே. பூங்கோதை சொன்னாளே, பங்களாதேஷில் செய்தார்களாமே.

சுமி சோர்ந்திருப்பதைக் கண்டு ஸ்வர்ணா அருகே வருவாள். “இன்னமும் உன் கணவர் திரும்பவில்லையாமா?” என்று பரிவுடன் வினவினாள்.

இவர்கள் அப்படித்தானே எண்ணியிருக்கிறார்கள் பதில் பேச முடியாமல் தலையசைப்பாள் சுமி.

“பரவாயில்லை, அவர் எப்போவானாலும் திரும்பட்டும். எங்கள் வீட்டில் நீ இன்னொரு பூங்கோதை. நிம்மதியாக இரு,” என்பாள்.

“அண்ணி!” என்று அழுவாள் சுமி. பூங்கோதை போலவே அவளும் ஸ்வர்ணாவை அண்ணி என்று அழைக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

பிறகு ஸ்வர்ணாவும் பூங்கோதையும் ஏதோ பேசுவார்கள். அன்று முழுவதும் பூங்கோதை சுமியின் அருகிலேயே இருப்பாள். கல்லூரியில் நடந்தது எதையாவது பேசுவாள்.

அமைதியான பேச்சானலும் ஆழமாக இருக்கும். கல்லூரியின் பொதுப் பணிகளைப் பற்றியும் விவரிப்பாள். யார் யார் அதனால் பயன் பெறுகிறார்கள் என்று எடுத்துரைப்பாள். ‘உன்னிலும் கேடு நாட்டிலும் கேடு’ என்ற மனதில் பதிய வைப்பாள். சுமியின் மனமும் அதில் ஒன்றும். மெல்ல மெல்லத் தன் விவகாரத்தை மறந்து போவாள்.

அடுத்த கடிதம் நடராஜிடமிருந்து வரும்வரை எல்லாம் சரியாக நடக்கும்.

ஐந்தாம் மாதத் தொடக்கத்தில் ஒருநாள் மாலை வாக்கிங் முடிந்து வருகையில் திடீரென்று வயிற்றினுள் ஏதோ புரள்வதுபோல் உணர்ந்து பயந்து போனாள் சுமி. அச்சத்துடன் பார்வதியிடம் சென்ற விஷயத்தைச் சொன்னாள். அவர் சிரித்தார். “பிள்ளை துடிக்கிறது கண்ணு புழுந்து விட்டாயா?” என்றார் பிரியமாக. “பிள்ளை உருப்பெற்ற பிறகு இப்படித்தான் அவ்வப் போது கையைக் காலை அசைத்து, ‘அம்மா, நான் இருக்கிறேன்,’ என்று நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

சுமிக்கு மகிழ்ச்சியுடன் வெட்கமுமாக முகம் சிவந்தது.

ஐந்தாம் மாதம் தொடங்கியதும் இனி வளைகாப்பு என்று தொடங்கி விட்டார் பார்வதி. வேண்டாம் என்று சுமி எவ்வளவோ மறுத்தும் பயனில்லை.

ஒருநாள் ஸ்வர்ணா, சுமிக்குத் தலைவாரி விட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, “இப்படி ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறாரே அம்மா” என்று அவளிடம் முறையிட்டாள் சுமி.

“பூங்கோதைக்குச் செய்து முடியாதது என்று ஆகிவிட்டதால் உனக்கேனும் செய்து மனக்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.” என்றாள் ஸ்வர்ணா.

17

இந்த வீட்டுக்கு வந்ததில் இருந்தே இவ்வளவு மகிழ்ச்சியான குடும்பத்திலும் சோகத்தின் இழையொன்று ஊடுருவியிருப்பதை சுமி கண்டிருந்தாள்.

எங்கேனும் திருமணம் என்று பேச்சு வந்தால் பார்வதி தாயின் முகம் வாடுவதைக் கண்டிருந்தாள்.

ஸ்வர்ணா முகத்தில் கவலையோடு மாமியையும் நாத்தனாரையும் பார்ப்பதைக் கண்டிருந்தாள்.

பூங்கோதை சற்றுக் கடுப்பான முகத்துடன் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு செல்வதைக் கண்டிருந்தாள்.

மாறன் பெருமூச்செறிவதைக்கூடக் கண்டிருந்தாள்.

என்ன விஷயம் என்று கேட்கத் தோன்றும். ஆனால், சுமியின் துயரத்துக்கு மதிப்பளித்து அது சம்பந்தமாக எதையும் அவர்கள் யாரும் கேட்பது கிடையாது. இப்போது சுமி மட்டும் எப்படிக்கேட்பது? இதை எண்ணி வாளாயிருந்தாள்.

“ஆனால், இன்று அப்படி இருக்க முடியவில்லை. ‘ஏன் அண்ணி? ஏன் பூங்கோதைக்குச் செய்ய முடியாதது என்றீர்கள். அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால் என்ன?’ என்று கேட்டாள்.

“அவள் தான் ஒரேயடியாக முடியாது என்று முடித்து விட்டாளே,” என்றாள் ஸ்வர்ணா.

அவளுக்கும் இந்தப் பாரத்தை யாரிடமாவது இறக்கி வைக்க வேண்டும் போல இருந்ததோ என்னவோ. சுமியிடம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லத் தொடங்கி விட்டாள். “பூங்கோதை பி.யூ.சி. முடித்ததுமே நல்ல வரன் வந்தது. சுமியிடம் கிட்டத் தட்ட நிச்சயம் என்ற அளவுக்கு வந்து விட்டது. இவளானால் விஷயம் தெரிந்ததும் வேண்டாம் என்ற ஒரே அழகையாக அழுதாள். நாங்கள் எல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தும் கேட்கவில்லை. கடைசியாக அவள் அண்ணன் அட்டடிப் பேசவும், ‘என்னைக் கொன்று விடுங்கள். நான் செத்துப் போகிறேன்’ என்று கதறத் தொடங்கி விட்டாள். எங்களுக்கெல்லாம் ஒரே பயமாகி விட்டது. யாரையாவது விரும்புகிறாயா? என்று கேட்டால் பதிலே கிடையாது. பிறகு தான் அவள் விருப்பப்படி இந்த டாக்டர் படிப்பில் சேர்த்தோம். என்னவோ, அதே மனதாகப் பிடிச்சிறாள். ஆனால் சென்னையிலிருந்து பி.யூ.சி. முடித்து வந்த பிறகே அவளிடம் பழைய கலகலப்பு இல்லை...”

“இப்போதுதான் பாரேன். எல்லாமே செய்வாள். பிரியமாகப் பேசுவாள். பார்த்துப் பார்த்துப் பரிவாள். ஆனால் அளவோடு தான். பிறகு தனியாக உட்கார்ந்து விடுவாள். முன்பெல்லாம் இப்படியா இருப்பாள்? அவள் இருக்குமிடமே யானை புகுந்த வெண்கலக் கடைபோல ஒரே சத்தமாக இருக்குமே. அத்தைகூட, ‘வயது வந்த பெண் இப்படிக்கத்தாதேடி’ என்று அட்டிக் கொண்டே இருப்பார். இப்போது ஆடி ஓய்ந்த பம்பரம் போல எல்லாம் அடங்கிவிட்டதே. பூங்கோதை என்று பெயர் வைத்ததற்கு அந்தச் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் போல உலகில் இல்லாத ஒன்றை எண்ணி மறுகுகிறாளோ என்று எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது” என்ற ஸ்வர்ணாவின் விழிகளில் நீர் துளிர்ந்தது.

சுமிக்கும் நினைவு வந்தது. காலேஜில் சதா விட் அடித்துக் கொண்டு சிரிப்பை கிளப்பி விட்டுக் கொண்டே இருப்பாள். ஆனால் கடைசி டெர்மிலேயே கொஞ்சம் அமைதியாகி ஒதுங்கத் தொடங்கிவிட்டாள். பரீட்சைக்குப் படிக்கிறாள் என்ற எல்லாரும் நினைத்தார்கள். ஆனால், ஸ்வர்ணா சொல்வதைப் பார்த்தால் விஷயம் வேறுபோல இருக்கிறதே!

“ஒரு குறிப்புக் கூடக் காட்டவில்லையா அண்ணி?” என்று கேட்டாள் ஸ்வர்ணாவிடம்.

“ஊஹூம். ஆனால் இல்லையென்று போகாமல் போன தடவை உன் அண்ணா நடராஜ் வந்தபோது கொஞ்சம் கலகலப்பாக இருந்தாள். அவர் சென்ற பிறகோ இரண்டு மடங்கு கூட்டில் அடைந்து விட்டாள். ஒரு வேளை அவரிடம் நாட்டம் இருக்குமோ? அவளிடம் கேட்டுப் பார்த்தேன். காளிகா தேவிபோல ஒரு விழி விழித்தாள் பார்” என்று உடலைச் சிலிர்த்தாள் ஸ்வர்ணா. “ஒரு முறை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, ‘இந்த பேச்சுப் பேசாதீர்கள்’ என்று ஒரு கத்துக் கத்தினாள். அப்பா! அதற்குப் பிறகு அந்த வழிக்கே நான் சென்றதில்லை. அதோடு சுமியிடம் நான் கேட்டதும் தப்புதானே. நடராஜின் தரம் எங்கே? நாங்கள் எங்கே? ஏணி வைத்தாலும் இருவருக்கும் எட்டுமா?” என்றாள் வருத்தமாக.

“ஏன் எட்டாது? நடராஜ் ஒன்றும் பணப் பைத்தியம் அல்லவா!” என்று சுமி மனதிற்குள் ஏதோ திட்ட மிட்டாள்.

அன்று பிடிவாதமாகப் பூங்கோதையை வாக்கிங் செல்ல உடன் அழைத்தாள் சுமித்ரா.

காட்பாடி டவுன்ஷிப்பில் ஓர் ஓரமாக அவர்கள் வீடு இருந்தது. அங்கிருந்து மறுமுனையில் இருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்கு நடந்து சென்று வணங்கி விட்டு வருவது வாக்கிங்.

வரும்போது வழியில் வெறும் அஸ்திவாரம் மட்டும் போடப்பட்டிருந்த ஒரு வீட்டின் அருகே வந்ததும், “சற்று இளைப்பாறி விட்டுப் போகலாம் பூங்கோதை,” என்றாள் சுமி.

இருவருமாக அந்த அஸ்திவாரத்தின் முன்னால் குவித்திருந்த மணலில் உட்கார்ந்தனர்.

“பூங்கோதை! நீ நடராஜைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று பட்டென்று கேட்டுவிட்டாள் சுமித்ரா.

விசித்திரமாகத் தோழியைப் பார்த்தாள் பூங்கோதை. “சொல்லேன்” என்று வற்புறுத்தினாள் சுமி.

“அவர் உன்னைக் காதலிக்கிறார்,” என்றாள் அவளும் வெளிப்படையாக.

சுமிதான் கடைசியில் அதிர்ந்து போனாள். பிரபுவும் இதையே சொன்னானே. “என்னடி உளறுகிறாய்?” என்று அதட்டினாள்.

“நீதான் உளறத் தொடங்குகிறாய்?” என்றாள் பூங்கோதை.

“இல்லை பூங்கோதை. அவருக்கு என்னிடம் ஒரு மதிப்பு. நட்பு. இப்போது இரக்கம். அவ்வளவுதான்” என்றாள் சுமி.

நம்ப முடியாதவள் போல சுமியைப் பார்த்தாள் பூங்கோதை. “சுமி, இன்னமும் அதே குருட்டுத்தனத்துடன் இருக்கிறாய்? அன்றுதான் உன் ஒழுக்கப்பித்தில் கண்ணை மூடிக் கொண்டு இருந்தாய் என்றால் இன்னுமா?”

“நீ தப்பாக நினைக்கிறாய் பூங்கோதை,” என்றாள் சுமித்ரா குழப்பத்துடன்.

“எதைப் பற்றி?” பூங்கோதையின் குரல் உயர்ந்தது. “உனக்காக நடராஜ் எவ்வளவு தூரம் தன்னை மாற்றிக் கொண்டார் தெரியுமா? சிகரெட் பிடிப்பதை விட்டார். ஸ்டைலாக்

முடியை முன்னே இழுத்து விடுவதை விட்டார். உடனொத்த மாணவர்களுடன் பேசிச் சிரிப்பதை விட்டார். இதையெல்லாம் நீ கண்டாயா, பேச்சில் நிதானம், பார்வையில் நிதானம், நடையில் நிதானம் - எல்லாமே அவர் உனக்காக ஏற்படுத்திக் கொண்டவை தானே. அவர் என்னவெல்லாம் செய்தார். பாவி நீ - அவர் தாயும் மறைந்து தந்தையும் மறைந்து ஓர் ஆறுமாதம் ஊரில் இருந்து வருவதற்குள் ஆனந்தமாய் யாரையோ மணந்து கொண்டாய்” என்றாள் ஆத்திரமாக.

“அவர் சொன்னதே இல்லையே பூங்கோதை” என்றாள் சுமித்ரா. அவளுக்குப் பூங்கோதையின் ஆவேசத்தில் குரலே எழும்பவில்லை.

“எப்படிச் சொல்லுவார்?” என்று மீண்டும் பாய்ந்தாள் பூங்கோதை. “நீதான் என்னவோ அப்படியெல்லாம் நினைத்தால் ஒழுக்கக் கற்பூரம் கரைந்து விடும் என்று கதவை இறுக மூடி வைத்திருந்தாயே! அதை மீறி அவர் எப்படிச் சொல்லுவார்? உன்னைத் தவிர வேறு பெண்ணைப் பார்க்க அவருக்குக் கண்ணை இல்லையே. உன்னைப் பார்த்துப் பார்த்து, உனக்குப் பயந்து பயந்து, மனதை மறைத்து மறைத்து... சை! இதைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியாமல் தானே நான்...” வேகமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பூங்கோதை பட்டென்று பேச்சை நிறுத்திக் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்து விம்மினாள்.

“அதனால்தான் நம்பிக்கையற்று இங்கே வந்து காட்டினுள் அடைந்து விட்டாயோ பூங்கோதை” என்றாள் சுமித்ரா மிருதுவாக.

பூங்கோதை சட்டென நிமிர்ந்தாள். “வேண்டாம் சுமி அதைச் சொல்லாதே... நான் தாங்க மாட்டேன்” என்றாள் தவிப்போடு.

அவளை யோசனையோடு பார்த்தாள் சுமித்ரா மெல்ல எழுந்தாள். “வா போகலாம்.”

இதற்குப் பிறகு சுமி தன் வளைகாப்பைத் தடுக்க முயலவில்லை.

ஆனால், நடராஜ் வரவில்லையானால் முடியாது என்று கண்டிஷன் போட்டாள். மாறன் உடனே நடராஜனுக்குக் கடிதம் எழுதினார்.

சுமியும் எழுதினாள். “உங்களுடைய மருமகனுக்கு (அல்லது மருமகளுக்கு) உங்களைப் பார்க்க வெகு ஆசையாக இருக்கிறதாம். நீங்கள் எப்படியும் கண்டிப்பாக வரவேண்டும் அண்ணா!” என்று முடித்தாள்.

கடிதம் கிடைத்ததும் நடராஜ் சற்றுநேரம் அந்த ‘அண்ணா’வையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தானாகச் சிரித்து வந்தது.

கண்டிப்பாக வருவதாகக் கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு ஜன்னலருகில் சென்றான்.

எதிர்ச் சாரியில் சற்று தூரத்தில் அந்தப் பைக் நின்றது. பார்வை மீண்டும் கடிதத்தில் நிலைத்தது. இந்த ஒற்றனைத் தாண்டி எப்படிச் செல்வது?

மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு அதே யோசனை. வருகிறேன் என்று கடிதம் எழுதியாயிற்று. அதைக் காப்பது எப்படி?

இரண்டு மூன்று நாள்களுக்குத் தேவையான உடைகளைப் பெட்டியில் எடுத்து வைத்தான். பெட்டி காரின் டிக்கியில் எப்போதும் ரெடியாக இருந்தது.

இனி இந்தப் பைக் மனிதன் அதியாமல் நழுவ வேண்டும். இரவு பகல் ஒற்றறியும் ஒருவருக்கு டிக்கி கொடுப்பது எப்படி? மீண்டும் மீண்டும் அதே யோசனை. யோசிக்க யோசிக்கப் பார்வை அதன்மீதே பாய்ந்தது.

எதற்கும் ரெடியாக இருக்கட்டும் என்று மானேஜருக்கு மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டிய வேலைகள் பற்றிக் குறிப்புப் போட்டு மேஜையில் வைத்தான்.

இருப்புக் கொள்ளாமல், மீண்டும் வெளியே பார்த்தான். நடராஜனுக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அந்தப் பைக்கைக் காணவில்லையே.

அவசரமாக ஸேஃபை மூடினான். லிஃப்டுக்காகக் காத்திராமல் இரண்டிரண்டு படியாக இறங்கி ஓடினான். காரில் ஏறி விருட்டென்று கிளம்பி விட்டான்.

நடராஜை அவ்வளவு விரைவில் எதிர்பார்த்திராததால் எல்லாருமே திகைத்துப் போனார்கள்.

“மருமகன் பார்க்க வேண்டும் என்றானாம். அதுதான் ஓடிவந்தேன்” என்றான் இளநகையுடன்.

“அப்படியாம்மா?” என்று குறும்பாகச் சிரித்தார் மாறன்.

முகம் சிவந்த போதிலும், “ஆமாம், பெரியண்ணா” என்று பதில் கூறினாள் சுமித்ரா.

“பெரியண்ணாவா?” என்று வாயைப் பிளந்தார் அவர்.

“ஆமாம்” என்று நடராஜைச் சுட்டிக்காட்டி விளக்கம் கூறினாள் சுமி. “இவர் அண்ணா, நீங்கள் பெரியண்ணா. அப்படித்தானே அண்ணா?” என்று நடராஜிடம் வினவினாள்.

சற்று வியந்துவிட்டு, “நீ சொன்னால் அப்பீல் ஏது, சுமி?” என்றான் நடராஜ்.

அன்று முழுவதும் அண்ணா அண்ணா என்று அவனை முழுக்காட்டி விட்டாள் சுமித்ரா. “அண்ணா குளியுங்கள்”, “அண்ணா காபி குடியுங்கள்”, அண்ணா “பொரியல் வைக்கட்டுமா அண்ணா...?”

சற்றுத் தனியாக அவளைக் கண்டபோது, “என்ன சுமி ஒரே அண்ணா அபிஷேகம்?” என்று புன்னகையுடன் வினவினான் நடராஜ்.

“அண்ணாதானே!” என்றாள் சுமி அசையாத பார்வையுடன்.

மீண்டும் வியந்தாள் நடராஜ். “அதில் சந்தேகமா சுமி? பிரபுவின் பிள்ளைக்காக நீ துடித்ததைப் பார்த்த பிறகும் என்னால் வேறு எண்ண முடியுமா?”

“அது கிடக்கட்டும். அண்ணாதானே சொல்லுங்கள்.” என்றாள் சுமி பிடிவாதமாக.

“ஏதேது, பீடிகை மிகவும் பலமாக இருக்கிறதே,” என்று கேலியாக ஆச்சரியப்பட்டான் நடராஜ்.

“நழுவு வேண்டாம். பதில் சொல்லுங்கள். நீங்கள் என் அண்ணாதானே?”

“ஆமாம் தாயே, ஆமாம்.”

“அண்ணா, எனக்கு இப்போது ஓர் ஆசை. பிள்ளைத் தாய்ச்சிப் பெண்ணின் ஆசை. இதை நிறைவேற்ற வேண்டும் இல்லையா?”

“ஆ... மாம்...” என்று இழுத்தான் நடராஜ்.

“எனக்குப் புதிதாக அண்ணி வேண்டும்” என்றாள் அவள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

“வ்வாட்!”

“என்ன தம்பி, என்ன விஷயம்? சுமி என்ன வெடி போட்டாள்? இப்படிக்கத்துகிறீர்களே,” என்று அந்தப் பக்கமாக வந்த மாறன் கேட்டார்.

“மாறன் பிரதர் உங்கள் வீட்டில் அண்ணி மரம் இருக்கிறதா?” என்று சோகமாகக் கேட்டான் நடராஜ்.

மாறன் விழிக்க, சுமி குபீரென்று சிரித்துவிட்டாள்.

“இவளுக்கு இந்த நிமிடத்தில் பிரான்ட் நியூவாக ஓர் அண்ணி வேண்டுமாம். உங்கள் தோட்டத்தில் மாங்காய்க்குப் பதிலாக அண்ணி காய்த்தால் அவளுக்கு ஒன்று பறித்துக் கொடுக்கலாமே என்று கேட்டேன்” என்று பரிகாசமாகச் சொன்னான் நடராஜ்.

“இதென்னம்மா?” என்று வியப்புடன் கேட்டார் மாறன்.

“அண்ணன் என்றால் அண்ணி வேண்டாமா?” என்று சினுங்கினாள் சுமி.

“வேண்டும்தான். ஆனால் இப்போது தம்பி உங்கே போகும் அண்ணிக்கு?”

“அதெல்லாம் என் பொறுப்பு. நீங்கள் இருவரும் மூச்சுக் காட்டக் கூடாது!” என்று எச்சரித்துவிட்டு மறைந்தாள் சுமி.

மறுநாள் காலையிலேயே வளைகாப்பெல்லாம் சுபமாக அடுக்கினார்கள். அலங்காரம் செய்து கொண்டு நின்றபோது பிரபுவின் நினைவில் சுமியின் முகத்தில் ஒரு கணம் நிழல் படிந்தது. ஆயினும் உடனேயே மாறி விட்டாள்.

மாலையில் பூங்கோதையை வற்புறுத்தி அழைத்துக் கொண்டு வாக்கிங் கிளம்பினாள். குழந்தைகள் முன்னே ஓடினர். பூனைக்கு நடராஜையும் அழைத்தாள் சுமி.

“இன்று வேண்டாமடி,” என்று பார்வதி சொல்லியும் சுமி கேட்கவில்லை. “புதிதாகப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள் பார், அவள் அண்ணனைக் கண்ட சலுகையா?” என்று அதிசயித்தார் அவர்.

குழந்தைகளுடன் பூங்கோதை சற்று முன்னே செல்ல சுமி தான் சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் நடராஜிடம் சொல்லி முடித்தாள்.

அவன் அதிசயத்துடன் முன்னே சென்று கொண்டிருந்த பூங்கோதையைப் பார்த்தான். “ஆமாம் அண்ணா! நாலு ஆண்டுகளாக இவள் இங்கே உங்களுக்காக நோம்பு காக்கிறாள்... அண்ணா! இவள் தான் என் அண்ணி. உங்கள் மனதில் ஏதேனும் ஆட்சேபணை இருக்கிறதா?”

“இருக்குமா?” என்றான் நடராஜ் கேலியாக. “நீ இவ்வளவு சொன்ன பிறகும், அங்கே இருக்க, இந்த ஆட்சேபணைக்கு அவ்வளவு தைரியமா?” என்று சிரித்தான் அவன்.

மகிழ்ச்சியுடன் சற்று வியப்பும் கலக்க, நடராஜை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் சுமி.

பார்வை புரிந்துவிட “ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா சுமி? காரணம் உன் பிரபுதான்,” என்றான் அவன்.

“அதெப்படி?” என்றாள் அவள் இன்னமும் அதிகப்படி ஆச்சரியத்துடன்.

“எப்படியும் குழந்தை பிறந்த பிறகேனும் உன் விஷயம் பிரபுவிற்குத் தெரிவித்தாக வேண்டும் அல்லவா? அங்கே ஓர் அண்ணியையும் வைத்துக் கொண்டு சொன்னால் எளிதாக இருக்கும். தப்பான ஊகங்களுக்கும் இடம் இராது. பிற்காலத்திலும் குடும்பமாகச் சேர்ந்து பழகலாம்” என்று விளக்கினான் நடராஜ்.

அவன் பேச்சின் பொருள் புரியவும் “ஆனால் அதற்காக மட்டும் என்று இதைச் செய்யவேண்டாம் அண்ணா! பூங்கோதை மிகவும் நல்லவள்...” என்று இழுத்தாள் சுமி.

“புரிகிறது புரிகிறது. அவள் முகம் வாட இடம் இராது. கவலைப்படாதே,” என்று உறுதி அளித்தான் அவன்.

திரும்புகையில், முன்னே ஓடிய பிள்ளைகளோடு செல்ல முயன்ற பூங்கோதையைக் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினாள் சுமித்ரா.

“எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது பூங்கோதை. நான் முன்னே போகிறேன். நீ அண்ணனோடு நிதானமாகப் பேசிக்கொண்டு வா” என்றாள். பூங்கோதை ஏதோ கூறுவதைக் கவனியாதவள் போல முன்னே விரைந்து சென்று விட்டாள்.

பூங்கோதைக்குச் சங்கடமாகப் போயிற்று. “இந்த சுமி...” என்று முகம் சிவக்கத் திணறிவிட்டுப் பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு பொய்ப் புன்னகை பூத்தாள்.

“என் தங்கை விஷயம் தெரிந்தவள். சமயம் பார்த்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள்,” என்றான் நடராஜ்.

சற்றுப் பொறுத்து அவர்கள் இருவரும் திரும்பி வந்ததும், பூங்கோதை நேராகச் சுமியின் அறைக்குச் சென்றாள்.

சற்றுக் கவலையுடனே தன்னைப் பார்த்த தோழியை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள்.

“மெல்ல மெல்ல. இது நான். உன் தோழி சுமிதான். என் அண்ணன் அல்ல” என்று குறும்பாகச் சொல்லிச் சிரித்தாள் சுமி.

“போ சுமி” என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு ஓடி விட்டாள் பூங்கோதை.

18

“இனியும் வேலையை விட்டுவிட்டு இங்கே இருக்க முடியாது மாறன் பிரதர் நான் வரட்டுமா?” என்று விடை பெற்றான் நடராஜ்.

“ஆமாமாம். வந்த காரியம்தான் ஆகிவிட்டதே” என்று சிரித்தாள் சமித்ரா.

“வாயைப் பார்,” என்று அவளிடம் சொல்லிவிட்டுப் பூங்கோதையைப் பார்த்துச் சிரித்தான் நடராஜ்.

“அது என்ன காரியம்” என்று வினவினான் மாறன்.

“அ... அது வந்து... ஒ... ஒன்றுமில்லை. இந்த வ... வளைகாப்பைச் சொன்னேன். நான் ஊருக்குப் போய் எழுதுகிறேன்” என்று நடராஜ் தடுமாற பூங்கோதை முகம் சிவந்து உள்ளே ஓட, சுமி விழுந்து விழுந்து விலாவைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“என்னடி இப்படி சிரிக்கிறாய்? எங்கானும் பிடித்துக் கொள்ளப் போகிறது. மெல்லச் சிரி” என்று அதட்டினார் பார்வதி.

உள்ளே ஓடிய நாத்தனாரைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தாள் ஸ்வர்ணா. பிறகு அவள் பார்வை சுமியை அடைந்தது.

“இந்தச் சிரிப்பை ரசிக்க அந்தப் புருஷனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை பார்,” என்றான் மாறன்.

“அவன் கிடக்கிறான் கழுதை!” என்றான் நடராஜ்.

“அண்ணா!” என்று அதட்டினாள் சுமி.

“இல்லையம்மா இல்லை. இனி உன் கணவரை ஒன்றும் சொல்வதில்லை. சரிதானா? நான் வரட்டுமா?” என்று கிளம்பினான் நடராஜ்.

“பூங்கோதையிடம் சொல்லவில்லையே,” என்று விஷமமாகக் கேட்டாள் சுமித்ரா.

“பூங்கோதை!” என்று குரல் கொடுத்தார் மாறன்.

“நானே சொல்லிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்று உள்ளே சென்றான் நடராஜ். இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து வெளியே வந்தான்.

சுமியின் குறும்பான பார்வையைத் தவிர்த்து விட்டுக் காரில் ஏறிச் சென்றான்.

அன்று மாலை உலாவச் செல்லும் போது, பூங்கோதை சுமியோடு செல்ல முடியவில்லை.

அவள் தோழியின் திருமணம் என்று அதற்குச் சென்றிருந்தாள். வீட்டில் எல்லாருக்கும் ஒரே ஆச்சரியம். இவள் எப்படி ஒரு திருமண விழாவில் தானாகவே கலந்து கொள்ளச் சென்றாள் என்று.

ஸ்வர்ணாவின் குறுகுறு பார்வையைக் கவனித்தும் சுமி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. இது நடராஜ் எழுதித் தெரிவிக்க வேண்டிய காரியம் ஆயிற்றே.

தன் முயற்சியின் வெற்றியை எண்ணி இளம் புன்னகையோடு கோயில் வரை சென்று திரும்பினாள் சுமி.

மதுவும் மதனும் வழக்கம் போலவே முன்னே ஓடுவதும், பூங்கோதைக்குச் சாலை வந்தால் நின்று சுமியுடன் செல்வதும், மீண்டும் ஓடுவதுமாக இருந்தனர். வீடு திரும்பும் முனை வந்ததும் நேராக

வீட்டுக்கு ஓடினார். 'நான் ஃபர்ஸ்ட், நான்தான் ஃபர்ஸ்ட்' என்ற கூச்சல் கேட்டது.

இதழ்களில் இளம் புன்னகையோடு 'தேர் போல அசைந்தாடி நடந்தாள் சுமி. வழக்கம் போல முன் திரும்பி இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்தவள் சட்டென நின்றாள். தரையிலேயே பார்வை ஒரு பக்கமாய் ஓடியாது. ஷூ அணிந்திருந்த போதும் பரிச்சயமாய்த் தெரிந்த இரு கால்கள். படபடக்கும் நெஞ்சோடு பார்வையை மெல்ல உயர்த்தினாள்.

பிரபு! காரில் சாய்ந்தபடி அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

சுமி தப்பு செய்தவள் போலத் தலை குனிந்தாள்.

சிகரெட் லைட்டரின் பரிச்சயமான ஒலி கேட்டது. சிகரெட்டை வாயில் பொருத்திக் கொண்டு, "ஹெல்" என்றாள் பிரபு.

லேசாக நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு முன்னிலும் அதிகமாகத் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள் சுமி.

அவன் பார்வை அவள் வயிற்றில் - நன்றாகவே முன்னே தள்ளிக் கொண்டு தெரியத் தொடங்கிய வயிற்றில் படிந்தது. "இப்போது மாதம் எத்தனை?"

"ஏ... ஏழு..."

"டாக்டரிடம் செக் பண்ணுகிறாயா?"

"ஆ... ஆமாம்."

"வா போகலாம்" என்று திணறினாள் சுமித்ரா.

பிரபுவின் கை சுமியின் கரத்தில் அழுந்தியது. "கிளம்பு" என்று காரின் பக்கம் லேசாக இழுத்தான்.

"நான்... நான் இருக்கும் வீட்டில் சொல்ல வேண்டும்." என்றாள் சுமி.

"ம்ம்... ஆல்ரைட் ஆனால் சரியாகப் பத்தே நிமிஷம்தான். அதற்குள் கிளம்பிவிட வேண்டும்" என்று காரில் ஏற்றிச் சென்றான். பிரபு சுமியோடு தானும் கூடவே இறங்கி வீட்டிற்குள் சென்றான்.

சுமியோடு சேர்ந்து உள்ளே வந்த ஆடவனை எல்லாரும் வியப்புடன் பார்த்தார்கள்.

சுமி அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். "இவர்தான் என் கணவர் அண்ணா. என்னை அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறார்."

"என் பெயர் பிரபு!" என்று கைகூப்பினான் பிரபு.

"நா...ன்... என் பெயர் மாறன். இங்கேதான் ஒரு ஓட்டலில் மாணேஜராக இருக்கிறேன். நீங்கள் என்ன ஸார், இப்படிப் பூப்போன்ற பெண்ணை அம்போ என்று விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டீர்கள்? உங்களால் எப்படித்தான் முடிந்ததோ?" என்றார் குறை கூறும் குரலில்.

"பழசை விட்டா. ஏதோ கெட்டகாலம். ராமனும் சீதையும் மாதிரி இவர்களையும் பிரித்து வைத்திருக்கிறது. இப்போது நல்லபடியாகக் கூடிவிட்டார்களே அது போதாதா? நீ இதைப் பேசினால் குழந்தை மனக் கஷ்டப் படுகிறாள் பார்" என்றார் பார்வதி.

குழந்தை என்றால் சுமிதான். தன் பொய்யை மாறன் போட்டு உடைப்பதை எண்ணி முகம் சிவந்து தலை குனிந்து நின்றிருந்தாள். இதை மன வருத்தம் என்று பார்வதி எண்ணி விட்டாள்.

நல்ல வேளையாகப் பிரபு வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மூலக்குறுவென்று சுமியைப் பார்த்துவிட்டு, "அவர்கள்

சொல்லுவது போலப் போதாத காலம்தான் மிஸ்டர் மாறன்” என்று அதோடு விட்டுவிட்டான்.

இப்போதே கிளம்ப வேண்டும் என்றதும், எல்லாரும் குழம்பிப்போயினர் “இப்போதே என்றால் எப்படி? இரண்டு நாள் இருந்து போங்கள் மாப்பிள்ளை.” என்றார் பார்வதி.

“எப்படி மாப்பிள்ளை என்று பார்க்கிறீர்களா? சுமியை இங்கு எல்லாருமே எனக்கு இன்னொரு தங்கையாகவே எண்ணி விட்டோம்” என்றார் மாறன். அவரும் தங்கிப் போகுமாறு வற்புறுத்தினார்.

சுமியை உள்ளே அழைத்து, “என்னடி, திடீரென்று இப்படிப் பறக்கிறாரே” என்றாள் ஸ்வர்ணா. “அவர் அப்படித்தான்” என்றாள் சுமி. “நான் அவருக்கு ஏதாவது உண்ணக் கொடுக்கிறேன். அப்படி இன்னொரு தடவை கொல்லிப் பார்க்கிறேன்” என்று சென்றாள் ஸ்வர்ணா.

“என்ன சுமி?” என்று வந்தாள் பூங்கோதை - விழிகளில் கேள்வி.

“நான் சென்னைக்குச் சீக்கிரமாகச் சென்றால் உன் விஷயத்தை விரைவாகக் கவனிக்க முடியுமா?” என்று புன்னகை செய்தாள் சுமி.

“சுமி” என்று குரல் கொடுத்தான் பிரபு.

இதுவரை ஏதோ நடக்கிறது என்று இருந்த குழந்தைகள் சுமி கிளம்பப் போகிறாள் என்பதை உணர்ந்ததும் அழைத்து வந்தார்கள். துணிமணி ஒன்று எடுத்து வைக்கவில்லையே என்று திகைத்த ஸ்வர்ணா, “சும்மா இருங்களடா” என்று பிள்ளைகளை அட்டிடினாள்.

“அடுத்த வாரம் எங்கள் பர்த்டே. அதற்கு இல்லாமல் ஆன்ட்டி எப்படிப் போகலாம்?” என்று கோபத்தோடு வாதிட்டான் மதன். “அதானே?” என்று அழுதாள் மது.

“என்றைக்குப் பர்த்டே சொல். நான் உன் ஆன்ட்டியை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன். ஆமாம், பர்த்டேக்கு உனக்கு என்ன வேண்டும்? சின்னக் கார் வேண்டுமா? ஸ்கூட்டர் வேண்டுமா?” மதுவின் பக்கம் திரும்பி, “வாக்கிடாக்கி வேண்டுமா? பொம்மை நடந்து கொண்டே பேசும்” என்றான் பிரபு.

பெரிய பெரிய விளையாட்டுச் சாமான்களின் பெயர்களைக் கேட்டதும் பிள்ளைகள் வாயைப் பிளந்தனர். “எனக்குக் கார் தான்” என்றான் மதன். “எனக்கு வாக்கி டாக்கி. என் கிளாஸ் மேட் ரூபா அப்படி வைத்திருக்கிறாள். யாரோ சிங்கப்பூர் மாமா தாத்தா என்று பெருமையடிப்பாள். இன்னிமே நானும் பெருமையடிப்பேன்” என்றாள் மது.

“அதெல்லாம் காஸ்ட்லி மிஸ்டர் பிரபு, வேண்டாம்” என்று மறுத்தார் மாறன்.

“பரவாயில்லை. சுமி கிளம்புகிறாயா?” என்று எழுந்தான் பிரபு.

அவன் குறிப்பை உணர்ந்து சுமியும் விடைபெற்றுக் கிளம்பினாள்.

“துணிமணி...” என்ற ஸ்வர்ணாவிடம், “ஒன்றும் வேண்டாம். அங்கே சுமி விட்டு வந்தவை கிடக்கின்றன” என்று ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான் பிரபு.

“புனியேனும் நல்லபடியாக இருங்கள் சுமி மிகவும் நல்ல மிஸ்டர் பிரபு! இவ்வளவு நாளில் ஒரு தடவையேனும்

அவள் உங்களைத் தாழ்த்திப் பேசியிருப்பாளா? கிடையாது. இன்று காலை நடராஜ் தம்பி ஏதோ சொன்னபோது கூட 'அண்ணா' என்று அதட்டி அடக்கி விட்டாள்" என்று உடன் நடந்தார் மாறன்.

இந்த அண்ணாவில் பிரபுவின் விழிகள் பளிச்சிட்டன.

வெளியே சென்றதும், பிரபுவின் பெரிய நீண்ட காரைப் பார்த்துத் திகைத்தார் மாறன். சுமியைக் காரில் உட்கார வைத்துவிட்டுப் பிரபு திரும்பி வந்தான்.

"நீங்கள் சுமியைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொண்டதற்கு என் நன்றி" என்று மீண்டும் தயங்கிவிட்டு, முகம் சிவக்கக் கேட்டான். "சென்னை வரை காரில் செல்வதால் சுமிக்கு ஒன்றும் இல்லையே, எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றான் மெல்ல.

"ஸ்வர்ணா சிரித்தாள். "ஒன்றும் செய்யாது. நீங்கள் மேடு பள்ளம் பார்த்து ஓட்டுங்கள். போனதும் உடம்புக்கு வெந்நீர் ஊற்ற வேண்டும். அவ்வளவுதான்" என்றாள் பார்வதி.

கார் கிளம்பியது. முடிந்தமட்டும் தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள் சுமி. இந்த அன்பான குடும்பத்தை விட்டு இப்படிச் செல்வது அவளுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது.

செல்லும் வழியெல்லாம் பிரபு ஒன்றுமே பேசவில்லை. சுமியும்தான். எது எப்படியோ. அவன் அருகில் அமர்ந்திருப்பதே அவளுக்கு ஆறுதலாக, அபூர்வமான அமைதியாக இருந்தது. அதை அனுபவித்தபடி ஸீட்டில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

காரை நிறுத்தி, பின்ஸீட்டில் இருந்து ஒரு குஷனை எடுத்து அவளிடம் நீட்டி, "வசதியாகச் சாய்ந்து கொள்" என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் காரை ஓட்டினான் பிரபு.

சுமி தூங்கிக்கூடப் போனாள்.

வேலைக்காரர்களின் விழுந்த பார்வையை லட்சியம் செய்யாமல், சுமியுடன் மாடிக்குச் சென்றான். "களைப்பாக இருக்கிறதா? பசிக்கிறதா?" என்று வினவினான். அவள் பதில் சொல்லும் முன்பாகவே, "அந்த அம்மா வெந்நீர் ஊற்றச் சொன்னாரே" என்று குளியலறைக்குச் சென்று தொட்டியில் வெந்நீர்க் குழாயைத் திருகி விட்டான்.

சுமி குளித்து முடித்து வந்தபோது, அவனும் குளித்து உடை மாற்றியிருந்தான். பிறகு இருவரும் பேச்சின்றியே உணவு அருந்தினார்கள்.

சமையல்காரர் பாலை மாடியில் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போனார்.

அவர் சென்றபின் பிரபு சுமியிடம் வந்தான்.

எழ முயன்றவளைத் தடுத்து அவள் அருகில் முண்டியிட்டான். "சுமி" என்று அவளது கைகளைப் பற்றியவன், அந்தக் கைகளிலேயே தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

தன் கைகளில் சூடான கண்ணீர் படுவதை உணர்ந்த சுமி திடுக்கிட்டுக் கைகளை உருவ முயன்றாள். ஆனால் காதலில் போலவே பிரபு கண்ணீரிலும் விடாக்கண்டனாக இருந்தான்.

அவன் குத்தலாகப் பேசுவான், முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்வான் என்று எண்ணியிருந்தாள் சுமி. ஆனால் அவன் கண்ணீர் பெருக்கவும். அவள் மனம் பாகாக உருகி விட்டது. மெல்ல அவன் தலையை மடியில் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

சில நிமிட நேரம் பிரபு அப்படியே இருந்தான்.

அப்போது ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. சுமியை ஓட்டியிருந்த தன் கன்னத்தில் யாரோ மெல்ல உதைத்தது போல உணர்ந்தான் பிரபு.

‘இவ்வளவு நாள் முட்டாளாக இருந்தாயே அப்பா!’ என்று அவன் குழந்தை உதைத்ததோ, அல்லது ‘அழாதே, அப்பா!’ என்று அவன் கண்ணைத் துடைக்க கையை நீட்டியதோ? மனைவியின் உள்ளே அசைந்த தன் குழந்தையை உணர்ந்தபோது பிரபுவுக்குப் புல்லரித்தது.

பிரபு சட்டென நிமிர்ந்து சுமியைப் பார்த்தான் முகம் செக்கச் சிவக்க, முகத்தை மூடிக்கொண்டான் சுமி.

“சுமி!” என்று அவள் கைகளை விலக்கி அருகே அமர்ந்து கொண்டான் பிரபு. “நீ என்னிடம் இப்படி நாணம் காட்டுவது இதுதான் முதல் தடவை தெரியுமா?”

சுமி தலை நிமிர்வே இல்லை.

“ஆனால் சுமி, நீ ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை? ஏன் மறைத்தாய்? எனக்குப் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை” என்றான் வருத்தத்துடன்.

தயங்கித் தயங்கி அவள் தன் காரணத்தைச் சொன்ன போதோ, அவன் ஒரேயடியாகத் திடுக்கிட்டுப் போனான். “சுமி, நானா அப்படிச் சொன்னேன்?... இருக்கலாம். அப்போது அந்த எண்ணத்திலேயே கூறியிருக்கலாம். ஆனால், நான் பிறகு மாறிவிட்டதை நீ புரிந்து கொள்ள வில்லையா? மேலும் அன்று சொன்னது சுவீனத்தைத்தான். பேபி என்று நீ ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அது இல்லாவிட்டால் கடுமையான அனீமியா என்றார் டாக்டர். ஆனாலும் எனக்குச் சந்தேகம். உண்மையைச் சொல்லிவிட மாட்டாயா என்று எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தேன். நீ அசையவே இல்லை.”

“எங்களுக்கு முன்பே நீங்கள் புரிந்து கொண்டீர்களா?”

“ஆமாம் சுமி. நீ ஒன்றாம் தேதியே என்று விட்டு மழுப்பினாய். சோர்ந்து கிடந்தாய், உண்ணவில்லை. இனியும் இதை ஊகிக்க முடியாத அளவுக்கு நான் சிறு பையன் அல்லவே.”

“இன்னமும் ஒன்று சுமி. நீ என்னைப் பற்றி மிகவும் கெட்ட ஒரு குடியனாக உருவகப்படுத்தி இருப்பாய். நான் நல்லவன் இல்லைதான். ஆனால், என் கெட்ட தன்மைக்கும் நான் எல்லை வைத்திருந்தேன். குடியிலும் அளவுதான். குல மகளிரைத் தொட்டதில்லை. என்னைப் போல அலைந்த சில...”

“வேண்டாமே” என்றாள் சுமி வேதனையோடு.

“இல்லை, நீ என்னை அறிந்து கொண்டாக வேண்டும். இன்று தவிர இனி இதைப்பற்றி நான் பேசப் போவது இல்லை இனி என்றேனும் நீ அந்தத் தாரிணி, ரேணுகா, லில்லி என்று எண்ணிக் கலங்கக் கூடாது. சுமி, நீயே கவனித்தாயா? அந்த ஜட்ஜ் பெரியப்பா வீட்டு விருந்து, சோமசுந்தரம் வீட்டு விருந்தில் எல்லாம் நான் பெண்களின் பக்கம் திரும்பியேனும் பார்த்தேனா? குலப் பெண்களைப் பற்றிக் குறிப்பாகக்கூட நான் நினைத்தது கிடையாது சுமி. ஆனால், சுரேஷ், சுதிர் இவர்களின் விருந்துகளில் - அந்தப் பெண்களும் இப்படிப் ‘பறப்பவர்’கள் தாம்.”

“அதற்காக நீங்கள் தப்பு செய்ய வேண்டுமா?” என்று தொண்டை அடைக்கக் கேட்டாள் சுமி.

பிரபு ஒரு வினாடி தயங்கினான். பிறகு, “நானும் கெட்டவன்தான் என்றேனே சுமி.” என்றான் தணிவாக “நானும் அப்படிப் பறந்தவன்” தான். அத்தோடு அவர்களில் யாரையும் நான் மணந்து கொள்வேன் என்று ஏமாற்றவில்லை சுமி.

திருமணம் என்பது என் அகராதியில் இல்லை என்று சொல்லித்தான் பழகினேன். பிள்ளையோடு செத்த ரேணுகா என்பாயே - அந்தப் பிள்ளை என்னுடையதுதான் என்று என்ன நிச்சயம்?”

“என்ன!” என்று அதிர்ந்தாள் சுமித்ரா.

ஆமாம் சுமி. அவள் என்னிடம் மட்டுமின்றி சுரேஷ், நாராயணன் போலப் பலருடனும் பழகியவள் தானே. பிள்ளையைக் காட்டி என்னை மிரட்டிப் பார்த்தாள். நான் பணியவில்லை என்றதும், என்ன நினைத்தாயோ. வாழ்வையே முடித்துக் கொண்டாள். வில்லியை எடுத்துக் கொண்டால்...” சுமியின் முகம் தாழ்வதைக் கண்டு பேச்சை நிறுத்தினான்.

பிறகு மீண்டும் தொடர்ந்தான். “இதெல்லாம் உனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும் சுமி. ஆனால் நீ என்னைப் புரிந்து கொள்வ வேண்டும். புரிந்து கொண்டு இனியும் என்னைப் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும். இன்னொரு தடவை நீ சென்றாயானால். எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும் சுமி.”

சுமி மௌனமாகத் தன் கையை அவன் கையில் வைத்தாள். அந்தக் கையை இறுகப் பற்றிய வண்ணம் அவன் தொடர்ந்தான். “இப்படியெல்லாம் வாழ்ந்த போதுதான் நான் உன்னைக் கண்டேன் சுமி. நான் மயிலாப்பூர் பகுதியில் காரில் சென்று கொண்டு இருந்தேன். எதிரே வந்த பஸ்ஸில் நீ இருந்தாய். உன் முகம் மட்டும் தான் தெரிந்தது. நிர்மலமான அமைதியுடன் இருந்த முகம். அன்றைய பார்ட்டி எனக்கு ரசிக்கவில்லை. திரும்பத் திரும்ப உன் முகமே கண்முன்னே வந்து நின்றது. பஸ்ஸில் கண்ட ஒரு முகத்தைப் பித்தனைப் போல எண்ணிக் கொண்டு இருப்பது எனக்கே பைத்தியக்காரத் தனமாகத் தெரிந்தது. ஆயினும் என்னை என்னால் சுயநிலைக்குக்

கொண்டு வர முடியவில்லை. நீ யாரே? திருமணமானவளோ இல்லையோ? உன் இருப்பிடம், ஏன் நீ சென்ற பின் பஸ்ஸின் நம்பர்கூடத் தெரியாது. இந்தப் பெரிய மெட்ராஸின் ஜன சமுத்திரத்தில் மீண்டும் காண்பது கூட அதிசயம்தான். அப்படியும் உன்னை மறக்க முடியவில்லை. அன்றைய பார்ட்டியிலிருந்து வெகு சீக்கிரமாகத் திரும்பிவிட்டேன். பல நாட்கள் அந்தப் பகுதியில் சுற்றினேன். பலனே இல்லை. பிறகு ஒருநாள் என் பைத்தியக்காரத்தனத்தை எண்ணி நானே சிரித்துக் கொண்டு திரும்பிய போது, நாகேஸ்வரராவ் பார்ச் பக்கமாகக் காரில் மெல்லத் திரும்பிய போது, கலகலவென்று இனிமையான உன் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது. கேட்டதுமே அது உன் சிரிப்பாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். பரபரப்புடன் பார்த்த போது அது நீயேதான். ‘அக்கா’ என்று அழைத்த ஒரு பையனுடன் ஏதோ பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாய் நீ. தாகத்துடன் நான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதை நீ அறியவில்லை...”

சுமி வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள். தம்பி தங்கை களுடன் பக்கத்துப் பார்க்குக்குச் சுமி சிலமுறை சென்றதுண்டு. அப்போது பார்த்திருப்பான் போலும்.

“அன்று வாய்ப்பைத் தவறவிடாமல் உன்னைத் தொடர்ந்து உன் இருப்பிடத்தைக் கண்டு கொண்டேன். எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் டிடெக்டிவ் கம்பெனி நடத்துகிறார். அவர் மூலம் மற்ற விவரங்கள் கிடைத்தன. யோசித்தேன். சுமி! உன்னை அடையவேண்டும் என்று தோன்றியது. ஆனால் திருமணத்தின் வழியாகத்தான் என்னை அடையவேண்டும் என்றும் மணமான பிறகு என் மனம் அதிலேயே நிற்குமா அல்லது தன் பழைய குரங்கு வழி செல்லுமா என்பதெல்லாம் அப்போதும். பிறகு உன்னை மணந்த பிறகும் கூட எனக்குத் தெளிவு ஏற்படாதவை

தான். ஆனால், எப்படியும் உன்னை மணந்தாக வேண்டும் என்று உணர்ந்தேன். அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்தேன்.

“உன் கடிதம் வந்தபோது அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும், உன்னை வென்று விடலாம் என்ற தைரியம் எனக்கு, ‘என்னிடம் மயங்காமல் ஒரு பெண்ணால் இருக்க முடியுமா?’ என்ற மமதை.

“ஆனால் அதெல்லாம் உன் உடலை வென்றதோடு சரி. உன் உள்ளம் எனக்குப் பணியவில்லை. எந்த வகையிலும் நீ என்னிடம் லயிக்கவில்லை. உன் பொறாமையைத் தூண்ட முயன்றேன். அன்று மல்லியை அணைத்து ஆடிய போதும் என் கவனம் எல்லாம் உன் மீதுதான்.

“இதற்கிடையே நடராஜ் வேறு. நீ அவனைக் காதலிக்க வில்லை என்பது எனக்கும் புரிந்தது சுமி! ஆனால் நீ அவனை என்னைவிட உயர்வாக மதித்தாய். உன் நினைப்பில் வேறு ஒருவன் உயர்வதா என்று எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அவன் நினைவை அழிக்க ஏதேதோ செய்தேன். நீ மாறினாய் சுமி. ஆனால் நான் நினைத்தவிதமாக அல்ல. சதா கண்ணீர் சிந்தினாய். அதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. கடைசியாகக் குழந்தை என்ற எண்ணம் வந்ததும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது தெரியுமா?

“இனித் துன்பம் தீர்ந்தது என்று நான் எண்ணிய போது நீ காணாமல் போனாய்.” பிரபு சுமியை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

அவன் உடல் குலுங்குவதைச் சுமி உணர்ந்தான் ஆறுதலாகத் தானும் அவனை அணைத்தான்.

“எப்படியேனும் உன்னைக் கண்டுபிடித்து விட வேண்டும் என்று என்ன பாடுபட்டேன் தெரியுமா? நடராஜிடம்

கெஞ்சினேன். அவன் அசையவே இல்லை. அவனுக்குப் பின்னால் ஆள் போட்டேன். அவன் கண்டு கொண்டானோ - ஊரைவிட்டு நகரவே இல்லை. கடைசியாக அன்று அவன் தன்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பதாக அந்த ஒற்றன் வந்து சொல்லவும் ஏதோ விஷயம் என்று நினைத்தேன். அந்த டிடெக்டிவ் கம்பெனியிடம் சொல்லி வழக்கமான ஆளைத் திருப்பி அழைத்து வேறு ஆள் அனுப்பச் சொன்னேன். கடைசியாக... கடைசியாக உன்னைக் கண்டேன்...

“சுமி! நான் இனித் தவறுவேனோ என்ற சந்தேகம் இருந்தால் இப்போதிலிருந்து அதை அடியோடு துடைத்து விடு சுமி. நானே கண்டு கொண்டேன் - இனி என்னால் தவறு செய்ய முடியாது என்ற உன்னை மணந்த பிறகு நீ மட்டும்தான். இதை நம்புகிறாயா சுமி? கட்டாயம் நம்ப வேண்டும். சுமி கட்டாயம்...” என்றான் குரல் கம்ம.

சுமி நிமிர்ந்து, அவன் கன்னத்தில் மென்மையாக முத்தமிட்டுவிட்டு, அவன் மார்பில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டாள்.

“சுமி” என்றான் அவன் பிரமித்துப் போய்.

மீண்டும் ‘சுமி?’ என்ற ஒரு கேள்வியை அவளை நிமிர்த்திக் கேட்டான்.

கண்ணாலேயே ஆமோதித்த சுமி மீண்டும் அவன் நெஞ்சில் ஒட்டினாள்.

இருவருமே உணர்ச்சி வசப்பட்ட சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

“இன்னொரு விஷயம்...” என்று தொடங்கினான் பிரபு. “உன்னைத் தேடிச் சென்றபோது உன் அம்மாவைப் பார்த்தேன் சுமி. மிகவும் மெலிந்து போய்... ‘சித்தியாகிப் போனேனே’ என்று அவர்கள் கண்ணீர் விட்டபோது சகிக்க முடியவில்லை. கடிதம்

கூட எழுதக்கூடாது என்றாயாமே. பாவம். இன்னமும் அவர்களிடம் உன் கோபம் தீரவில்லையா?" என்ற கேட்டான்.

“நாம் இருவருமே போய் வரலாமா?” என்று மனம் கசிந்து வினவினாள் சுமி.

“ஊஹுஹும். அவ்வளவு தூரப் பயணம் எல்லாம் இனி வேண்டாம். பதிலாக அவர்களை இங்கே வரவழைப்போம். பேரனோ பேத்தியோ பிறக்கும்வரை இருந்து பார்த்துவிட்டு நிதானமாகப் போகட்டும்” என்றான் பிரபு.

கரிசனத்துடன் அவன் பேசுவதைப் புன்னகையோடு கேட்டுவிட்டு, “பிறகு?” என்றாள் சிறு குறும்புடன்.

பிரபுவின் கண்கள் அவளை விழுங்கின.

“இதை அதற்கு அப்புறம்தான் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அப்போது...” என்று மனைவியின் கன்னச் சிரிப்பை ரசித்தபடி அவள் காதருகில் ரகசியம் பேசினான் அவன்.

